

özgür gelecek

1 - 15 TEMMUZ 1994 SAYI: 30 FİYATI: 15.000 TL (KDV DAHİL)

600 BİN İŞÇİ SOKAĞA ATILDI	Sayfa 5
DARICA BELEDİYESİ'NDE SENDİKANIN İHANETİ	Sayfa 14
DERSİM KÖYLÜSÜ PROVOKASYONLARI MAHKUM ETTİ	Sayfa 4
ÇHD'DEN DGM'YE PROTESTO	Sayfa 10
SOSYALİST BASINA TOPLATMA YAĞMURU	Sayfa 5
HADEP BAŞKANI, BOZLAK	Sayfa 7
TKP(ML) GMBK'DEN İŞÇİLERE ÇAĞRI	Sayfa 5
UMUT GELEN SENEDE DEĞİL, UMUT KAVGADA ARANMALI	Sayfa 8

Dipten gelen dalga yükseliyor

Gittikçe radikalleşen işçi direnişleri Türkiye'nin gündemini oluşturuyor.

Çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı, köylülük, esnaf-sanatkar, yaşlı-genç tüm emekçiler güzel bir uyanışın ve devinimin içine girmiştir. Özellikle 12 Eylül AFC'siyle hoyratça tırpanlanan çiçekler yeniden filiz veriyor. Toprağa düşen her can tohum oluyor yarının şafağına, haykırılacak bir ses oluyor emekçinin göğüs kafesinde. Bugün, toplumun ezilen katmanlarından direniş sesleri geliyor, koro giderek güçleniyor ve dalga, dalga yayılıyor.

Sınıf mücadelesi kızışmakta, MLM'lerin üzerine önemli görevler yüklenmektedir.

Sayfa 3

Gebze işçisi oyuna gelmemeli

10 hazirandan bu yana süren direniş polis, jandarma ve RP'nin militanları tarafından kırılmak isteniyor. Son olarak Gebze Genel-İş Şube Başkanı Şevket Atalay atılan işçi ve memurların geri alınmaları durumunda 350 kişinin "kendi isteğiyle" işten ayrılacağını söyleyerek oyun oynamaya çalışıyor.

Sayfa 11

"Ölmek var, dönmek yok"

"Beykoz Deri Kundura Kapatılmaz" mitingi 18 haziran günü Beykoz Çayır'ında yapıldı. Mitinge Ümraniye Belediyesi'nden atılan 137 memurun da katılması güzel bir dayanışma örneği idi.

Sayfa 10

"Ya biz öleceğiz, ya onlar"

"Çek, çek ki insanlar görsünler, ibret alsınlar. Polis diyoruz, bizi korur, bizi gözetir derken onlar bizi bu hale getiriyorlar. Hem de ağıza alınmayacak, küfürler ederek. Artık ne devlete, ne de onun polisine güvenimiz kalmadı"

Sayfa 19

Gümüşhane köylülerine TC zulmü

28 haziran günü TC. ordusuyla gerillalar arasında çıkan çatışmadan sonra TC. güçleri Kelkit'e bağlı Mezre köyünden 9 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltındaki Şorax köyünün muhtarı ölü bulundu.

Sayfa 5

Dersim köylüsüne direniş çağrısı

"Devrimin mevzileri halkın mevzileridir. Bu savaşın halk savaşı olduğunu biliyorsak, kıyıda kenarda sınırlı bir destekçi olarak kalmanın da yeterli olmadığını anlamamız gerekir."

Sayfa 4

Metropol kırlarında Partizan çoşkusunu

Sıcak bir yaz günü şafak vakti çoktan geçmiş. Bulutsuz bir gökyüzünde pırıl pırıl güneşli bir hava. Ve dingin bir doğada sık ağaçlar hakimdi. Toplanma yerinin girişinde "Partizan'la dayanışma Gezisine Hoşgeldiniz" yazılı pankart iki bin kişilik kitleye sıcak bir merhaba sunuyordu.

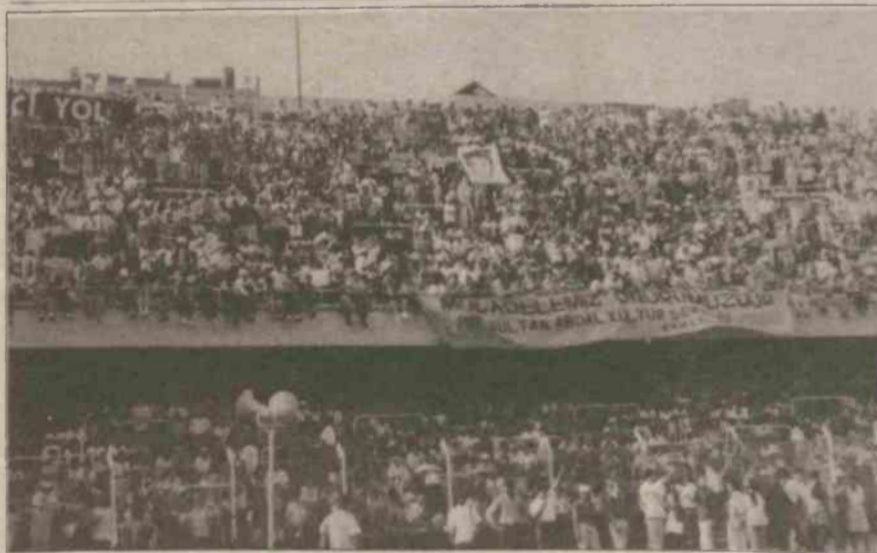
Sayfa 6

Sivas katliamı lanetlendi

Sivas'ta yaşanan bu dram, insanlık suçu olarak tarihe geçerken, halkların zihninde derin ve unutulmaz izler bırakmıştır. Sivas Katliamı'nın birinci yıldönümünde devrimci-demokratik kuruluşlar Sivas

Katliamı'nı lanetlemek için yürüyüş, miting ve kültürel etkinlikler düzenledi. Ali Sami Yen stadyumunda düzenlenen anma gecesine katılan onbinler "Sivas'ın Katili Patro-Ağa Devleti" sloganını haykırdı.

Sayfa 9

Ali Sami Yen Stadı'nda yapılan anmada İbrahim Kaypakkaya'nın posterini açıldı

Okurdan mesajlar

Sevgili Özgür Gelecek çalışanları

Özgür Gelecek'in sosyalist basın içindeki yeri ve önemini düşününce; her şeyin en iyisini, en güzelini yaratmanın çabası içinde olanların bu alanda da en iyinin, en güzelin temsilcisi olacaklarına zerrece şüphem yoktur. Ama bunun biz okurların ortak çabası ve emeği ile Özgür Gelecek çalışanların emeğinin doğru bir şekilde harmanlanması ile olabileceğinin herkesçe bilince çıkarılması gerektiğini düşünüyorum. Zindan koşullarında iyi bir okur olmaya çalışan, Amasya cezaevinde tutsak bulunan Ayhan Toprak düşüncesinin yayınlamış olduğunuz (20. sayıda) bir mizah yazısından yola çıkarak, mizahın arkasında yatan anlayışın olumsuzluğuna ve sonuçlarına yaptığı eleştiri ve önerileri içeren (size gönderilmek için kaleme alınmış. Fakat özgün nedenlerden dolayı gönderememiş.) mektubu elime geçmiştir. 5 ay önce kaleme alınmış olmasına rağmen özellikle bugün öncünün saflarında yaşanan olumsuz olaylarla da direkt ilintili olması gibi bir ileri görüşlülüğü de taşıdığı ve içeriğinin öneminden hiçbir şey kaybetmediği düşüncesiyle bütün Özgür Gelecek okurlarıyla aynı düşüncüyü paylaşmak istediğimden mektubu yayınlaması talebiyle gönderiyorum. Göstereceğiniz duyarlılıktan dolayı şimdiden teşekkür ederim. Her okurun düşüncesinin duyarlılığıyla hareket etmesi dileğiyle bütün Özgür Gelecek çalışanlarını ve okurlarını coşkuyla selamlıyorum.

Sevgili dostlar

Zindan koşullarında her sayının çıkışını dört gözle bekliyoruz. Partizan yüreklerin Haydaranlarda serptiği umut tohumları bugün; Amed'de, Toroslarda, Karadeniz'de filiz vermiş, kök salmıştır. Halklarımızın şah damarı öncünün namlusu, al şafakları müjdelemektedir. Köylü gerilla savaşı ile... Bu süreçte gerilla bölgelerinden gelen haberler, yaşamdan alınan derslerin yarınlara aktarılması için çok önemli bir işlevi yerine getirmektedir. "Kültür dağdan geliyor" sözü somutluk kazanmaktadır. Bu açıdan bakıldığında 20. yayınızdaki "Mizah" bölümünde yayınlanan ve gerilla bölgelerinden gelen "Yoldaşlarım işlerini bilir" başlığı ile yayınlanan mizahi fıkranızın bizi son derece üzdüğünü belirtmek isteriz. Mizaha kızmıyoruz, mizah arkasındaki mantığa kızmıyoruz. Buradaki amacımız esas olarak kızmak veya üzülme olayı değil, hata ve eksikliklerimizin üzerine gidip acımasızca bunları aşmamızdır... Öncünün 20 yıllık tarihinde, hedeflerine karşı titizliği halkına olan güveni ve mücadelesiyle haklı bir saygınlığı vardır. Öncü; karşı-devrime karşı yürüttüğü, mücadelesiyle, karşı-

devrimin en ağır koşullarında, kaçışın teorileştirildiği "taktik geri çekilme" teorilerinin yapıldığı (nicatin revaçta olduğu) bir ortamda mücadelesini sürdürmüş ve düşmana çöken bir karabasan, dostlarına ise umut ışığı, güven kaynağı olmuştur, olmaya da devam etmektedir... Bu mücadelede öncü, dünya proletaryasının büyük öğretmeni başkan Mao'nun, "Ordusu olmayan bir halkın, hiçbir şeyi yoktur" sözünü içselleştirmiştir. Ülkemiz sosyo-ekonomik yapısına denk düşen mücadele biçiminin silahlı mücadele olduğunu kavrayan öncü, "Ordusu olan iktidara sahip olur ve savaş herşeyi belirler" sözü ile hareket etmiş, siyasetini silahların üzerine oturtmuştur. Bizi üzen durum siyasetin yeterince kavranmadığıdır. Çünkü Başkan Mao'nun, "halk arasındaki çelişkiler uzlaşır çelişkilerdir" sözünün yeterince kavranmaması, öncünün ideolojik-politik hattına ters düşen, tüzüğe aykırı bir pratik sergilenmiş ve bu "çok iyi bir şeymiş" gibi, yayınlanması için gönderilmiştir. Pratiğin sorgulanması ve yapılan yanlışlığın bilince çıkarılarak aşılması gerekmektedir... Çünkü düzene alternatif olarak ortaya çıkan bir yapının konu özgülüğünde düzenin mevcut kolluk güçlerini anımsatan, halka karşı bir şiddet uygulaması söz konusudur, (biçimi, gerekçesi vs. ne olursa olsun) tarihte devrimci zorun oynadığı ileri, atılımcı, dönüştürücü, yaratıcı rolü yadsımış; eğiterek dönüştürme yerine zorla, şiddetle hataların düzeltilmesi yolu seçilmiştir. Sormak gerekir; "Dayağı atan gerilla dayakla mı gerilla oldu?" Şunu çok iyi biliyoruz ki Halk Savaşı'nın temel toplumsal dayanağı köylülüktür. Bu da ordunun oluşumunda köylü ağırlıklı olmasını zorunlu kılmaktadır. Bu durum nesnel olarak ordu bünyesinde belirleyici bir güç olarak bu sınıfın kültürel şekillenmesini yansıtmaktadır. Burada iradi müdahaleyi yapan bir güç olarak, öncünün kendisi ortaya çıkar. Öncü kendi ideolojik şekillenmesi paralelinde yapıyı şekillendirmek, ordusunu kültür ordusu haline getirmek zorundadır. Başkan Mao'nun, "Kültürsüz bir ordu, ruhsuz bir ordudur... Düşmanı yenmek için kültür ordusunun da sahibi olmalıyız." sözünü iyi kavrayıp, kitlelere siyaseti götürmeliyiz. Bunu öncü ve ordu dylektğinde, orduyu yönlendiren siyasetin orduya ve kitlelere götürülmesinde, ordu içindeki parti hücrelerinin ve komiserlerinin önemi kendisini gösteriyor. Çünkü kitlelere gitmek, kitlelerin hem öğrencisi hem de öğretmeni olma esprisinin yerine getirilmesi bu organın ordu içindeki politik faaliyetinin göstergesidir. "Yoldaşlarım işini bilir." haberinde gelişen olay ordu içindeki politik eğitimin yetersiz kalışının bir göstergesi olduğu gibi, öncünün ideolojik, politik hattı ile bağdaşmayan, tüzüğe aykırı bir biçimde geliştiğini göstermektedir.

Çünkü tüzükte bırakın halkı, esir alınan düşmana hatta bir halk düşmanına dahi şiddet uygulamayı, işkenceyi yapmayı reddediyor ve esir tutulduğu sürece tüm maddi (yiyecek, giyecek, vb.) ihtiyaçlarının karşılanmasını gerekli ve zorunlu kılıyor. Bu durum devrimci şiddet ile karşı-devrimci şiddet arasındaki kalın çizgilerdir. Oysa yazıda görüldüğü gibi öncünün önderliğinde kurulan ve kitleye de açık olan Halk Mahkemesi'nde alınan dövmeye karar ve uygulanması için görevlendirilen iki gerilla kitlenin en geri ve en ilkel yönüyle bütünleşmiş, tüzüğe aykırı bir davranış sergilemiştir. Halk içinde geri Unsurlar, "dayak cenetten çıkmıştır" ya da "eti senin kemiği benim" mantığıyla eğitimi, dönüşmeyi vs. düşünüyor ve hatta bunu karar niteliğinde sunuyor olabilir. Hatanın dayakla dönüştürüleceğini egemen ideolojinin etkisindeki geri halk bu kararı alıyor ve altın çuğın yolcuları da bu geri kararlarla bütünleşip, uygulamak için iki kişi görevlendiriyor... Öncünün hata, eksik ve zaafı karşı Maoist yaklaşımı, eğitimi ve dönüştürücülüğü ise bir tarafa bırakılıyor. Dostlar, bu örnek bizlere gösteriyor ki, "Dorukları fethetmek cesaretine sahip olmak" tek başına yeterli olmuyor. Halk ordusu kültürel şekillenmeyi doğru ele almalıdır. Siyasi ruhsuzluğu, kültürel siyasi şekillenmeyle aşabilmelidir. Öncü bütün kadro, üye, sempatizan ve taraftarlarına hatta tüm kitleye, ideolojik, politik hattı kadar tüzüğünü de öğretmeli, kavratmalı, yaşama geçirmede etkin kılabilenmelidir. Böylece yanlışla, sapmalara, revizyonizme, oportünizme karşı izleyeceğimiz ve "Batı rüzgarı" alt edeceğimiz altın çağın ışıklı yolunun aydınlatıcısı olan Maoist hattın şaşmaz pusulasını elimizden düşürmemiş olacağız. Yanlışlara karşı doğru mücadele, doğru tavır ancak böyle geliştirilir. Bütün bunlardan sonra kavganın ateşle alazlanan yürekleri hiçbir güç karartamayacak, kavgamız zafere kadar sürecek, sürdürülecek.

San olsun MAOİST KİTLE ÇİZGİSİNE!"

Sağmalcılar Cezaevi
TKP(ML) TIKKO Dava Tutacağı
Seyit Külekçi

Biz halkız
ölüme kadar varız
devrime inançlıyız
duyun bizi faşistler
bizler her zaman haklıyız

Bizler tıkdık zindanlara
direnmiş işkencelerde
şehit verer vere
ulaşacağız zafere
Biz Halkız Gelecek Ellerimizdedir

Paris/Çağdaş

Eyüp GÜLLEN (Sidar)
Kahramanmaraş (1972-...)

"... Yanyana, upuzun
boyu boyunca
tepeden tırnağa kan
yiğitler ki
herbiri bir parça vatan
gözlerinde
bir küfür kasırgası
ana-avrat
ah-ulan..."

İstanbul Partizan emekçileri

özgür
gelecekelinize daha sağlıklı geçsin istiyorsanız
ABONE OLUN!

ABONE BEDELİ: Yurtiçi
6 aylık (12 sayı) 180.000 TL 1 yıllık (24 sayı) 360.000 TL
Yurtdışı
6 aylık (12 sayı) 48 DM 1 yıllık (24 sayı) 96 DM

Banka makbuzunun fotokopisini
"Özgür Gelecek Gazetesi, Umut Yayıncılık Ltd. Şti. Oğul Sokak No. 16/2
Sultanahmet/İSTANBUL" adresine gönderin.

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 180.000 TL/360.000 TL'yi Yurtiçi
Hesap No: 94597-2 Hasan BÜYÜKDERE : Yapı Kredi Bankası
Çemberlitaş Şubesine yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 48 DM/96 DM'yi
Hasan BÜYÜKDERE : Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi Mark
Hesabı: 3001530-5 yurtdışı hesabına yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

ADI SOYADI:
ADRESİ:
ŞEHİR:
TELEFON:

İMZA

UMUT YAYINCILIK VE BASIM SANAYİ LİMİTED ŞİRKETİ adına Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Mustafa DEMİRDAĞ
Yönetim Yeri: Oğul Sokak No. 16 Sultanahmet-İSTANBUL Tel:(0212) 516 25 38 - (0212) 516 60 20 Faks: (0212)518 23 23,

BÜROLAR: ANKARA: Necatibey Cad. No. 80-12 Maltepe Tel-Faks: (0312) 230 63 27,

İZMİR:Gaziosmanpaşa Bulvarı Koçaş işhanı No: 87 D. 318 Konak/ İZMİR

ÇUKUROVA: Cemal Gürsel Cad. Özgül İşhanı, Kat:5, No: 26 Tel: (0322) 4 573 780 Adana.

MALATYA: Tabakhane Mah. Bakırcılar Çarşısı Yanı Sanbeyoğlu İşhanı K:2 NO:64 Telefax: (0422) 322 08 04

Avrupa Temsilciliği: Basel Halkevi Erlen Str. 58-4057 Basel SCHWEIZ ABONE KOŞULLARI: Yurtiçi, 6 aylık (12 sayı) 120.000 TL, 1 yıllık (24 sayı) 360.000 TL. Yurtdışı, 6 aylık (12 sayı) 48 DM, 1 yıllık (24 sayı) 96 DM, Yurtiçi Hesap No: 94597-2 Hasan BÜYÜKDERE : Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi, Mark Hesabı: 3001530-5, Avusturya Şilini: 3001531-3,

Baskıya Hazırlık: UMUT YAYINCILIK, Baskı : Serter A.Ş. Dağıtım: YAY-SAT

www.partizanarsiv.net

İZMİR BÜRO YENİ
ADRESİMİZ:

Gaziosmanpaşa Bulvarı
Koçaş işhanı No: 87 D. 318
Konak/ İZMİR

Halklar deryası Türkiye'de önemli gelişmeler oluyor.

Kürt sorunu emperyalist platformlara mal edilmiş, çözüm (I) giderek kapıya dayanıyor.

Komünist güçler arınma ve sınıf mücadelesinde üzerine düşeni omuzlamak üzere ilerliyor.

Çeşitli milliyetlerden içi sınıfı, köylülük, esnaf-sanatkar,yaşlı-geç tüm emekçiler güzel bir uyanışın ve devrimin içine girmiştir. Özellikle 12 Eylül AFC'siyle hoyratça tirpanlanan çiçekler yeniden filiz veriyorlar. Toprağa düşen her can tohum oluyor yarının şafağına, haykırılacak bir ses oluyor emekçinin göğüs kafesinde. Bugün, toplumun ezilen katmanlarından direniş sesleri geliyor,koro giderek güçleniyor ve dalga, dalga sesler yayılıyor.

Emegen sınıflar yıllardır ettikleri rüzgarı fırtına olarak biçiyorlar.Daha bu başlangıçtır. Bilecümle alem uyanışta! Devinim artıyor, her yan kımıl kımıl. Toprak huzursuz, toprak doğum sancısında.

1994 yılı Türkiye sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelesinde tarihi bir dönemeç olma vasfını sahiplenmek üzere hareketlenmiş durumda. Bu tabloyu iyi görmek gerekiyor.

Binlerce kan-can pahasına şovenist zulüm duvarlarını çatlatan Kürt ulusal mücadelesi haketmediği ölçüde emperyalizmle yakınlaştırılmış,sorunun çözümünü uluslararası sözde demokratik kuruluşlar aracılığıyla emperyalistlerin inisiyatifine sokulmuştur.Bu gerçekte bir başarı değildir.Kuzunun kurdada teslimidir.Olay her ne kadar TC.yi zorluyorsa,gelinen aşamada belli bazı ulusal-kültürel haklar kazanılabilecekse de emperyalizm çeperini aşamadığı sürece fazla da bir anlamı olmayacaktır. Kaldı ki, emperyalizm henüz PKK'lı çözüme de yanaşmamaktadır.Onlar, bütün uzlaşma-görüşme taleplerine karşın PKK'yı muhatap olarak almamaktadır.PKK dışında belli çözümler için yolu düzlemeye çalışmaktadırlar.Gerillaya karşı bu vahşane saldırılar,sıradan köylüye karşı çeşitli katliamlar,köy boşaltmalar,göçertmeler ve yasal-demokratik alanda bile azgınca saldırılar,hepisinin amacı yolu düzlemektir.

Fakat en başta TC'nin askeri olarak dize getiremediği bir gerilla savaşı ve Kürt ulusunun ,Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yoğun desteği bunun önünde engeldir.Giderek daha fazla duyarlı hale gelen Türk halkı ve diğer azınlık milliyetlerin dayanışması bunun önünde engeldir.Avrupadaki demokratik kamuoyunun dayanışması buna engeldir.

Fakat bu güçlerin varlığı ve elverişli koşullara rağmen süreç Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu demek olan sınıfsal kurtuluşla içiçe götürülmediğinden, yanlış sınıfsal/siyasal anlayış nedeniyle yoldan sapıldığından sonuç hiçte iyiye gitmemektedir.Sorun bilinçli ve ısrarlı bir şekilde emperyalist platformlara mal edilmiştir. Bu süreçteki,gerek PKK'nın barış girişimleri,gerekse de DEP'in üzerinde oynanan bariz anti-demokratik oyunlar Avrupa kamuoyunu ve emperyalist ülkeleri daha da hareketlendirmiştir.Emperyalist çözüm giderek daha fazla kapıya dayanmaktadır.DEP'in kapatılması,bir kısım parlamenterin tutuklanması,birkısımının Avrupa'ya çıkıp propaganda gezileri yapması vs. sorunu iyice kızıştırmıştır.Öyle olmuştur ki,artık TC yöneticileri Avrupa'lı yetkililerle yüz yüze gelmekten kaçınır hale gelmiştir.Avrupa Parlamento Başkanları toplantısından dönen Cindoruk'un şu sözleri bunu çok iyi ifade etmektedir. "Sürgünde olduklarını söyleyen beş milletvekili Brüksel'de..Aitti milletvekili hapiste..Ve siz de bu parlamentonun başkanı-sınız.."

Allah kimseyi TBMM Başkanı olarak Avrupa kapılarına göndermesin."

Aynı şekilde, gazeteler Karayalçın'ın da MGK'da soruna artık bir çözüm istediğini yazmaktadır.

Açık ki bu süreç birdenbire ortaya çıkmamıştır. Defalarca yapılan barış çağrıları, ateşkes taklitleri vb. ile bu noktaya gelinmek istenmiştir. TC de noteden beri zaten bunun hazırlıklarını yapmaktadır.Şerafettin Elçi önderliğinde kurulmak istenen "Kürt Partisi" de zaten böyle bir süreç açısından hazırlanmaktadır. Aynı şekilde , süreci yakından inceleyerek gelişmeler karşısında doğru tavırlar geliştirmek ve Kürt ulusunun gerçek kurtuluş rotasında sonuna kadar yürümesini sağlamak

Haydi direnişe, işçilerle dayanışmaya! Haydi Halk Savaşına!

da MLM'lerin görevidir.Bu görev ertelenemez,savsaklanamaz. Kürt Ulusal Kurtuluş mücadelesinin kazanımlarının çar-çur edilmesi tarihi bir yanlığı olacaktır,bu mutlaka engellenmelidir.Ve TC açısından yarattığı sorunlar diğer sorunlarla içiçe alınarak sınıf mücadelesi daha da güçlendirilmelidir.

Bugün ülkenin dört bir yanından direniş haberleri geliyor.Hemen her alanda direnişler,protestolar,işgaller, uzun yürüyüşler, mitingler, paneller...Sokaklar,alanlar ve şehirlerarası yollar...her yerde direniş var, her alanda haklı mücadelenin sloganları duyuluyor.

Özellikle 5 Nisan ekonomik terör kararlarından sonra emekçilerin yaşamı daha da çekilmez hale geldi.Devalüasyon ve yapılan yüksek düzeyde zamlarla ,daha kararların ertesi günü bu terörün etkileri hissedildi.Yoksulluk daha da koyulaşarak, doğrudan doğruya açlık olarak emekçilerin karşısına dikildi. Sonra işsizlik kapıyı çaldı.Üstüne üstlük bir de ek vergiler gelince bıçak kemiğe dayandı.

Emekçilerin tepkileri yava yavaş gündeme giriyordu ki,Tansu Çiller'in Amerika'daki serveti ortaya çıkarıldı? IMF kapılarında borç para dölünen başbakan kendi malını-mülkünü Amerika'ya kaçırmıştı."İkinci vatan"a gidisin hazırlıklarındı bunlar.

Daha doğmamış çocuklarımızın geleceği emperyalist tekelere ipotek edilirken, emekçilerin susması onursuzluğun en büyüğü olacaktı ! Aınterimiz, canımız-canlarımız ve bütün ülke güzelliklerimiz komprador patronlar aracılığıyla emperyalistlere peşkeş çekilirken nasıl susulabiliriz?Dağdan gelen partizan sesine nasıl kulaklarını kapatabilir,diger emekçilerin ölümüne direnişlerini nasıl görmezdi.

İşte Gebze'de 80'i memur,733'ü işten atılmış 1733 emekçinin 20'li günlerdeki direniş Gebze halkıyla etle tirnak gibi güçbirliği yapan,diger demokratik güçlerin ve DKO'lerin candan desteğini alan emekçiler elbette direniş zaferle de bitireceklerdir. RP'li belediye başkanının emriyle işçilere ve eşleriyle çocuklarına,dayanışma için orada bulunan emekçilere saldıran asker ve polislin faşist zulmü de bu direniş kıramayacaktır. Hergün tekrarlanan saldırı, hergün direnişlerle karşılaşacaktır. Zulüm,onların halk nezdinde daha iyi tanınmasına hizmet edecek ve emekçiler gerçekte karşılında duran faşist gücün Patron-ağa devleti olduğunu kendi pratikleriyle de göreceklerdir.Bu direniş Gebze halkının yeniden ayağa kalkışının başlangıcı olarak,geleşen direnişler içinde onurlu bir yere sahip olacaktır.

Yaşananlar gösteriyor ki 27 Mart seçimleriyle belediye başkanlığını kazandıkları yerde RP'liler de kendilerinden öncekilerle aynı yolda yürümüşlerdir. Gerek 5 Nisan ekonomik kararlarıyla bağlantılı olarak,gerekse de kendi yandaşlarını etrafına toplama açısından en fazla işçi çıkarımının RP'li belediyelerde olduğunu görüyoruz. "Adil düzen" diye anlatılanın bir aldatma olduğu, bildiğimiz kapitalist düzen olduğu giderek işçiler açısından da görülmektedir, görülecektir. Sorun dinci-laik sorunu vb. değildir. Sorun sınıf mücadelesidir, bu düzenden yana mı, düzene karşı mı olduğumuz sorundur. RP'nin yaptığı ise sömürücü sınıfların halkı aldatma oyunlarına bir yeni oyun daha katma, düzeni yeşile boyayarak şeriatçı motiflerle sürdürme uğraşından başka birşey değildir. Onlar, o süreçteki çıkarları neyi gerektiyorsa, pragmatist yaklaşımla onu yapmaktadırlar. ANAP'ın RP ile anayasa değişikliği konusundaki yakınlaşması da böyle açıklanabilir.

Yoğun işçi çıkartmalarda, belediyelerde RP'liler önde giderken, hem diğer belediyelerde, hemde özel ve kamu kuruluşlarında yoğun bir şekilde işçi çıkarıldığı, üretimin durduğu yada kısıtlandığı görmezden gelinemez. İşte bu gerçekliktir ki, direnişlerin ülkenin dört bir yanına yayılmasını da açıklamaktadır. Ekonomik terör yaşamın her alanında, direniş de her alandadır. Günlük gazeteler işçilerin direniş ha-

berleriyle doludur.

Adana Belediyesi'nden atılan işçiler, Adana-Ankara arasındaki yolu bilinç tarlasına dönüştürerek yürüyorlar. Sınıf kını ve inadiyla, hastalıklara, soğuk ve açlığa rağmen yürüyorlar. Sadece yürümüyorlar bu süreç onları eğitiyor, bilinçlendiriyor ve onlar dostluk, dayanışma ve direniş tohumlarını geçtikleri her alana ekliyorlar. Sorunu sadece Ankara'ya gidip hükümet yetkilileriyle görüşmek olarak görmüyorlar. Bu bağışlatılmış bir yaklaşım olacaktır. Esas sorun yaratılan geniş bir derinleşme, dayanışmalar ve diğer emekçilerle kucaklaşmalarıdır. Bilinçlenmektedir, bilinç taşımaktadır. Çeşitli milliyetlerden emekçilerin gücünü aynı potada toplamak ve emegen sınıflara bu güçle karşı koymak, haklarını söke söke almaktır. Direnişi sadece bu sürece has ve küçük çıkarlar düzeyinde görmektir.

Orneğin şu anda basbas bağırın ve haklarını haykıran diğer direnişçileri görmemek, onlarla dayanışma içinde hareket etmemek daha baştan direniş güdük ve zayıf bırakacaktır. Her alanda alev alev yanan direniş ateşlerinin yönünün ve gücünü aynı hedefe yöneltmek elbette sınıf bilinçli proleterlerin görevidir. MLM bilimine sahip olmanın bir gereğidir bu.

Gebze'de 1733 işçi ve ailesi ile dayanışmaya katılan halk direnirken, Adana Belediyesi'nin 100 işçisi, kadını-erkeğiyle Ankara yollarına direniş tohumları ekerken, Beykoz ve Tuzla deri işçileri direniş geleneklerini tavizsiz yaşatırken, Umraniye Belediyesi'nden, Mersin Anakent ve ilçeleri Arpaşsakar ve Yenisehir beldelerinde atımalara karşı açlık grevini yatarak yada bedenlerini polis coplarına, soğuk ve kavurucu sicağa sunan işçilerin direniş kıvılcımları çakarırken, Türkiye Gübre Sanayi işçileri Elazığ, Gemlik, Şamsun ve Kütahya fabrikalarını, TUGSAŞ işçileri işyerlerini işgal ederken 40 bin can Sivas'ta 37 aydın-sanatçının devletin güdümündeki şeriatçı katillerce katledilmesini protesto ederken....yaşadığımız alanlara söyle bir göz gezdirdiğimizde direnişlerle içiçe yaşadığımızı görürken, en geri bilinçlisinden ileri seviyelerdekilere kadar herkesin önüne direniş neferleri olmak yada dayanışmacılar olarak buralara aktif katılım sağlamak zorunluluğu çıkmaktadır. Emek harcamayanın hiçbir şey isteme hakkı da yoktur. Direnişlere aktif olarak katılmak aynı zamanda MLM görüş ve önerilerle işçileri siyasileştirmek gerekir. Sadece kendi direnişlerini çözümlenmekle yetinmeyecek, diğer direniş ve eylemleri de birlik-

te çözümlenmek ülke gerçeklerini bütün yasal yanlarıyla ortaya çıkarmak ve sınıf mücadelesine bilinçli katılımlar sağlamak...

Hem içinde bulunulan direnişlerin başarısı hemde devrimci-sosyalist safıların işçi ve emekçilerin katılımıyla güçlendirilemsi bu bilinçli çabadan geçmektedir.

Emegen sınıfların işçi sınıfı içindeki işbirlikçi kuruluşu sarı sendika Türk-İş ve çağdaş sınıf uzlamacıları DISK bile işçilerin direniş istemleri karşısında sessiz kalamamışlardır. DISK hala eleştirel açıklamalarla işi idare edebilirken, Türk-İş eylem kararı almak zorunda kalmıştır.

Türk-İş başkanlar kurulu ,tamda kendi karakterine uygun olarak, sadece 20 temmuzda 1 günlük genel iş bırakılması kararı almıştır. Açık ki bu "direniş" kararı ve anlayışı işçi sınıfını kavga içerisinde eğitmekten uzak, tam tersine direniş "evde oturmak", "işe gitmemek" şeklinde ele alarak niteliksizleştirmektedir. Bu işçileri "eylem yapıyor" görüntüsüyle aldatmaktan ve sınıfın direniş gücünü öldürmeyi hedeflemekten başka bir şey değildir. Bu oyuna gelinmemelidir! Sorun direniş ise, bu fabrikayı çalıştırmazken ya fabrika içi veya önünde yada alanlarda protesto eylemleri yapmak; niçin eylem yaptıkları, ne istedikleri ve ne yapacakları notasında hem kendi içlerinde hem de çevre halkına karşı propaganda yapmalarıdır. Her direniş, yeni direnişlere hazırlanma alanı, örgütlenme olanağı ve birliği pekiştirme deneyimi olarak işe yaralıdır. Direniş için direniş değil, hakları korumak, hak almak ve bunu devrim yolunda bir araç olarak kullanmak için direniş! Mantığımız bu olmalıdır. Her çaba eğer devrim yoluna bir tuğla, bir kum tanesi yada çimento olarak hizmet etmek mantığıyla ele alınmıyorsa; bunun gerilla mücadelesiyle birliğini sağlamak, ona destek vermek ve güçlendirmek hedefi güdülmüyorsa kalıcı değerler yaratması mümkün değildir. Şenir ile kır diyalektiği iyi kavrandığında ve temel olarak gerilla savaşı güçlendirildiğinde zafer giden yola taşların döşenmesi de hızlanacaktır.

Sınıf mücadelesi kızışmakta, MLM'lerin üzerine önemli görevler yüklenmektedir. Unutulmamalıdır ki, kavga kimsenin kendi sorunlarını çözmesi için beklemek gibi bir lüksün sunmayacaktır. Ve zaten sorunların çözüm ancak sınıf savaşının sürdürülmesiyle içiçe yürütüldüğünde mümkün olacaktır. Bu diyalektik bağ mutlaka kavranmalı, yaşamın dili, partizan sesiyle her alanda yankılanmalıdır.

Bursa TKP(ML) tabanı "konferans" dedi

Haber Merkezi- Gazetemize PTT kanalıyla bir açıklama gönderen Bursa TKP(ML) tabanı, "İlle de konferans" dedi. Açıklamada olayları irdeleyen tüm TKP(ML) üyelerine, savaşçılarına ve sempatanlarına seslenilerek şu öneriler getiriliyor: "Biz Bursa parti tabanı olarak diyoruz ki, önerimiz şudur: 1. Parti çok kısa vadeli olarak konferans örgütlenmesine gidip yeniden konferans yapmalı 2. Konferansta eroin suçu işleyen ve suça ortak olan her kim olursa olsun suçun ağırlığı ve hafifliği oranında kesinlikle cezalandırılmalıdır. 3. Eroin suçu vb. konularda laçkalığın, disiplinsizliğin cesazası kalmaması 4. Sadece suçluları bir eroinci cephesi olarak düşünüp bir yargılama türü değil de o suçun dolaylı ya da dolaysız haberdarı olan her kim olursa olsun cezalandırılmalıdır. 5. Bizlerin hedefi sadece bu yazıyı yazıp göndermekten ve birilerinin okuyup öylesine kalması değildir. Partinin bütünlüğünü sağlayacak yönde çaba sarfetmeye tüm MLM'leri çağırıyoruz 6. Tekrarlıyoruz: Kesinlikle bu birliğin sağlanması için ve partinin zaaflarından arındırılması için, bağlayıcılığı yönünde ille de konferans diyoruz."

Sağ yakalanamaz mıydı?

Haber Merkezi- İstanbul Kartal'da, 19 Kasım 1993'te, polis tarafından bir eve yapılan baskında katledilen Serap Macit Koluksık için açılan davaya, 28 haziranda devam edildi. Davanın görüldüğü Kartal 2. Ağır Ceza Mahkemesi önünde önem alan polis, duruşmayı izlemeye gelen yaklaşık 40 kişiyi dağıttı. Davaya müdahil avukatlar olarak Eren Keskin, Mehmet Ali Kırdök, Sevim Akat, Gülizar Tuncer ve Mercan Güçlü katıldılar. Sanık olarak mahkemeye gelen emniyet amiri Şeref Kul, polis memurları Salih Tonga, Yunus Yıldız, Ercan Çetinkaya e Mustafa Altınok, olay günü "Teslim Ol!" çağrılarında ateşe karşılık verildiği için çatışma çıktığını idia ettiler. Bunun üzerine Avukat Eren Keskin'in sanıklara sorduğu "Sizce Serap macit Koluksık öldürülmeden yakalanamaz mıydı?" sorusuna müdahale eden hakim, sanığa böyle bir sorunun sorulamayacağını söyledi. Duruşma, 27 Eylül 1994 tarihine ertelendi.

DGM'den idam

Haber Merkezi- Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi, Devrimci Sol üyesi olduğu iddiasıyla yargılanan Selmani Özcan'a idam cezası verdi. Mahkeme, bu kararı, Selmani Özcan'ın "Keçiören'de bir polis memurunun yaralanması ve gaspedilen bir taksi şoförünün öldürülmesi olaylarına karşı" gerekçelerini dayanarak verdi. Kararı açıklayan mahkeme başkanı Muammer Ünsoy, Selmani Özcan'ın Türk Ceza Kanunu'nun "Devlet Kuvvetleri Aleyhine Cürümler" fiilini düzenleyen 146/1 maddesine göre idam cezasına mahkum edildiğini bildirdi. Kararın açıklanmasından sonra, gömleğinin içindeki Devrimci Sol bayrağını çıkararak Özcan, slogan attı.

TİKKO gerillası Sidar şehit düştü

Haber Merkezi- TKP(ML) TİKKO gerillası Eyüp Gülle (Sidar), 5 Mayıs günü kaza sonucu şehit düştü.

Gazetemize PTT kanalıyla gönderilen TKP(ML) TİKKO 1. Nolu Gerilla bölgesinin yaptığı açıklamaya göre, olay, birbiriyle bağlantılı hareket eden 3 TİKKO birliğinden birinin bağlantısının kopması nedeniyle meydana geldi.

Açıklamada, kazanın ayrıntıları şöyle anlatılıyor: "Tarih: 11.5.1994. TİKKO'ya bağlı bir gerilla birliği Dinar köprüsü'nden geçme hazırlığı içerisinde. Düşmanın köprüde sürekli pusuda olduğu bilgisi üzerine, gerilla her türlü dış müdahaleye karşı hazırlıklı. Öncüler ile-ri atılmış, her türlü tehlikeye karşı siper etmişlerdi bedenlerini yoldaşlarına. Gerilla birliği üç grup halinde geçecekti köprüyü. Sidar yoldaş, omuzunda roket ile en geride,

Gerilla birliği komutanı, grupların geçiş sürelerini belirlemiş, grup komutanlarına ilettiği. Ama belirlenen sürede gerçekleşmiyor öncü grubun geçişi. Köprü'nün karşı tarafında yanan bir ışık, düşmanın pusuda olduğu yargısını uyandırdığı için, öncü grup durumu anlamak için bekleyiş içerisinde. 2. grup, belirlenen süre içerisinde köprüye geldiğinde, öncü grup henüz köprüyü geçmemişti. Bu durum karşısında 2. grup geri dönmek zorunda kaldı. Ve komutan yoldaş, öncü grup komutanına tekrar geliş süresini bildirdi. Ama bu son durum, arada bağlantı olmaması nedeniyle gerideki gruba iletilmedi.

Belirlenen eski süre içerisinde harekete geçen 3. grup köprüye yaklaştığında, öncü grup gelenleri düşman sanarak ateş ediyor. Ve işte o an kendisini aramızdan koparan kurşunu alıyor Sidar yoldaş...

Yoldaşları sicim gibi yağın yağmur altında taşıyor Sidar'ı. Ama o bir kez daha gösteriyor yüce insan olmanın yüce erdemlerini. Son sözleri 'Bırakın beni yoldaşlar. Düşman silah seslerini duymuştur. Uzaklaşın buradan!' oluyor. Onun ısrarla diretmesi karşısında yanına bir silah bırakarak uzaklaşıyor gerilla birliği... İşte böyle bir yücelikle ölümü kucakladı Sidar yoldaş. Özgür geleceğin yılmaz savaşçısı, yiğit Partizan Sidar yoldaşın ölümü Munzur dağı yüceliğindedir."

Sidar (Eyüp Gülle), Maraş doğumluydu. 1990'ın güz aylarında, TMLGB saflarında sınıf mücadelesinin engin denizine atıldı. Eskişehir Anadolu Üniversitesi Elektrik-Elektronik bölümü 3. sınıf öğrencisiyken okulu bırakarak, bir savaşçı olarak TİKKO'da yerini aldı. Sidar, şehit düştüğünde 22 yaşındaydı.

Dersim'de, köylüler iki provokasyonu da mahkum etti

Haber Merkezi- TKP(ML) 1 No'lu Gerilla Bölgesi Ordu Parti Organi, 2 Haziran 1994 tarihinde, "Sol Sekter, Karierist, Tasfiyeciler Şeflere Uyarı!" başlıklı bir bildiri yayınlamıştı. Dersim bölgesinde meydana gelen iki provokasyon olayına dikkat çekti. Bildiriye göre, olaylardan ilki şöyle gelişti:

"Mayıs'ın ikinci haftası içinde, Deşt alanında dolaşan bir birliğimiz içinde, tasfiyeciler saflarına geçmek isteyen bir yoldaş, dört kişilik bir birim tarafından güvenli olması istemiyen tasfiyeciler birliğine götürülüp teslim edilmiştir. Bu teslim sırasında, yoldaşlarımızın teslim olmaları, silahlarını teslim etmeleri istenmiştir. Yoldaşlarımızın bunu reddetmesiyle çıkan tartışma sırasında, yoldaşlarımızı oyuna getirenler üzerlerine çullanıp, birim komutanı ve bir bayan yoldaşın ellerinden zorla silahları alınmış ve bu esnada yoldaşlarımız dövülmüştür. Bu ara ilk elden üzerine çullanmadıkları iki savaşçı yoldaşın silahların emniyetini açarak tavrı takılmalarıyla geri durmak zorunda kalan tasfiyeciler şeflerin dalkavuk tipi, apoletli komutanları bu kez köyün dışına pusukurarak provokatif ortamı en uç boyutta devam ettirmişlerdir. Bu durum, köylülerin şahitliğinde olduğu gibi, bizzat köylülerin müdahalesi gündeme gelmiş, köy çıkışında pusuyu bizzat köylüler tarafından yoldaşlarımız farklı noktalardan köyün dışına çıkarılmışlardır. Özellikle de bayan yoldaşın dövülmesini kabullenemem-

izin köylülerle toplantı halinde olduğu eve üç (veya dört) kişiyle gelmiş. 'Bildiri okuyup gideceğiz' demişlerdir. Yoldaşlarımız 'Toplantımız bittikten sonra okuyabilirsiniz. Eğer istiyorsanız toplantıdan sonra açık bir tartışma ortamı oluşturabiliriz.' şeklindeki yaklaşımına karşı, ortamı provoke eden yaklaşımlar sürdürülerek, karşılıklı tartışma ortamı yaratılmıştır. Bu esnada, tasfiyeciler saflardan bir savaşçı, bir yoldaşımızın duvara yaslı silahını alıp dışarı kaçmıştır. Bunun üzerine, içeride kalan tasfiyeciler saflarındaki diğer gerillalar yoldaşlarımız tarafından rehlin alınmış, sonra köylülerin 'Siz merak etmeyin, silahı biz alırız' teminatlarıyla birlikte, yoldaşlarımız üç rehineyi de serbest bırakmışlardır. Bunun üzerine köylüler tasfiyecilere müdahale etmiş, açık hırsızlık denilecek bu tavrın ne TKP(ML)'nin çizgisine ne de devrimcilerle bağdaşır olmadığını yüzlerine haykırarak silahı geri istemişlerdir. Bunun üzerine 'Silahı veriniz ama bizimle de toplantı yapacaksınız!' diyen tasfiyeciler şeflerin yamağı apoletli komutanına, 'Orasını bil biliri!' diyen köylüler silahı geri almış ve tasfiyecilere halkın değerlerine kimin, nasıl sahiplik edeceğini gösteren iyi bir ders vermişlerdir. 'Bu partinin silahı, bu halkın silahı vermeyeceğiz!' türünden söylemlere, 'Biz halkız ve bizim olan silahı istiyoruz!' diyen halkımız, silahı alıp gerçek öncülerine teslim etmeleriyle, yaratılan değerleri ayaklarına serilenlerle el üstünde taşıyanları birbirinden ayırmışlardır."

Hozat'ın bir köyünde gelişen bir başka olay ise, sözkonusu bildiride şöyle anlatılıyor: "Tasfiyeciler şeflerin bir gerilla birliğiyle karşılaşan ayrı bir gerilla birliğimiz, tasfiyecileri, köylülerin huzurunda yapılacak olan açık tartışma toplantısına davet etmişlerdir. Bu toplantıya olumsuz yanıt veren tasfiyeciler, birli-

ğinin köylülerle toplantı halinde olduğu eve üç (veya dört) kişiyle gelmiş. 'Bildiri okuyup gideceğiz' demişlerdir. Yoldaşlarımız 'Toplantımız bittikten sonra okuyabilirsiniz. Eğer istiyorsanız toplantıdan sonra açık bir tartışma ortamı oluşturabiliriz.' şeklindeki yaklaşımına karşı, ortamı provoke eden yaklaşımlar sürdürülerek, karşılıklı tartışma ortamı yaratılmıştır. Bu esnada, tasfiyeciler saflardan bir savaşçı, bir yoldaşımızın duvara yaslı silahını alıp dışarı kaçmıştır. Bunun üzerine, içeride kalan tasfiyeciler saflarındaki diğer gerillalar yoldaşlarımız tarafından rehlin alınmış, sonra köylülerin 'Siz merak etmeyin, silahı biz alırız' teminatlarıyla birlikte, yoldaşlarımız üç rehineyi de serbest bırakmışlardır. Bunun üzerine köylüler tasfiyecilere müdahale etmiş, açık hırsızlık denilecek bu tavrın ne TKP(ML)'nin çizgisine ne de devrimcilerle bağdaşır olmadığını yüzlerine haykırarak silahı geri istemişlerdir. Bunun üzerine 'Silahı veriniz ama bizimle de toplantı yapacaksınız!' diyen tasfiyeciler şeflerin yamağı apoletli komutanına, 'Orasını bil biliri!' diyen köylüler silahı geri almış ve tasfiyecilere halkın değerlerine kimin, nasıl sahiplik edeceğini gösteren iyi bir ders vermişlerdir. 'Bu partinin silahı, bu halkın silahı vermeyeceğiz!' türünden söylemlere, 'Biz halkız ve bizim olan silahı istiyoruz!' diyen halkımız, silahı alıp gerçek öncülerine teslim etmeleriyle, yaratılan değerleri ayaklarına serilenlerle el üstünde taşıyanları birbirinden ayırmışlardır."

Bu olay sırasında meydana gelen karşı devrimci bir tavır da şöyle vurgulanıyor: "Bu tartışmalar sırasında, maki-nalı tüfekleri yoldaşlarımızın bulunduğu evlerin kapısının önüne kuran tasfiyeciler şeflerin 'yüce' komutanlarına, savaşçı yoldaşlarımız: 'Bunlar yetmez! Uğakşavarlar, toplar, roketler kurun!' diyerek, devrimci normları aşan bu türden karşı devrimci tavırların, proletaryanın saflarında kenetlenen Kızıl Ordu neferleri için ne anlam ifade ettiğini gösterme açısından anlamlı bir cevap vermişlerdir."

Bildirinin sonunda, "...Bilinmelidir ki, devrimci örgütler arası bu türden uygulamalar karşı devrimci direkt hizmet eden tavırlardır. Tüm uyarılarımıza rağmen bu tavırların sürmesi, meşru müdahale durumunu doğuracak ve tavrımız buna göre şekillenecektir" denildikten sonra şu uyarı ve çağrı yapılıyor:

"Siyasette spekülasyon ve hareketle provokasyonun sonu yoktur. Kör gidişte ısrarlı olanların varacakları son hüsrandır. Üstümüze düşmanca gelen, suç üstüne suç işleyen, tahammülümüzü zorlayan tasfiyeciler halk huzurunda ve tarih önünde açıkça uyarıyoruz!

Parti birliğini dinamiklemekten kaçınmayan tasfiyeciler sol oportünist hizibi, hiç olmasa devrimci güçler arası dostluk ilişkilerinin genel çerçevesi içinde kalmaya ve yakın süreçte başka bazı örgütler arasında yaşanan türden devrim içi kanlı olayların benzerlerini yaratmaktan kaçınmaya çağırıyoruz!"

TKP(ML) TİKKO 1 NO'LU GERILLA BÖLGESİ OPO'DAN

Dersim köylülerine topyekün direniş çağrısı

Haber Merkezi- TKP(ML) 1 No'lu Gerilla Bölgesi Ordu Parti Organi, 1 Haziran'da, "Ovacık ve Dersim Genelinde Orman Köylülerinin Boşaltılması Planlarına Ve Düşmanın Sivil Halkı Hedefleyen Saldırılarına Karşı TOPYEKÜN DİRENİŞE GEÇELİM!" başlıklı bir bildiri yayınladı. Bildiride, "Yaşama hakkına karşı savaş açılan yoksul Ovacık köylüleri, cefakar Dersim halkı, yiğit Partizan kitlesi ve tüm devrimci demokrat direniş güçleri"ne seslenilerek, TC devletinin planları hakkında şu saptamalar yapılıyor:

"Yaz dönemi saldırılarını ve özellikle de hava taarruzlarını, hiçbir kaygı ve sınır gözetmeden dağlık-ormanlık alanlarda yoğunlaşarak isteyen faşist devlet güçleri, bu yönlü bir dayatmayı öncelikle Ovacık köylülerine getirmiş bulunuyorlar. Tunceli Valisi, Ovacık Kaymakamı ve askeri yetkililer tarafından orman köylülerine, muhtarlarına yapılan çağrılar, tehditkar uyarılar (köylülerin buraları boşaltarak Ovacık'ta kurulacak çadırlara taşınmaları, aksi halde uğrayacakları kayıplardan devletin sorumlu olmayacağı) ve aynı şekilde Munzur yaylalarına çıkış yasalarının ilan edilmesi, düşmanın ne tür saldırılara hazırlandığını açıkça gösteriyor. Bu tür dayatmaların başka ilçelere de getirilmesi her an için muhtemeldir. Sosyal planda orman köylülerinin yaşama hakkını gaspetmekten başka bir anlamı olmayan köylüleri boşaltma ve ilçe yakınlarında merkezileştirme planının, siyasal-askeri planda yine halkı hedefleyen ve silahlı devrimci güçleri için önemli taktik dezavantajlar getirecek olan muhtevası da iyi kavranarak bu yönlü girişimlere şiddetle karşı konulmalıdır."

Bildiride, göç eğiliminin bir yönünün, devlet baskılarının yanı sıra PKK'nın geçen yılki tehdit ve silahlı saldırılarına, köylülerin "Başka alanlarda da mücadele ederiz" şeklindeki yanlış anlayışlarına dayandığı tesbit edildiğinden sonra, köylülerin bilince çıkarması gereken önemli bir nokta şöyle vurgulanıyor:

"Bunca yıllık çabaların değerini bilmek gerekir. Devrimin mevzileri halkın mevzileridir. Bu savaşın halk savaş olduğunu biliyorsak, kıyıda kenarda sınırlı bir destekçi olarak kalmamanın da yeterli olmadığını anlamamız gerekir. Halk savaşını sadece gerillanın patlayan tüfeği değildir. Doğrudan gerillaya katılmak önemli olduğu gibi, yerleşik örgütlülük içinde silahlı-

silahsız bir dizi politik görevle seferber olmak ve gerilla eylemleri ile bütünleşen kitle hareketleri geliştirmek de bir o kadar önemlidir. Dolayısıyla gerilla birliklerine katılma koşulları bulunmayanların, buldukları yerde gerillaya ekme verme ve kuryelik yapmayla sınırlı kalmamaları, kendi mevzilerini iyi doldurmayan eğreti bir tutunma durumudur."

TKP(ML), TİKKO içindeki olumsuzluğa da değinilen bildiri şöyle devam ediyor:

"Tasfiyeciler savaş ağaları klığı, bölgede geniş olan kitle tabanımızı bu süreçte örgütlü bir güç haline getirip, silahlı-silahsız politik görevler etrafında seferber etmeyi zerre kadar önemsemadiler. Önce milis lafı ederken, bir tek milis örgütü bile yaratmadılar. Halk savaşını salt gerilla eylemi düzeyine indirip kitleleri pasif durumda bıraktılar. Bir ölçüde gerilla eylemi yapılmaması, parti çizgisini hayata geçirmenin yeterli pratiği olarak savundular. Bunu yaparken şef tipi sekte yönetimi tarzı ve zora dayalı disiplin uygulamaları ile gönüllü katılım halindeki savaşçıların çoğunu mücadeleden soğutup geri gönderdikleri gibi, aynı baskıcı yöntemleri ikna ediciliğinin yerine geçirme ve küfür-davak-bakarat uy-

gulamaları ile kitle tabanımız içinde de partiye karşı güvensizlik geliştirip bir ölçüde dağılma yolu açtılar." Bildiride, TC gücünün, iki yıldır hava bombardımanları ve havan topları devreye sokmasının güçlülük değil acizlik olduğu, çünkü TC gücünün yaygın ve sürekli arazi operasyonunu, halkla elele veren gerillanın engellediği de belirtiliyor.

Bildiride, şu perspektif konuluyor: "Başta parti tabanımız olmak üzere, bütün halkımızı aktif direniş çağırıyoruz. Düşmanın, köylüleri boşaltmak için fiili saldırıya geçmesini beklemeye, aynı zamanda ona ve cesareti veren bir zayıflık göstergesi olacaktır. Bu nedenle boşaltma kararlarına kesin kararlı yanıtlar vermekten başlanarak bu girişimlere karşı protesto eylemlerine şimdiden geçilmesi gerekir. Bu durumda köylülere yönelik fiili zorbalık ve havadan-karadan sivil halkı tehdit eden askeri imha saldırılarına karşısında, kitle direniş hareketlerinin geliştirilmesi hem daha olanaklı hem de daha güçlü olacaktır." Bildiride, bütün devrimci örgüt ve güçlere de, eylemde birlik/propaganda ve ajitasyonda serbestlik ilkesi çerçevesinde ortak direniş çağrısı yapılıyor.

TKP(ML) GMBK'dan işçilere çağrı

Haber Merkezi- TKP(ML) Geçici Marmara Bölge Komitesi İşçi Komitesi, 15 Haziran tarihli bir bildiriyle, işçileri TKP(ML) saflarında mücadeleye çağırıyor.

15-16 Haziran büyük işçi direnişinin 24. yıldönümü nedeniyle yayınlanan bildiriye işçilere şöyle sesleniliyor:

"İşçi arkadaş! TC, krizin bütün faturasını sana yüklüyor. Ücretini donduruyor, herşeye yüzde yüz zamlar yaparak ücretini kuşa çeviriyor, boğazındaki lokmayı alıyor. Kriz baha ne edilerek yüzbinlerce işçi sokağa atılarak açlığa sürükleniyor. Özellikle işsizleştirme, sendikasılaştırma dayatılıyor, taşeronlaştırma yaratılıyor. Ekonomik, demokratik ve sosyal hakların gasp ediliyor. Buna sessiz kalmamalısın!

Sarı sendikacılar, sendika patronları senin hiçbir hakkından sahip çıkmıyor. Senin kavganı yürütmediği gibi kavganın önüne engel oluşturuyor. Hükümetlerin seni iliklerine ka-

dar sömüren politikalarına destek vererek seni arkadan hançerliyor. Sendika patronlarına ve sarı sendikacılara karşı olman senin insani görevin olmalıdır. Sendikana sahip çık!

Yanbaşında bir ulus yok ediyor. Köyler bombalanıyor, yakılıp-yıkılıyor: köy meydanlarında toplu katliamlar yapıyor. İnsanlar kimliklerinden dolayı yerlerinden-yurtlarından ediliyor. Buna seyirci kalmazsın! Proleter tavrınla ortaya çıkmalı, ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesini yaşama-geçirmelisin!

Memurlar, gençlik, emekçiler ekonomik, demokratik ve sosyal hakları için meydana döküldüklerinde polis jopu, jandarma dipçigi yiyor. İşkence tezgahlarından geçiriliyor. İşlerine son veriliyor. Bunlara duyarsız kalmazsın!

Aydınlar, yazarlar, çizerler düşüncükleri için yıllarca hapis cezalarıyla susturulmaya çalışılıyor. Sosyalist ve devrimci basının başında SS karnameleriyle dikilmiş susmasını

istiyor. Susturulmak istenen emekçinin sesidir.

Devrimciler, komünistler sokak ortalarında kurşunlanıyor, işkence tezgahlarından geçiriliyor. Toplum bir bütün olarak susturulmak, örgütsüz bırakılmak isteniyor. Buna direnmek zorundasın!

Proletarya partisi senin ve emekçi halkın özgürlük kavgasını savaşıarak sürdürüyor. Bu kavgada yerini almalısın!"

Bildirinin sonunda, işçilere tekrar seslenilerek şu çağrı yapılıyor:

"İşçi arkadaş!.. Kendi proleter bayrağına sahip çık! Proletaryanın bilimsel gerçeğini bilinci taşıyarak sorunları sahiplen, çözümleyici ol! 15-16 Haziran gibi şanlı bir direniş geleneğin var. O gün partin yoktu. Siyasi ve örgütsel önderlikten yoksundun. O gün kendiliğinden direniyor, savaşıyordun. Bugün partin var. Partinin kızıl bayrağı altında örgütlü mücadele yürüt!"

Gümüşhane köylerinde TC zulmü

Gümüşhane'nin Kelkit ilçesine bağlı Mezre köylüleri gazetemizi ziyaret ettiler

İstanbul/Özgür Gelecek- Haziran ayının ilk haftasında, Gümüşhane'nin Kelkit ilçesine bağlı Pöske (Yeni Yol) Karakolu, gerillalar tarafından basıldıktan sonra, Kelkit köyleri TC ordusu tarafından ablukaya alındı. Gazetemizi ziyaret eden 10 kadar köylü, köyleri olan Mezre'de (Çömlecik) de gerillayla devlet güçleri arasında çatışma çıktığını, bunun üzerine köylülerinden 9 kişinin gözetimine alındığını söylediler.

Köylülerin anlatımına göre olay şöyle gelişti: Gerillalar, tahminen 8 Haziran'da Pöske Karakolu'nu basıldıktan sonra, Kelkit'e bağlı Kozoğlu köyünde görüldüler. Köylü, ilk kez gördüğü silahlı insanlardan korktuğu için, gerillalara ihbar eder. Bunun üzerine bölgeye gelen TC ordusu, Şorax (Güllüce) köyünün muhtarı

Kemal Sevinç'i gözetimine alır. Sürekli alınıp bırakılan ve 15 günlük sürelerle işkenceye uğratan muhtar, bir süre sonra ölü bulunur. Köylülere göre, muhtarın intihar mı ettiği yoksa TC tarafından mı öldürüldüğü açık değil. Bu köyden başka gözetilme da var.

Daha sonra, gerillalarla, TC güçleri arasında Mezre köyü kırsal alanında çatışma çıktı. 28 Haziran akşamı başlayan çatışma, saat 24.00 sıralarında sona erdikten sonra, devlet güçleri köyden köy muhtarı Nihat Sezer, Murat Sezer, Cemal Sezer, Aziz Pala (85), Halil Pala, Mürsel Cengiz (65) ve Hüsnü Demir'i gözetimine aldı. Erzincan merkezinden ise, yine aynı köyden olan Yaşar Cengiz ve Göksel Mutlu gözetimine alındı. Gözetimine alınanlardan Hüsnü

Demir'in çok fazla dövüldüğü için akli dengesini kaybettiği söyleniyor.

Köylüler, Kelkit'te, özellikle Kürt ve Alevi köylerine yoğun baskı yapıldığını belirtiyorlar. "Çatışma bittikten sonra 3 gün, köyümüzün giriş çıkışı tutuldu. Askerler 'Üç ay içinde burayı terkedin! Gençleriniz nerede? Gelsinler!' dediler. Gözetimine alınanların akıbetini, korkudan kimse soramıyor. Hüsnü Demir'in yaşlı babasını da dövüp, 2 Temmuz günü gözetimine alacaklarını söylemişler." diyor bir köylü.

Bir diğeri ise ekliyor: "Çayırılı-Kelkit-Bayburt arasındaki dağ silsilesi, uçaklar tarafından bombalandı. Bayburt'a bağlı Güllahayık adlı Alevi köyü civarına asker yığınağı yapıldı."

600 bin işçi sokağa atıldı

Haber Merkezi- İnsan Hakları Derneği Çalışma Yaşamı Komisyonu, çeşitli işçileri ve belediyelerden atılan işçi sayısını belirleyen bir istatistik yayınladı.

İstatistiğe göre, işçileri ve çıkarılan işçi sayısı şöyle:

Tarım-Orman-Balık: 9.575, Madencilik: 11.570, Petrol-Kimya-Lastik: 18.506, Gıda: 29.997,

Şeker: 907, Dokuma-Tekstil: 69.167, Deri: 4.949, Ağaç: 6.131, Kağıt: 2.635, Basın-Yayın: 2.881, Banka-Sigorta: 7.727, Çimento-Toprak-Cam: 16.286, Gazetecilik: 1.154, Metal: 64.750, Gemi: 734, İnşaat: 136.657, Enerji: 14.545, Ticaret-Büro: 95.483, Kara Taşımacılığı: 11.619, Demiryolu Taşımacılığı: 6.535, Deniz Taşımacılığı:

ği: 5.330, Hava Taşımacılığı: 2.149, Ardiye: 348, Haberleşme: 4.365, Sağlık: 1.700, Konaklama ve Eğlence: 30.968, Milli Savunma: 849, Genel işler: 19.663.

Aynı istatistiğe göre, 27 Mart yerel seçimler sonrası belediye yönetimlerinin değişmesi ile bu alanda işçi çıkarmaların hızlandığı saptanıyor. 27 Marttan 22 Hazirana kadar, Mart ayında 4.200, Nisan'da 2.400, Mayıs'ta 5.100 ve Haziranda 3.674 belediye işçisi işten atıldı.

İstatistikte, işçi çıkaran belediyeler ve çıkarılan işçi sayısı şöyle belirtiliyor: Mersin: 2.000, Adana: 1.161, Ankara: 960, Gebze: 733, Samsun: 877, Siirt: 456, Aksaray: 434, Van: 394, İskenderun: 380, Urfa: 282, Uşak: 253 ve Susurluk: 45.

İstatistikte, 35 il ve çok sayıda ilçede "kadro fazlalığı" gerekçe gösterilerek toplam 13 bin belediye işçisinin işten atıldığı da belirtiliyor.

İleri adım

Ozan Can Bakış

Yazarımızın yazısı elimize ulaşamadığı için yayınlamayız.

Sosyalist basına toplatma yağmuru

Haber Merkezi- Özgür Gelecek, Partizan ve Yeni Demokrat Gençlik, İstanbul 2 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından toplatıldı.

Gazetemizin 15-30 Haziran 1994 tarihli 29. sayısının toplatılmasına "Merhaba Özgür Geleceğin Yarattıkları" başlıklı okur mektubu, "TKP(ML) YDB Toplantı Yaptı", "TMLGB 15-16 Haziran Direnişimi Andı", "TIKKO Övücü Jandarma Taburunu Bastı" başlıklı haberler, "DGM'lerin Kirli Maskesini İndir!" başlıklı tavrı yazısı, "TKP(ML) TIKKO Karadeniz Bölge Komutanlığı Siyasi Komiseriyle Röportaj" başlıklı röportaj, "Komünist Birlik için İleri!" başlıklı yazı ve "1 No'lu İDGM Başkanlığı'na" başlıklı yazı sebep olarak gösterildi. DGM, bu yazılarda "Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğü aleyhine basın yoluyla bölücülük propagandası yapıldığı sonuç ve kanaatine" vararak, gazetemizi toplatı.

Öte yandan, dergimiz Partizan'ın Haziran 1994 tarihli 18. sayısı da, 2 No'lu İDGM tarafından toplatıldı. Toplatma kararında, İDGM'nin "Derginin içeriğinde TKP(ML) TIKKO adlı yasadışı örgütün bildirimlerinin yayınlandığı ve yasadışı örgütün propagandasının yapıldığı sonuç ve kanaatine" vararak dergimizi toplatıldığı bildirildi.

Yeni Demokrat Gençlik dergisi de, toplatma yağmurundan nasibini aldı. İstanbul 3 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi, 20 Haziran 1994 tarihli Yeni Demokrat Gençlik dergisinin 21. sayısında yayınlanan "Görev Başına!" ve "Gelecek Bugünden Güzel Olacak" başlıklı yazılarda "Devletin bölünmezliği aleyhinde propaganda yapıldığı"ni iddia etti. Ayrıca, İDGM tarafından "Aynı yayının 31. sayfasında aynı terör örgütünün güvenlik kuvvetleri ile girdiği çatışmalarda öldürülen mensuplarıyla ilgili bölümde terör örgütünün propagandasının yapıldığı" iddia edildi. Bilindiği gibi, Yeni Demokrat Gençlik dergisinin 21. sayısının 31. sayfasında TKP(ML) üyesi Gülbahar Göynek, Devrimci Sol savaşçısı Serpil Yılmaz ve Yüksel Keleş, Adıyaman'ın Bêzer dağında katledilen 28 devrimci yurtsever ve Sivas'ta yakılarak katledilen 37 can anılmıştı.

Öte yandan Emegün Bayrağı gazetesinin 120. ve 121. sayıları ile 137. özel sayısı İDGM tarafından

toplatıldı. DGM, gazetesinin 120. sayısındaki "Devrimci Basın DGM'ye Direniyor", "Kürt Ulusuna Bir Saldırı Daha: DEP Kapatıldı" ve "SHP'nin, Cıvaları Dökülen Kürt Raporuna Makyaj" ile 121. sayısındaki "Kürt Halkının İradesi Satır Altında", "Siyaset Ve Adalet" başlıklı yazıları "Basın yoluyla devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğü aleyhine propaganda" olarak değerlendirdi. "Sermayenin Saldınlarını Genel Grev, Genel Direnişle Püskürtelim!" başlıklı İşçinin Yolu ve Emegün bayrağı imzalı 137. özel sayı da aynı nedenlerden dolayı toplatıldı. İDGM, Emegün Bayrağı gazetesinin 121. sayısındaki "Dersim'i Botanlaştıracakız" başlıklı yazıda "Yasadışı örgüt propagandası yapıldığı"ni iddia etti.

Odak dergisinin Haziran 1994 tarihli 32. sayısı ise, 3 No'lu İDGM tarafından toplatıldı. Toplatma kararında, dergide yer alan "Kürt Halkı Zorla Göç Kıskaçında" başlıklı yazıda "Türkiye topraklarının bir kısmının Kürdistan olarak gösterildiği, bu bölgedeki mevcut terör olgusunun Kürt Ulusal Direnişi olarak gösterildiği, ayrımcı düşünce ile basın yoluyla devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğü aleyhinde propaganda yapıldığı" iddia edildi.

Newroz gazetesinin 18-25 Haziran tarihli 18. sayısı da İDGM tarafından toplatıldı. Toplatmaya gerekçe olarak "Kürt Göçü; Kanayan Yara", "Avrupa'da 'Kürdistan'a Yürüyüş' Hazırlığı", "Gününüzde TC Devletin Siyasi Şahsiyetleri", "Asker Sevkiyatı ve Sol Partiler", "Ülkemiz Köylü Gençliğinin Gelişim Sınıfsal Karakteri", "Kirli Savaşın Kahyası Türkeş" ve "Ulusal Özgürlük ve Komünistler" başlıklı yazılar gösterildi. İDGM, bu yazılarda "devletin bölünmez bütünlüğü aleyhinde yazılı propaganda yapıldığı"ni iddia etti. Toplatmadan 1 hafta önce, Newroz gazetesinin Yazışmaları Müdürü Mehmet Keşli tutuklanmıştı.

19-25 Haziran 1994 tarihli Azadi gazetesi de toplatıldı. İstanbul 2 No'lu DGM, toplatılan gazetede, "Tikanan Ekonomi ve Sorunlar" ve "Göç ve Yaşam, Bir Kıvılcım, Bir Gül, Bir Umut" başlıklı yazılarda "Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğü aleyhine basın yoluyla propaganda" yapıldığıni iddia etti.

Adana büromuz işgal edildi

Devrimci-demokrat kamuoyuna

Gazetemiz baskıya girdiği sırada 4 Temmuz '94 tarihinde Adana büromuzun darbeci, tasfiyecilik destekçisi bir grup tarafından temsilcimizin olmadığı bir sırada büronun kilidi teğistirilmek suretiyle zor kullanılarak işgal edildiğini öğrenmiş bulunuyoruz.

MLM bilimini bırakalım, devrimciliğin alfabesine bile sığmayan bu zorbaca davranışları şiddetle protesto ediyoruz.

özgür gelecek

Metropol kırlarında Partizan coşkusu

İstanbul/Ozgür Gelecek- Sıcak bir yaz günü şafak vakti cökten geçmiş. Bulutsuz bir gökyüzünde pırıl pırıl güneşli bir hava.

"Ey kültür devriminin çocukları! Zamanıdır ayağa kalkmanın, Zamanıdır kirlileri atıp, temiz giymenin,

Zamanıdır darbeciliği mahkum edip iradeyi tesis etmenin,

Umut sende, kavga sende, çözüm sendedir."

diyen Partizan dostlarıyla 19 haziran günü düzenlediği bir kır gezisinde buluştu.

Gezinin yapıldığı alanda sık ağaçlar ve dingin bir doğa hakimdi. Biraz ilerdeki toplanma yerinin girişinde "Partizan'la Dayanışma Gezisine Hoşgeldiniz" yazılı pankart katılımcılara sıcak bir merhaba der gibiydi. Daha ileride Yeni Demokrat Kadınlar imzalı "Yaşamın Proletarya Partisinin Birliği" yazılı ikinci bir pankartla kadınların devrim mücadelesinde yerini almasını ısrarla haykırır gibiydi. Sık ağaçlarla kaplı alanda yerini alan kalabalık son yerleşme hazırlıklarını yapıyordu.

Geziye katılan yaklaşık 2 bin kişi yapılan anonsla alana toplandı. Gezi programının okunmasından sonra devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşu esnasında kültür devrimi çağrısını içeren şiirle birlikte başka şiirlerde okundu. Saygı duruşunun bitimiyle oradaki kitle hep bir ağızdan "Yaşamın Partizim TKP(ML) ve Önderliğindeki TIKKO, TMLGB!" sloganını haykırdı.

Ardından Partizan dergisi adına bir konuşma yapıldı. Bu konuşmada gezinin amacı belirtildikten sonra, P. partisinin içinde bulunduğu durum konusunda açıklamalar yapıldı. P. partisinde yaşanan sorunların siyasi ve ideolojik sorunlar olduğu, bunun MK tarafından ticaret ortaya atılarak maskelenmeye çalışıldığı, gerek darbeci kliğin kendisi gerekse ticaret olayıyla uğraşanların grupçu mantıkla parti içerisinde faaliyetlerini sinsi bir şekilde yürütmeye çalıştıkları belirtildi. "İşçi sınıfının durumu devrimci bir yayın organı olarak bizi ne kadar ilgilendiriyorsa proletarya partisinin durumu da o kadar ilgilendiriyor demektir. Bu anlamda proletarya partisinin tepe noktasında vuku bulan olaylar devrimci kamuoyunu meşgul ettiği bir ortamda Partizan dergisi olarak ses kalmamız beklenemez. Bu sorunun esaslı siyasi ve ideolojiktir... Konferans ve DABK olarak bilinen iki ayrı örgütlenme her ne kadar '92'de gerçekleştirilen birlikte ortadan kaldırılmışsa da bu birlik gövdesel bir araya geliş olmuş, ancak düşünsel olarak pekmemiş, birlik olmamıştır. Bu birliğin bozulması ve parçalanması için sanki özel bir çaba sarf edilmiştir. Yaşanan süreç bugün kamuoyu ve TKP(ML) kitlesi önünde cereyan etmiştir.

Burada parti kitlesine düşen bir görev vardır. Bu görev, partiye sahip çıkmak, OPK kararlarına sahip çıkmak, parti güçlerinin birliğine sahip çıkmak şeklindedir. Ve taban kendi partisine, siyasetine değerlerine sahip çıkmıştır. Bir taraftan darbeci kliği mahkum etmişken, diğer taraftan da ticaret olayını ve buna anlarında mah-

kum etmiştir. Siyasi ve ideolojik bir ayrışım olacaksa yapılacak olan bir konferansla olmalıdır. Ve bu anlamda gerek tasfiyeci, darbeci MK kliği gerek ticarete bulaşmış olanlar dâkenden-dilerini parti iradesine sunmalıdır.

Bugün bunlardan biri kendisini parti iradesine sunmayı kabul ederken, darbeci MK hala dediğim dediğim şekilde direterek yüzde yetmiş beşlik parti iradesini görmezlikten gelmektedir. Bununla yetinmeyerek birde döngüsüne aldığı bazı insanları, ortaya sürerek provokatif girişimlerde bulunmuştur. Öyleki dost-düşman ayrımını gözden kaçırarak kadar acizleşmiştir.

MLM bilimi ışığında hareket eden ve devrimciler arasında şiddete karşı olan dergimizin olaylara istinaden takındığı tavırı içine sindiremeyenler ne yazık ki sorunu dergimize de yansıtmaya çalışmışlardır. Nitekim dergi 20-30 kişi tarafından basılarak işlevsiz kılınmak istenmiştir. Dergi bünyesinde çalışanlar bir bütün olarak baskına karşı boyun eğmemiş ve yaratılmak istenen provakatif ortama girmeden başını geri püskürtmüşlerdir.

DKÖ'ler, sendikalar ve okuyucular dergiyi sahiplenerek darbeci kliğe gereken dersi vermiştir. Bunu hazmedemeyenler bir arkadaşımızı kaçırmak için iki gün tutuklamışlardır. Bugün böyle bir şey yapmadıklarının yalanını etrafa yaymaya çalışmaktadırlar. Ve ne yazık ki darbeci kliğin döngüsünde hareket eden bazı arkadaşlar partizan dergisini kendi emelleri için kullanmaya çalışmaktadırlar ve bugün bu çabalarını hala devam ettirmektedirler. Bu arkadaşlara iyimser yaklaşmamıza rağmen korsan faaliyetlerine devam etmektedir, hem de yazışmaları müdürümüz tutuklu olduğu halde onun siyasi kimliğini hiçte dürüst olmayan bir yöntemle kullanarak. Bugün hala korsan faaliyetlerini devam ettirmektedirler. Kime fayda sağlayacak bu? Devrimcilere ve dostlara hiçbir yarar sağlamaz. Bu anlamda yaratılmak istenen provokatif ortamda gelmeyeceğiz. Bu arkadaşların olaylara yeniden sağduyulu yaklaşmalarını istiyoruz. Olaylar siyasi ve ideolojik yanlarıyla açıktır, ortadadır. Darbeci MK kliğinin mantık açısı şudur: Birincisi kendi gücüne güvenme, ikincisi kitleye güvenmeme, üçüncüsü siyaseti özümsememe yani dogmatiktir. Dördüncüsü her şeyi silahlanın döngüsünde gören bir bakış açısıdır. Bu bakış açısıyla ne siyaset yürütülür ne de devrim yapılabilir. Bu acı gerçeklerden ders çıkarmak gerekiyor. Bugün P. partisine gönül vermiş olan insanlar, P. partisinden bu yazla birlikte önemli atılımlar beklemekteydi. Halkımızın umutları buydu. Ama tam da böyle bir dönemde, darbeciler umutları umutsuzluğa çevirdiler. Ticaret olayını, siyaset arenasından kaçmanın bir gerekçe olarak kullandılar. Ve iki çizgi mücadelesinden kaçtılar. Bugün herkese düşen görev P. partisine bir bütün olarak sahip çıkmaktır. Birliğe sahip çıkmaktır. Darbeci kliğin emellerine hiçbir insanı alet etmemek için yoğun bir siyasi mücadele yürütmektedir. Kimi yerlerde parti iradesinden yana olanlar üçüncü bir tarafmış gibi gösterilmeye çalışılıyor. Biz tarafsız değiliz. Açık olarak ilan ediyoruz. Biz P. partisinin yanında taraf tutuyoruz. Biz ne

Tiyatro büyük ilgiyle izlendi

ticaretçilerin yanında taraf tutuyoruz ne de darbeci kliğin yanında taraf tutuyoruz. Açık ve net olarak bizim taraflılığımız P. partisinin çizgisidir. Ve biz Partizan dergisi olarak yukarıdan aşağıya sirayet eden hastalıklardan parti bünyesine ve kitlesine sirayet etmemesi noktasında görüş belirttik. Bizim burada kıyas aldığımız P. partisinin OPK kararları, P. partisinin tüzüğü ve P. partisinin güçlerinin birliğidir.

Burada yeniden bir polemik yürütme düşüncesinde değiliz. Böyle bir düşünceyle gelmedik. Dolayısıyla programımızın bundan sonraki bölümünde de polemik yürütmek isteyen arkadaşlar böyle bir istemle gelmesinler."

Bu konuşmanın ardından darbeci kesimden gelen bir grup söz hakkı istedi. Gezi komitesi ise bu gezinin bir polemik gezisi olmadığını, geziyi organize ederken gelecek insanlara bunun iletilmesini, ancak tartışma istiyorlarsa başka zeminlerde tartışabileceklerini, bundan dolayı söz hakkı veremeyeceklerini belirttiler. Bunun üzerine darbeci kesimin temsilciliğini yapan grup provokatif hareketlere girişti. Burada yaşanan sert tartışmaların sonra gezi komitesi kısa bir görüşme yaptıktan sonra, polemik yaratılmayacağı kararı alınmış olmasına rağmen söz hakkı verilmemesinin iki çizgi mücadelesine aykırı olduğunu belirtti ve bu konuda özeleştiri verecek darbeci kesime hiçbir sınırlama koulmadan söz hakkı verdi. (1)

Söz hakkı verilen darbeci kesimin sözcüsü, daha önce devrim şehitleri anısına saygı duruşu yapılmasına rağmen kitleyi çatışmada şehit düşen Gülbahar Göynek'in anısına (2) tekrar saygı duruşuna davet etti. Saygı duruşundan sonra darbeci kesimin sözcüsü parti iradesinden yana olanların tavırını düşmanca bir tavır olarak niteledi ve konuşacak başka birşey bulamayınca darbeci bir yöntemle söz hakkını Dersim'den geldiğini belirttiği bir arkadaşına verdi.

Dersim'den geldiği belirtilen ikinci konuşmacı her nedense Dersim'den değil de "Amed" (!) bölgesinden geldiğini belirtti. Bu apolete kitleleri etkilemeye çalışması ve parti içinde emperyalizmin usaklarının olduğunu belirtmesi kitle tarafından alkışlarla protesto edildi. "Partinin içine sızmış bazı burjuva kliklerini, mafya hizbini defetmenin zamanı gelmiştir" sözleriyle kitleyi çekmeye çabalaması ise kitle tarafından yuhalandı. Bunun üzerine "O halde gelin hep birlikte mafya işini yapalım" demesi ise kitleyi daha da gerginleştirdi. Ve orada bulunan kitle konuşmacının sürekli ticaret olayından bahsetmesi, siyasi bir tek sözcük bile kullanmamasını da alkışlarla protesto etti.

Kitle siyasi birşeyler beklerken, ticaret işinden başka birşeyden söz edilmesini, tepkiyle yanıtlandı. Kitle

lenin protestolu tepkisine karşılık konuşmacı kısa bir konuşmadan sonra mikrofondan ayrıldı. Tasfiyeci, darbeci "MK" yanlısının konuşmasına tepki duyan kitle sakinleştirildikten sonra bir ana mikrofonu eline alarak "Siz eğer devrimciyseniz, nasıl devrimciysiniz? Birbirinize düşman oluyorsunuz. Siz kendinize düşman arıyorsanız, düşmanınız benim. Gelin vurun beni! Eğer devrimciyseniz, halkı da düşünüyorsanız birbirinize daha sıkı sarılın ve parçalanmayın!" deyince "Yaşamın Partinin Birliği!" sloganı yükseldi.

Bu tartışmaların bitiminde saziyla sözüyle bir konuk türküler okudu. Hemen ardından Tunceliler Derneği Folklor Ekibi bir gösteri sundu.

Bu gösteriden sonra P. partisinde yaşanan sorunların ele alındığı bir skeç sergilendi. Darbeciliğe ve ticaret işine karşı olunduğu, parti iradesinin tanınması gerektiği anlatılarak darbecilerden yana olanların koşulları objektif olarak değerlendirilmesi gerektiği ve parti iradesini tanınmasının anlatıldığı skeç oldukça ilgi topladı.

Ardından şiir okundu. Kitle hep birlikte davul zurna eşliğinde halaylar çekti.

Bu arada Sağmalcılar Cezaevi TKP(ML) tutsaklarının geziye gönderdiği mesaj okundu. Mesajda darbeci kliğin partinin ve devrim çıkarlarını, değerlerini koruma bilinci ve sorumluluğundan uzak olduğu, parti kadroları, militanları, sempatan ve taraftarlarının kandırılmaya çalışıldığı, yeni yalanlar, senaryolar, kompolar ve iftiralarla tam bir suursuzlukla saldırıya geçtikleri, bu saldırı ve suursuzluklara karşı çıkan namuslu, dürüst insanları MK kliği tarafından mafyanın koltuk değnekleri olarak adlandırılmalarının yanlışlığı belirttik "sorun bunu görmek sorunundan çok buna karşı ne yapacağımız ve bu kitleleri hangi araçlarla harekete geçirecek siyasal iktidarlara karşı savuşturacağımız sorundur. Kavganın bütünselliğinin, öncelikli, sonralıklı olanların önemini kavrayıp gücümüzü bütünlüştürerek on kat, yüz kat büyütüp partimiz önderliğindeki proletaryanın ve emekçi halkımızın kuruluş kavgasına can bedeli atalım. Kendimizi, yoldaşlarımızı ve partimizi olumsuzluklardan, eksikliklerden kurtarmak için dönmüşürük, değiştirmek ve yeni insan olarak kendimizi ve örgütlülüğümüzü yeniden yaratalım." denildi.

Daha sonra diğer bir sanatçı arkadaş saza ve sözüyle programa katıldı.

Zaman zaman gruplar halinde yapılan tartışmalarda darbeciler kitle tarafından sıkıştırılınca nasıl cevap vereceklerini şaşırıldı. Çünkü kitle mafya hikayeleriyle bir partinin bölünemeyeceğini, bunun altında başka ve gerçek nedenlerin olduğunu biliyordu.

Daha sonra yapılan spor yarış-

malarda, kazanan taraflara, Umut Yayıncılık'ın çıkarttığı "Kızıl Kitap" ve "Çin Kültür Devrimi Tarihi" kitapları hediye edildi. Partizan Çocuk Korosu'nun seslendirdiği marşlar ilgi çeken noktalarından biriydi. Gezi öncesi planlanan panel, yaşanan gergin durumdan dolayı gerçekleştirilemedi. Buda gezinin olumsuzluklarından biri idi.

...VE DİRENEN GEBZE İŞÇİLERİNİ ZİYARET

Gezi bitiminde komite direnişteki Gebze işçilerini ziyaret kararı aldı ve oraya gidilmek üzere yola çıktı. Burada bir olumsuzluk daha yaşandı. Kimi otobüs şoförleri Gebze'nin uzaklığına gerekçe göstererek oraya gitmek istemeyince ancak 500 kişi civarında bir kitleyle ziyaret gerçekleştirildi.

Gebze Belediyesi önüne gelindiğinde yaklaşık 500 kişilik grup belediye binasına 50 metre uzaklıkta düzenli kortejler oluşturup "İşçilerin Katili Patron-Ağa Devleti", "Gebze İşçisi Yanlız Değildir", "Birlik Mücadele Zafer", "Halkımız Saflara" gibi sloganlarla yürüyüşe geçti.

Bu görkemli dayanışma ziyareti çevre halkının alkışlarıyla doruğa ulaşıyordu. Alkışlar eşliğinde karşılanan kortej, eylemdeki Gebze işçilerinde de büyük bir coşku yarattı. Bir süre atılan sloganlardan sonra Partizan dergisi adına bir konuşma yapıldı.

Konuşmacı, devletin, içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi krizin faturasını başta işçi sınıfı olmak üzere, memur, dar gelirli esnaf ve çeşitli milliyetlerden halkların sırtından çıkarttığını, ancak buna karşı, siyasi niteliği çılızda olsa, işçilerin ve memurların sessiz kalmadığını, sayısız işçi eylemlerinin ve sendika mücadele perspektifiyle atığa geçen memur eylemliliğinin gün geçtikçe daha da siyasileşerek arttığını ve artacağını belirtti. Konuşmasını "Sizlerin içindeki bu isyan ateşi bir çok alanda olduğu gibi biz yayıncılarında yoluna ışık tutuyor" şeklinde sözünü bitiren konuşmacı coşuklu alkış ve sloganlarla beğeni kazandı. Ortaklaşa atılan sloganlardan sonra davul zurna eşliğinde halaylar çekildi. Oradaki coşku gerçekten görülmeye değirdi. Direnişteki işçiler, "Bugüne kadar en kalabalık ziyaretçi grubu bu. Bizi hep böyle ziyaret etseler, sırtımız yere gelmez" diyerek bu ziyaretin işçiler üzerindeki olumlu etkisini kanıtıyorlardı.

(1) (YDG dergisinde kısa olmak kaydıyla söz hakkı verildiği şeklinde yanlış bir ibarenin yer aldığı YDGden kaynaklandığı tarafımızca anlaşıldı. muhabirinden kaynaklandığı tarafımızca anlaşıldı.)

(2) G. Göynek'in şehit düştüğü haberi üzerine gezi komitesi tarafından özel olarak saygı duruşu yapılmasına rağmen

Gezide, Tunceliler Derneği Folklor Ekibi bir gösteri sundu

Umut gelen senede değil, umut kaygıda aranmalı

Malatya/ Özgür Gelecek- Orta ve küçük çapta ekin yapan tütün üreticileri, genelde her yıl olduğu gibi, özellikle bu yıl devletin bilinçli eritme politikaları sonucu ve ekonomik krizden dolayı, ödeme sıkıntısı çektiğinden mağdur ve perişan bir durumda bırakılmış; üreticilerin bu yılda kurdukları hayalleri ve umutları asalak egemen sınıfların çıkarına kurban edilmiş, suya düşürülmüştür.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi komprador burjuvazi Amerikan emperyalizminin direktifi doğrultusunda, üreticilerin geçmişten bugüne kadar tek geçim kaynağı olan tütüne kota uygulaması başlamıştır.

Bu kota uygulamasıyla birlikte en büyük zarar, topraksız ve az topraklı olan üreticiler görecektir. Çünkü, geniş toprağı olan üreticiler, modern araçları kullanarak, farklı alanlarda üretim yapabiliyorlar. Ancak topraksız, az topraklı köylüler bu araçlardan nasıl faydalanacaklar.

Birde tüm bunların yanında kotalı üretim yapabilmek için karnel(1) almak gerekiyor. Karnel alabilmek içinde son üç yıl üst üste tütün üretimi yapmış olmak gerekiyor.

Kota uygulaması açıklanırken % 20'lik olacağı açıklanmıştı. Yani, bir önceki yıl Tekel'e iki ton tütün götürün bir üretici, bu uygulamayla 1 ton 600 kg. tütün vermesi gerekir. Ancak gel gör ki, kameleri alan üreticiler, 100 kg. 200 kg. gibi çok cuzi rakamlarla karşılaşılıyor. Ne demektir bu? Tütün ekmeğin, ölüdür demektir. Üretici için bunun başka bir anlamı yok.

Tütün üretimi, tarımsal üretim içerisinde en çileli, en zor, en çok emek ve zaman isteyen üretilimdir. Bu nedenle tütün üreticilerinin durumunun daha iyi anlaşılabilmesi için kısaca bilgi verelim.

Tütün, tohumun toprağı düşüp Tekel'e gelene kadar 14-15 ay gibi bir zaman geçmekte ve bu zaman içerisinde de çok emek istemektedir. Bölgemizde tütün üretimi Malatya ve Adıyaman'da yapılmakta. Malatya'da ki tütün üretimi tamamen Tekel'e yönelik yapılırken, Adıyaman'da ise, özellikle Çelikhán ilçesi ve köylerinde esas olarak kaçak (2) üretilmekte, üreticiler tütünü kendisi doğrayıp pazara sunmaktadır. Tütünün en işe yaradığını ise Tekel'e verilmektedir. Tabi bu Adıyaman'ın geneli için geçerli değil, Çelikhán ve köyleri için geçerli. Çelikhán bölgesindeki ekim diğer bölgelere oranla daha az bir alanda yapılmasına rağmen, daha çok emek istemektedir.

Üreticiler ekim yapmadan önce Tekel'e gider, kaç dönüm ekeceğini ve tahminen kaç kilo-kaç ton ürün elde edileceğini bildirir ve tütün koçanı alır. Tekel'e bildirdiğin tahmini rakam kadar veya fazlasını alım döneminde Tekel'e götürmek zorundasın, verilen rakamın altında götürdüğün takdirde ceza alırsın.

Şu işe bakın ki hakim sınıflar emperyalist efendilerinin çıkarı gereği tütüne kota uygulanınca işler tersine döndü, uygulanan kotanın üstünde tütün alımı yasaklandı, uygulanan kotanın altında alım yapmak serbest.

Tekel'e gidip koçan aldıktan sonra mart ayında sedir yetiştirmek için tohum ekimi yapılır. Otlar boğmasın diye, otlar ayıklanır, sedirler 10 cm ye ulaşınca sedirlikten alınır, ekim için hazırlanmış arklara dikilir. Dikim işlemi genelde mayısın başlarında başlar haziran ortalarına kadar da devam der. Dikimden sonra iki defa can suyu verilir. Bundan sonra her sulama ertesinde 4-5 gün sonra hem otları temizlemek, hem toprağın telbisini (3) artırmak, hem de toprağı havalandırmak için onar günlük arayla üç defa çapalanır. Bu süre içinde gübrelemesi yapılır. Hastalıklara (kezbi, pas vs.) karşı sırt pompasıyla ilaçlama yapılır. Bu işlemler (çapalama, ilaçlama, sulama) ilkel yöntemlerle emek yoğun bir şekilde yapılır. Malatya ve Adıyaman-Çelikhán ve bölgesi hariç- toprağın sürümü esas olarak traktörle yapılırken, Çelikhán ve bağlı köylerde toprağın sürülmesi esas olarak karabasanla veya belle yapılır. Yani bu bölgelerdeki tütün üretimi esas olarak feodal üretim tarzı ile yapılmaktadır.

Malatya ve Adıyaman'da- Çelikhán ve civarı hariç- tütünün boy atmasına müdahale edilmezken Çelikhán ve köylerinde tütünün boyu 40-50 cm'ye ulaşınca, gelişme gücünü yapraklara vermesi için yeni yaprakların daha büyük olması ve kamilleşmesi (4) için baş kısmı çiçek açmadan (tohumluklar bırakılır) kopartılarak boy atmasına müdahale edilir. Tütünün baş kısmı kopartılınca bu sefer yaprak aralarında sürgün verir. Bu aşamada üretici düzenli olarak tütünlerin arasında dolaşarak bu sürgünleri koparır. Bu işlem tütün kırımı zamanına kadar sürer. Bu bölgede tütün ekimi 2-5 dönüm arasında yapılırken Malatya ve Adıyaman'ın bazı bölgelerinde 10-30 bazen 50, bazende 100 dönüme kadar çıkmakta. Buna rağmen Çelikhán ve köylerindeki üreticiler daha çok emek harcamaktalar.

Çelikhán ve civarındaki üreticiler esas olarak kendi toprağında üretim yaparken Malatya ve Adıyaman'ın birçok bölgesinde üreticilerin yarıdan fazlası ya reñçberlik (yani yarıcılık-ortakçılık) yada icar (toprağın kiralanması) yoluyla üretim yapmaktadır.

Tütün kırım işlemi ağustos ayının sonlarında başlar. Ekimin sonlarına kadar devam eder. Kırım işlemi genel olarak üç aşamada msket (5) orta, anaç (6) olurken Çelikhán bölgesinde iki aşamada (msket ve üstü) yapılmakta. Kırım işleminde yapraklar ağacından ayrıştırılırken, Çelikhán bölgesinde ikinci kırımda tüm yapraklarıyla birlikte kökünden kesilir. Yapraklar tek ağaçtan parçacıklar kopartılarak yaprağıyla birlikte bıçakla ayrıştırılır. Bundaki amaç, yaprakları ipe geçirirken tütün yapraklarının birbirine yapışmasını ve bundan dolayı karamasını, çürümesini önlemek. Diğer bölgelerde ise Tekel'e yönelik satış düşünüldüğünden bunlara pek dikkat edilmez.

Çelikhán bölgesi üreticileri, kendisi tütünü doğrayıp satışa sunduğu için adeta bir sanatçı gibi tütünün üzerine titretir, uğraşır. Daha az ekim yapmasına rağmen daha çok emek harcar.

Tütün kırım ve ipe geçirip güneşte kurutmak dönemi en çileli dönemdir. Üreticiler şafak sökmeden saat 4:30- 5:00 civarlarında kalkarlar, ayak üstü kahvaltı yaptıktan sonra tarlaya giderler. Serinlikte tütünleri kırıp getirirler ve bir yandan ipe geçirirken bir yandan da kuruması için ipe geçirdiklerini, güneşe açık bir alanda kurulan iskeleye asarlar. Gece saat 1:00-2:00'ye kadar.

Tabi burada en çok kadınlar yıpranmaktadır. Kadınlar erkeklerden biraz daha erken kalkar, kahvaltılı hazırlarlar, birlikte tarlaya giderler, gece geç saate kadar çalışırlar. Bu arada öğlen ve akşam yemeğini de hazırlarlar. Erkekler gece saat 12:00-1:00'de yatarken kadınlar yenilen yemeklerin buluşuklarını yıkamaya koyulurlar, çamaşır yıkarlar. İki saat yatmadan uykunun en tatlı yerinde kalkmak zorunda kalırlar. Bu böyle bir aydan fazla sürer.

Derken tütün kırım ve kurutma işlemi de ekimin sonlarında biter. Tütünler hevenk (7) yapıp üstü kapalı yerlere asılarak depolanırlar.

Zaman gelir Tekel tütüne taban fiyat biçerek alımına başlar. Üreticiler bir yandan o senenin mahsülünün ekimine başlarken bir yandan tütünü Tekel'e götürmeye başlar. Alımlar mayıs'ın sonlarına kadar sürer, ancak bu sene alımlar haziranın sonuna kadar uzamıştır.

Üreticiler, her sene olduğu gibi duyurulan taban fiyatını beğenmede yine de fena bulmaz. Tütünlerini açar, tek tek seçer, üç derecede ayırıp ayrıları fitik (deste) yapar ve balyalayarak Tekel'e götürür. Experler tütüne bakar ve fiyat biçer. Yine her sene olduğu gibi üreticinin tüm hayalleri suya düşmüştür. Tütünü iyi olmasına rağmen düşük değer biçilmiştir. Sorunun sistemden kaynaklandığını anlamadan kaderine küfreder, bazen ağlar. Bir yıl boyunca 5-6 yaşındaki oğlundan tut, eşi, 60-70 yaşındaki ana-babasına kadar 7-8 kişi tüm ailecek didin dur, karşılığında yine sıfır. Üretici sisteme, devlete küfür etmez, onun üzerine yürümez, kaderinin böyle olduğunu sanarak kaderine küfreder.

Sorunun bu sömürücü sistemden kaynaklandığını bilen yok mu? Var. Ama bir elin parmakları kadar az, belki fazla, ama örgütsüz ol-

duklarından herkes sadece kendisinin bu sorunun farkında olduğunu, diğerinin uyuduğunu sanarak, tek başına bir şey yapılamayacağına karar verir. Örgütsüzdür, var olan örgütleride (tütün üreticileri derneği) üyelerin örgütlenme bilincinin zayıflığından dolayı işlevsizdir.

1993 senesinde Hasan Zengin isimli bir üretici, tütününe kırmızı kalem çekildiği, yani yakılacak tütün olarak değerlendirilip para verilmeyeceğinden dolayı çaresizlikten ve sinirden kalp krizi geçirerek öldü.

Yıl 1994; Çelikhán'lı üreticilerin kimisi taban fiyat açıklandığında (65.000 TL) 2'şer, 5'er kilo ayrı ayrı, parça parça satıp, parça parça paralarını peşinden koştuktansa "Nasil olsa tütünümüz baş fiyata gider" diyerekten tütünlerini Tekel'e götürürler... Verilen değer 40.000 TL civarı.

Adıyaman'lı ve Malatya'lı üreticiler tütünlerini Tekel'e götürür, istisnasız hemen her üreticinin tütününe 30.000- 40.000 TL. arası fiyat biçilir.

Üreticilerin bu yılki umutları da sönerken, gelen seneye umutlarını bağlamaya fırsat bile tanınmadan tütüne kota uygulaması getirilir. Artık umut gelen seneye bırakılmıyor, çünkü umutlar sönlüyor- ölüyor.

Adıyaman'lı üreticileri bu durum karşısında tek tek oluşan tepkileri örgütüyor, 2 Mayıs günü 3.000 kişiyle Adıyaman sokaklarına akıyorlar. Tekel Müdürlüğüne yürüyorlar, valiliğe yürüyorlar, polis dipçiğiyle, jopuyla karşılaşılıyorlar. Üreticilerle, egemen sınıfların koluk güçleriyle kıyasıya bir çatışma yaşanıyor. Bu arada vali de gelen taşlardan kafasına nasibini alıyor. 25 üretici gözaltına alınıyor, 11'i tutuklanıyor. Ancak üreticinin öfkesi, ağalarının ve tekell müdürlüğünün yalanlarıyla yatıştırılıyor.

Malatya'lı üreticilerde aynı sorunu yaşamasına rağmen tepkilerini örgütleyememiş, sadece bir üreticinin tekell Tütün Deposunda tütününe 32.000 TL. değer verilince, tütününü

traktörden indirmeyip, römorka yüklenmiş tütünün üstüne çıkarak elindeki bir bidon benzinele tütününü yakma girişiminde bulundu. Üretici çevrede biriken diğer üreticilere eylemin amacını açıklarken; diğer üreticiler bir yandan konuşmalara hak veriyor, bir yandan da yakmamaları için ikna etmeye çalışıyorlar. Ancak tütüne 60.000 TL'nin altında fiyat verilirse kesin yakacağını söyleyen üreticinin tavrının kararlı olduğunu gören müdür yardımcısı, eylemin yayılma olasılığından kortuğundan dolayı üreticinin 60.000 TL isteğini kabul etti ve bir römork dolusu tütün yanmaktan kurtuldu. Üretici Ali bir ölçüde kendini kurtardı. Ya diğerleri. Ali direndi kazandı. Ancak bu tek başına Ali'nin direnişinden kaynaklanmıyor. Egemenler bir kişiyi susturarak geliştirecek tepkileri engellediler.

Umut gelen seneye mi?Yok..... Ya, umutlarını söndürmeye, karartmaya çalışanlara karşı ayaklanacak, bu şekilde kota uygulamasını ve düşük fiyat uygulamasını kıırarak sökül atacak yada yollara düşerek başka diyarlarda yeni umutlar peşinde koşacak.

Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları üreticiye başka çıkış yolu bırakmıyor. Üretici birinci yolu seçmeyip, yani başkaldırmayıp ikinci yolu seçerse yani yollara düşüp başka diyarlarda yeni umutlar peşinde koşmayı seçerse hakim sınıflar bu süreci kazasız-belasız atlatacak, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları sınıfı sevinecek, yoksul üreticiler ağlayacak. Bunun için üretici Ali'nin direnişini büyütme gerekir.

- (1)- Tekel'e kaç kilo- kaçtan tütün satabileceğini gösteren belge.
- (2)- T. Özal dönemi öncesi Tekel dışı tütün üretimi alım-satımı yasaktı. Bu yüzden üreticinin kendi kıyıp, sattığı tütüne kaçak denir.
- (3)- Kuru toprağın altındaki yaş toprak çapalama yoluyla üstü çekilerek, susuzluğu gidermek.
- (4)- Haik dilinde, tütün yaprağının kendi doğal gelişimi içerisinde sararması, olgunlaşması olarak kullanılır.
- (5)- Tütünün ilk çıkan ve en altta kalan yaprakları.

Malatya bölgesinden bir tütün üreticisi elinde gaz bidonuyla tütününü yakmak gerekçesini anlatırken

Sivas katliamı lanetlendi!

İstanbul/Özgür Gelecek- Tarihe Sivas Katliamı olarak geçen, 2 Temmuz 93'te 37 aydın, sanatçının yakılmasının yıldönümü dolayısıyla başlatılan etkinliklerden biri olan "Özde,Sözde, Sazda Bir Olalım" adlı anma 25 haziranda Ali Sami Yen Stadı'nda gerçekleştirildi. Pir Sultan Abdal Kültür Derneği tarafından düzenlenen yaklaşık 35 bin kişinin katıldığı anma töreni oldukça görkemliydi. Daha önce İnönü Stadyumu'nda yapılması kararlaştırılan anma, valiğin "güvenlik" gerekçesiyle Ali Sami Yen Stadyumu'na alınmıştı.

Saat 14.00 civarında başlayan programın sunuculuğunu Orhan Aydın ve Aslı Ongören yaptı. Sunucuların yaptığı açılış konuşmasında 2 temmuzda Sivas'a gitme çağrısı yapıldı. Açılış konuşmasının hemen ardından saygı duruşuna geçildiğinde 35 bin kişinin sıkı yumrukları havaya kalktı ve tribünlerden devrim şehitleri için yazılan şiirlerin dizeleri yükseldi. Saygı duruşunun bitimiyle "Sivas'ın Hesabı Sorulacak!", "Sivas'ın Katili Patron Ağa Devleti!", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!" sloganları atıldı. Daha programın başında, polis havayı gerginleştirmeye ve insanları gözaltına almaya çalıştı. Ancak tribünlerdeki kitlelerin tepkileri polise geri adım attı. Yavaş yavaş pankartlar açılmaya başlandığında, sunucu, pankartların indirilmesi anonsunu yaparken her nedense insanları gözaltına almaya çalışan polise herhangi bir uyarıda bulunmuyordu. Oradaki 35 bin insanın kini ve coşkusu bendinden boşalmaya başlamıştı. Polisin birkaç kez gözaltına almaya yeltenmesi kitle tarafından "Katil Polis Dışarı!" şeklinde protesto edildi.

Deste Günaydın'ın türküleriyle başlayan programa Ali Ekber Eren'le devam edildi. Ali Ekber Eren'in "Ali Haydar Ölmez, Ağlama Bacı" ağıdını okumaya başla-

masıyla tribünlerdeki kitleler sıkı yumrukları ayağa kalktı ve hep birlikte sanatçıya eşlik etti. Ardından "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!" sloganı yükseldi. Bu arada tribünlerde Devrimci-Yol, Direniş, Militan Gençlik, Alınteri pankartlarının yanı sıra, Yeni Demokrat Gençlik imzalı "Biz Gençliğiz Gelecek Ellerimizdedir", TKP(ML) TMLGB imzalı "Sivas'ın Katili Patron-Ağa Devleti", yine TKP(ML) TIKKO imzalı komünist önder İbrahim Kaypakaya'nın portresi ve TKP(ML) bayrakları dalgalanmaya başladı. Daha sonra sahneye çıkan Grup Özgürlük Türküsü ve Grup Munzur'un ardından, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Ümraniye Şubesi Halk Oyunları Ekibi'yle birlikte kitle halaya durdu. MKM Çocuk Korosu'nun sahneye çıkmasıyla bütün dikkatler rengarenk giysileriyle zafer işareti yapan küçüçük elli, kocaman yürekli Kürt çocuklara yöneldi. Savaşlarda, katliamlarda, soykırımlarda, açlıklarda ölen çocukların kendi dilleriyle tanıtımının yapıldığı gösteride duygulanmamak, emperyalistlere karşı nefretle dolmak mümkün değildi. Bu arada kitlenin "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" sloganı stadyumu inletiyordu.

Programa Grup Kızılırmak'la devam edildi. Grup Kızılırmak "İbrahim Yoldaş" adlı parçayı okumaya başladığında bir yandan İbrahim Kaypakaya'nın portresi tribünlerde dolaşırken diğer yandan da sıkı yumrukları havaya kalkmış kitle parçayı hep bir ağızdan söylüyordu. Parçanın bitiminde "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "İbo, Haydar, Zülfiyar Namludadır İktidar!", "Marks, Lenin, Mao, Önderimiz İbo, Savaşıyor TIKKO!" şeklinde sloganlar 35 bin kişinin doldurduğu stadyumu dalga dalga sarıyordu. Özellikle İbrahim Kaypakaya'nın portresinin tribünlerde dolaştığı sıralarda kitleden alkış tufa-

nı koptu. Ardından "Sivas'ın Katili Patron Ağa Devleti!" yazılı ve TKP(ML) TMLGB imzalı pankart dolaştırıldı. Kitlenin bunu da alkış ve coşkuyla karşılaması oldukça kayda değerdi.

Programa Boğaziçi Üniversitesi Halk Oyunları Topluluğu Müzik Grubu, Mazlum Çimen, Esin Afşar, Aynur Hashaş, Banu ve Edip Akbayram'la devam edildi. Mahzuni Şerif'in halk ağzıyla okuduğu parçalar oldukça ilgi çekti. Pir Sultan Abdal Derneği Genel Başkanı Murtaza Demir'in konuşmasında Atatürk'le ilgili bölüm ve Esin Afşar'ın seslendirdiği "Atatürk'e Saygı" adlı parçanın halk tarafından yuhalanması dikkat çekiydi. Yine DKÖ'ler, devrimci-sosyalist basın, direnişlerdeki işçiler ve sendikaların mesajları okunurken kitlenin bunu alkışladığı, ancak, Doğu Perinçek, Adalet Bakanı Seyfi Oktay ve CHP Genel Başkanı Deniz Baykal'ın mesajları okunurken tepkiyle karşılanıp yuhalandığı gözlemlendi. Daha sonra Ferhat Tunç'la devam eden program Arif Sağ ile bitirildi.

İstanbul 2 Temmuz Düzenleme Komitesi'nin Sivas katliamıyla ilgili bundan sonraki etkinlikleri şu şekilde belirlemiştir:

1 temmuz akşamı Sivas'a gitmek üzere İstanbul'dan hareket edilecek. 2 Temmuz'da Madimak Oteli önünde anma düzenlenecek. 2 temmuz cumartesi günü saat 13.00'da Zincirlikuyu Mezarlığı'nda, saat 16.00'da da Karacaahmet Mezarlığı'nda anma gerçekleştirilecek. 3 temmuz pazar günü Abide-i Hürriyet Meydanı'nda miting yapılacak. 5 temmuz salı günü saat 18.00'de Maçka Kampüsü Eski Maden Fakültesi'nde Sivas Katliamı konulu panel düzenlenecek. 9 temmuz günü saat 14.00'da Gazeteciler Cemiyeti'nde Sivas Dayanışma Derneği tarafından panel düzenlenecek.

Dolaysızca

Ferhat Ali

"72 RUHU"

Oncü'nün yazgısı mı ne bu? Yarı-hamlık mı yoksa? Ya da devrimci romantizmde bilimsel devrimciliğe bir türlü geçememe bönlüğü mü?

"Ruhçuluk" gene tüm zaafıyla hortladı. "Ruh" çağrıcıları görevlerini ifa etmede gecikmedi. "Kutsal Kitap'tan ayetlerle" "72 ye "bağlılık" (1) yeminleri çevremizi dumana boğdu. "Ruhçular" büyük bir "sevki" ve istihakla isterik feryatlar atıyor. Bir "72 ruhu" çağrıcılığıdır almış başını gidiyor... İdeoloji, siyaset, örgütsel politika, askeri çizgi tartışma gündeminin en alt sıralarına itilerek ne kadar perdelendiyse, ruhçu peri masaları da o denli gündemin başına oturtuldu. 72 ruhundan ne anlamak gerekir? Birkaç çizgiyle bu konuyu işlemek istedim.

Önce şu: Ruh çağrıcılarından değilim. Bu çağrıcılığa hiçbir zaman ilgi duymadım; ilgi duyanları da hep olgunlaşmamışlar olarak gördüm. Sonra şu: Bu olgunlaşmamışları, pragmatizmden muzdarip '72 romantizmanları olarak algıladım. Ve de eklemeliyim ki; bu malum güzergahın, işin özüne vakıf olduğunu da inanmadım.

Asıl konuya geçsek. 72 ruhuna bağlılık, Öncü'nün İ. Kaypakaya önderliğinde yaşam bulan temel-teorik görüşlerinin özüne bağlılıktır; bu ilkesel temellere yasalanmaktadır. Yoksa, Kaypakaya'nın yirmi yıl önce yazdığı her şey, **istisnasız her satıra körü körüne** bağlılık etmek değildir. Aslıyan, temel sınıf sınıf ilişkileri değişmedikçe değişmeyecek olan ilkelere, programa, siyasete bağlılıktır ve bu da herkesçe bilinen beş temel belgeye inanç ve bu inanç eşliğinde ilkelerin yaşamın canlı gerçeği haline getirilmesidir. Kaypakaya'nın çağ tespiti gibi yanlışlarında direnmek 72 ruhunda direnmek demek değildir. Dönemin özel koşullarında Kaypakaya'nın güzergahında uyumsuz bir yama gibi yer edinen bu hatada kazığı çekmek İbrahimsellik değildir. Ayrıca günümüzün özgün koşullarında, gelişmenin yeni durumunda, sınıf mücadelesinin yeni gelişmesinde Kaypakaya'nın yirmi yıl önce ortaya koyduğu genel-iksel temelle yeni gelişmeleri, özgün koşulları, yeni durumu harfi harfine yakalamak olası olmaz, olamaz da. Böylesi durumlarda birkaç yılda bir değişebilecek olan özel programlar hazırlamak demek Kaypakayacılıktan tornistan etmek demek midir? Bu herkesçe bilinen işin elifbesidir.

Günümüzdeki her olayı, olguyu, görüngüyü, her güncel İbrahim'le açıklamak, onun kitabına dayanarak çözmek her zaman mümkün olmaz, olması da düşünülemez. Eğer, o açıklanması gereken şey, Kitap'ta yoksa o şey açıklanamaz mı? Mao'nun sözleriyle "Kutsal Kitap'ta yazılı olmayan her şey yanlış mıdır? Eğer böyleyse, bizler, müzelerle ancak layık olabiliriz. Bu demektir ki, İbrahim'in Kitabı'nda haklı olarak olmayan bir teoriyle (gelişimin yeni koşulların ortaya çıkardığı yeni bir teori) yeni gelişmelerle ışık tutmak 72 ruhuna ters düşmektir. Yoksa, dogmatizmin etkilerine çulu sermek midir? Günümüz Türkiye'sinde devrimci sürecin bize yüklediği bazı görevleri, 20 yıl önceki taktiklerle yerine getirebilir miyiz dersiniz? İkelere bağlılık başkadır, bu ilkelerin, bu çizginin hangi taktiklerle yaşama geçireceği başka. Günümüzün somutunu tahlil edip özgün politikalar üretmek asla 72'ye ters düşmek değildir. Zira, bu özgün politikaların yaslandığı temel zemin "72'nin ilkesel temeldir. Aslı, bu güzergahı kullanmamak, 72'yi 94'ün taktik siyasetiyle zenginleştirmemek, güncelleştirmek, diriltmek, ilgili odayı haline getirmek 72'nin ruhuna uygun davranmamaktır. Gerisi, dogmatizmdir, teoriyi dondurmaktır, siyaseti zincire vurmaktır. Ve de gerisi, 72 ruhuna bağlılık adına soyut, kupkuru bir "ruh" koleksiyonculuğu ve kelimenin sözcük anlamıyla "ruhçuluktur."

Gelişimin özel koşullarına, güncel kendini uyarılamayanlar, dogmato-Kaypakayacılığa varılabiliyorlar ancak. Sahi geleceğin tencereleri için yemek reçeteleri hazırlamak ne zamandan beri 72 ruhu oluverdi?

Bu demektir ki ruhçu peri masalarını çocuksu bir bönlükle yinelemek 72 ruhuna bağlılık adına, bu örtü altında sözcük anlamıyla, evet yalnızca bu anlamda gerçekten "ruhçuluk", "ruh çağrıcılığı"dır.

Aslıyan, aşırı bir biçimcilikle sınırlandırılmış olarak Kaypakaya'nın görüşlerine sarılıp, ondan alıntılar aktarmak (ki, bu Kutsal Kitap'tan ayet aktarmaya olur) değil, bu öğretinin özüne, ruhuna vakıf olmaktır. Bu öğretiyi de ölü gibi dondurarak tasarlayamayız, yorumlayamayız, güncelin içine yerleştiremeyiz. Tıpkı uykuda hep aynı şeyleri sayıklar gibi Kaypakaya'yı durmaksızın sayıqlarsak ve özellikle bu işi, dara düştüğümüzde, zorlu dönemlerde yinelerseniz bu sefil kaçınacağımızı Kaypakaya şemsiyesi altındakiler yutmayabilir her zaman. Aman dikkat!...

Derim ki, devrimci romantizm iyidir ve hem de gereklidir. Ama bunu bilimsel devrimciliğe dönüştürmediğimiz an, salt bu romantizmle dünyayı değiştiremeyiz. Evet devrimciliğe başlangıç merdiveninin ilk devrimci romantizmdir. Ve bu asla kötü değildir, iyidir. Kötü olan bunu bilimsel sosyalist öğretiye dönüştürememek, bu ilk basamakta kazığı çekmektir. İşte bu ilk basamağı aşip ikinciyi geçtiğimiz an, insanıyorm ki, **Öncü'nün yazgısı** olmaksızın çıkacaktır "ruhçuluk", "ruh çağrıcılığı". Bu aşamaya vardığımızda yarı-hamlıktan da arınıp "72 ruhu esprisiyle" siyaset yapmanın ne denli hamkafa ürünü olduğunu hep birlikte görebileceğiz.

Gerisi ve bilisiz kitlelerin umutsuz ve güç dönemlerde "ruh çağrıcılığına" umuda çıktığına tanık olmuşuzdur. Bu bir ölçüde normal karşılanabilir de. Ama asıl şaşırtıcı ve ürktücü olan bu "ruhçuluğun", "siyaset yapma adına, hala Öncü'nün saflarında umutsuzluğun umudu, davaya bağlılığın turnusal kağıdı işleviyle- bir ölçüde de olsa- yansması, yankı yapması ve yaşam bulmasıdır.

Dogmato- Kaypakayacılıktan arınma süreci, "72 ruhu" yolu siyasal hamlıktan da kurtulma süreci olacaktır. Aslıyan bu sürece bilinçle ivme kazandırmaktadır. Bu aynı zamanda Kaypakayacılığın özüne, ruhuna, derinde ki dönüştürücülüğüne erişme ve Ö'nu azizlik mertebesinde uzak tutma süreci olacaktır.

Mersin Belediyesi, 2 bin 700 işçi attı!

Adana/Özgür Gelecek- Mersin'de, işten atılmaları protesto amacıyla 9 haziran günü oturma eylemine başlayan Yenişehir ve Büyükşehir Belediyesi işçilerinin Anakent Belediyesi'ne kadarki yürüyüşleri, daha başlangıcında polis tarafından engellendi ve bazı işçilerin yanı sıra işçi yakınları da gözaltına alındı.

İşçiler 16 haziran günü, Belediye-İş Sendikası'yla ortak bir basın açıklaması hazırlayıp yürüyüş yapmayı kararlaştırdılar. Ertesi gün, saat 10.00'da 100 kişilik bir kitleye hitaben bir işçi basın açıklamasını okudu. Açıklamada, belediye birimindeki araç ve gereçlerin karşılıksız biçimde kent mafyalarına paylaşarak çekildiği, böylece kamu kaynaklarıyla fertlerin zengin edildiği, insan emeğini hesaba katmayan ve sosyal devlet anlayışını reddeden bir ideolojiyle sorunların üstesinden gelinmeyeceği belirtildi. Ayrıca taşeron-

laştırma ve işçi çıkarımlara karşı ele, omuz omuza mücadele edilmesinin şu günlerde kaçınılmaz olduğu, "Bana dokunmayan yılan bin yaşasın" mottosunun artık geçerliliğini yitirdiği dile getirildi.

Basın açıklamasının ardından, Belediye-İş Sendikası tarafından hazırlanan basın açıklaması işçiler tarafından tepkiyle karşılandı. Çünkü bu basın açıklaması programda yoktu. Ancak buna rağmen okunan basın açıklamasının ardından işçilerle sendikacılar arasında tartışma çıktı. Bundan yararlanan resmi ve sivil polisler, yürüyüşün yasal olmadığını söyleyerek, Anakent Yenişehir Belediyesi'nden çıkarılan işçilerin dışında kalan işçilerin alanı terk etmelerini istedi. Bu arada sendika ağalığını hiçkimseye kaptırmayan ve gelenek haline getiren Belediye-İş Sendikası Başkanı Ali Sönmez'in "Bu yürüyüş yasal değil. Onlar (polisleri

kast ediyor) görevlerini yapıyor" demesi, polisin 19 kişiyi gözaltına almasına büyük oranda yardımcı oldu.

İşçiler ise, kendilerini destekleyen diğer birimlerdeki arkadaşlarının ve yakınlarının bu şekilde gözaltına alınmalarına karşılık "Üreten Biz, Yöneten Biz Olacağız!", "İşimiz, Ekmeğimize, Onurumuzdur!", "İşçiyiz, Haklıyız, Kazanacağız!", "Yaşasın İşçilerin Birliği!" sloganlarıyla tepkilerini gösterdiler. Atılanların çoğunluğunun işçi oluşu, ölümle tehdit edilmesi kamuoyunca kinandeki. Mersin Toros Belediyesi'nde ve Anakent Belediyesi'nde işten çıkarılmalarının devam ettiği, Akdeniz Belediyesi'nde ise listelerin hazırlandığı gelen haberler arasında. Şu ana kadar 2 bin 700 işçi işten atılmış durumda. Mersin Büyükşehir Belediye Başkanı Okan Merzeci, özelleştirmeye beraber bütün çalışanların işlerine son verdiğini açıkladı.

“Ölmek Var, Dönmek Yok!”

İstanbul/ Özgür Gelecek- Beykoz Deri ve Kundura Fabrikası "5 Nisan paketiyle" 1994 sonuna kadar kapatılması hedeflenen işletmelerden biri. 24 Ocak kararlarıyla özelleştirilmesi hedeflenen KİT'le hükümetlerin bilinçli çalışmalarıyla zarar ettirilmesi oyununa düşürüldü. Bilinçli olarak zarar ettirilen işletmeler, "maliyeti yüksek olduğu, verimli olmadığı, zarar ettiği" gerekçesiyle satılmak ya da kapatılmak isteniyor.

Beykoz Deri ve Kundura Fabrikası 1812'de kurulmuş. Fabrika 1912'de devlet kurumu haline getirilerek, 1933'te Sümerbank'a devredilmiş. Fabrika belirli aralıklarla modern teçhizatlarla, makinalarla yenilenmiş. Hükümetlerin özel politikasıyla 1985'ten bu yana zarar ettirmeye çalışılmış. Ve devlet, bugün işçilere "zarar" bahanesini göstererek fabrikayı kapatmayı düşünüyor. 1350 çalışanı bulunan fabrikanın üretim kademesi her geçen gün düşürülüyor. İşçiler Türk-İş'e bağlı Deri-İş sendikasında örgütlü bulunuyor. İşçiler "Direnmeyi öğreniyoruz" diyorlar. "Ölmek Var Dönmek Yok" diyerek kararlılıklarını ifade ediyorlar.

Boğazın en güzel yerinde bulunan fabrika, kompradorların iştahını açıyor. Fabrika, sermayenin kodamanı Sabancı Holding'in ipoteki altında. Bunun farkında olan işçi ve halk şu anda beraber. Beykoz esnafının kazancı, fabrika işçilerinden geliyor. Yüzyılların biriktirdiğine zarar getirilmesine karşı olan halk, "İşçinin yanındayız" diyor. Beykoz esnafı da ekonomik olarak zarara uğrayacağına bilinçli.

“SİZ-BİZ DÖNEMİ KAPANDI, HEPİMİZ DÖNEMİ BAŞLADI”

"Beykoz Deri Kundura Kapatıla-

maz" mitingi 18 haziran günü Beykoz Çayırı'nda yapıldı. Türk-İş'e bağlı Deri-İş sendikasının düzenlediği mitinge, Türk-İş'e bağlı sendikalar, bir grup Zonguldak maden işçisi, çeşitli siyasi partiler, işten çıkarılan bir grup işçi ve memur, DKÖ'ler katıldı. Bursa Deri-İş ve Tuzla-Deri İş'in büyük bir pankartla miting alanına gelmesi dikkat çekti. Ümraniye Belediyesi'nden atılan 137 memurun da mitinge katılması, güzel bir dayanışma örneği idi.

Miting, saat 14.30 sularında başladı. Polisin miting alanını çember altına alarak "güvenlik önlemi" almayı ihmal etmediği çok açık olarak gözlemlendi. İlk konuşmayı Deri-İş Başkanı Yener Kaya yaptı. Hükümeti ve uygulamalarını eleştiren Kaya, kundura fabrikasının '85'ten bu yana özellikle zarar ettirildiğini vurguladı. Yelda Uğur adındaki 12 yaşındaki çocuk da, kürsüde bir konuşma yaptı. Küçük konuşmacı "Annem-babam işten çıkarılırsa nasıl okuyacağım?" diye sordu. "Geleceğimizi karartmayın" diyerek, tepkisini dile getirdi. Bir kadın kundura işçisi de "Siz-biz dönemi kapandı! Hepimiz dönemi başladık!" diyerek, kitleye birlik mesajını verdi. Bu arada "Ölmek Var Dönmek Yok!", "Hükümet İstifa!", "Vur Vur İlesin İktidar Dinlesin!", "İşçi-Memur Elele Genel Greve!", "Geliyor, Geliyor Genel Greve Geliyor!", "Birlik Mücadele Zafer!", "Zam Zulum İşkence, Adil Düzen Bu İşte!", "Beykoz Bizimdir Kapatılmayacak!", "Her Yer Gebze Olmalı!", "Ümraniye Teslim Olmayacak!", "İşçi-Köylü-Gençlik Halk Savaşında Birleştik!" sloganları sık sık atıldı. Daha sonra Beykoz Deri-İş Sendikası Şube Başkanı Salih Kırtoran ve emekli bir kundura işçisi konuşma yaptılar. Özelleştirmeyi ve hükümetin işçiler üzerindeki uygulamalarını eleştiren konuşmalar kitle tarafından ilgiyle

Beykoz Çayırı'ndaki miting oldukça coşkulu oldu

dinlendi.

Sonunda kürsüye büyük nidalarla çağrılan Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral çıktı. Bu arada Ümraniye Belediyesi'nden atılan 137 memur, Haklar ve Özgürlükler Platformu ve BSA yazılı pankartlarını toplayan kitlenin bir kısmı, "Kahrolsun Sendika Ağaları" sloganı atarak alanı terketti. Daha sonra görüş-tüğümüz bu kişiler "Büyük bir konfederasyon olan Türk-İş'in pasifliği karşısında yapmış olduğumuz ey-

lem doğrudur!" dediler. Meral ise "Onlar bozguna uğradı" diyerek karşılık verdi. Meral konuşmasında hükümeti bol bol eleştirip durdu ve en sonunda "Biz alınterimizin karşılığını almaya geldik. Biz dedemizin alınterini kurulan KİT'leri savunmak için buraya geldik. Eğer o KİT'ler kapatılırsa, kapatılmak istenirse, onun önünde oturacağız, tank da gelse top da gelse bizi ezmeden geçemeyecekler!" dedi.

Kitle "Ölmek Var Dönmek Yok"

sloganı attı. Konuşma bittikten sonra halaylar çekildi.

Bu arada "Tarihte Son Sözü Direnenler Söyle", "İşçilerin Katili Patron-Ağa Devleti", "Birleş, Örgütlen, Mücadele Et" yazılı TKP(ML)-TMLGB imzalı kuşlamaların yapıldığı görüldü. 200'e yakın Partizan ve YDG okurunun da katıldığı mitingte, sık sık "İşçi-Köylü-Gençlik Halk Savaşında Birleştik", "Birlik-Mücadele Zafer!", "İşçiler Elele Genel Greve" sloganları atıldı.

“Bu zulüm Nazi döneminde Yahudilere yapıldı”

İstanbul/Özgür Gelecek- İstanbul Tabipler Odası'nda 15 Haziran günü bir basın toplantısı yapıldı. İHD İstanbul Şubesi'nin düzenlediği toplantının amacı, metropollerde Kürt işadamları ve aydınları yönelik saldırıların artmasıydı.

İstanbul Tabipler Odası'ndaki toplantıda İHD İstanbul Şube Başkanı Ercan Kanar. Ankara'da katledilen Avukat Yusuf Ziya Ekinci'nin ağabeyi Tarık Ziya Ekinci. Yine Ankara'da katledilen Kürt işadamları Savaş Buldan'ın kardeşi Necdet Buldan S. Buldan'la katledilen Hacı Karay'ın kardeşi Arif Karay. Sanatçı Nur Sürer, Şanar Yurdatapın, ÇHD (Çağdaş Hukukçular Derneği) Başkan Yardımcısı Hasan Girit, HADEP II Örgütü Başkanı Kemal Parlak birer konuşma yaptılar.

İlk konuşmayı Ercan Kanar yaptı. Kanar "Devletin bazı organlarının kendini "Yargı" yerine koyup, ırkçı gerekçelerle, halkların kardeşliğine dinamit koyacak hunharlıklarla cinayet işlemesi sadece Kürtleri değil, insan haklarını demokratik hukuk ilkelerini savunan herkesçe tepki gösterilmesi gereken korkunçluklardır." dedi. Devlet ve devletin belli güçlerince basına ve kamuoyuna "mafya içi hesaplaşma, örgüt içi hesaplaşma" saptırmalarına girdiklerini belirterek sözlerine şöyle devam etti. "Bu yöntemler Nazi döneminde Yahudilere karşı yapıldığında sessiz kalan Alman halkı, yanıldığını sonucunu çok acı ödemeyi. Kürt meselesinde farklı düşünebilirsiniz, ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunma demokratisinde olmayabilirsiniz. Ama insanları kaçırılarak işkence edilip "vatanın bütünlüğü" adına öldürülmelerini, yargısız-savunmasız katledilmelerini bir insan

İHD'nin düzenlediği toplantıda Kürt işadamlarının katledilmesi kınandı.

olarak onaylayamazsınız." dedi. Daha sonra sözü sırf Kürt olduğu için öldürülen Av. Yusuf Ziya Ekinci'nin ağabeyi Tarık Ziya Ekinci aldı. Düzeni eleştiren konuşmasında Türkiye'deki baroların ve özellikle Ankara Barosu'nun sessiz kaldığını belirten Ekinci "Barolar sessiz kalarak adeta cinayet şebekeleriyle işbirliği içindedir" dedi. Yargısız infazların devletin içine yerleşmiş olan, gayri meşru odaklar tarafından yapıldığı bunların bir bir ortaya çıktığını belirtti. Ekinci burjuva basına da MGK gölgesinde seyir ettiğini söyleyerek kınadı. Ankara'da öldürülen ve üç kişinin yakını olarak sözü Necdet Buldan aldı. Buldan sık sık kendisinin ve yakınlarının polis tarafından rahatsız edildiğini, bu cinayetlerin arkasında devletin olduğunu ve aksini ispat edene kadar da böyle söylemeye devam edeceğini söyledi. Buldan

bir de Kürt hikayesi anlattı. Hikaye şöyle "Adamın birinin horozu kaybolmuş. Adam çocuklarını yanına çağırarak, bu horozun katilini bulun demiş. Horozu, atı, eşeği vs. kaybolan adam, çocuklarına halen bu horozun katilini bulun demiş. Yani bir tu Vedat Aydın'a dayanıyor" dedi. Necdet Buldan failli belli cinayetlerde katledilenlerin yakınlarının, bir demek vs. şey altında birleşmelerini, örgütlenmelerini önerdi. Bu olayların üzerine gidilmesi gerektiğini belirtti. Sanatçı Nur Sürer de "Bu ülkede yaşamaktan utanıyorum" diyerek duygu ve düşüncelerini dile getirdi. Sanatçı Şanar Yurdatapın ise 11 yıldır yurtdışında Türk vatandaşı olmak için uğraştığını şimdiye Türk vatandaşı olarak bu olaylardan utanç duyduğunu söyledi. Toplantıda gözlemci olarak yabancı heyette vardı.

ÇHD'den DGM'ye protesto

İstanbul/ Özgür Gelecek- Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi tarafından 24 haziran'da bir basın açıklaması yapılarak sıkıyönetim mahkemeleri işlevini gören DGM'lerin kapatılması istendi.

Açıklamada, "devletin güvenliği" adına yola çıkan DGM'lerin bugüne kadar aldığı karar ve uygulamalarıyla toplumsal muhalefeti boğma, egemen güçlerin iktidarlarını devam ettirme aracı olarak kullanıldığını, sıkıyönetim mahkemelerinin devamı niteliğindeki DGM'lerin "olağanüstü rejim" hukukunu süreklileştirdiği, yasal düzenlemeler ve uygulamaları ile en temel insan hakları ve evrensel hukuk ilkelerine aykırı olduğu belirtildi. Açıklamaya şöyle devam edildi:

"DGM'ler yasalarda düzenlenmiş "devlete karşı işlenmiş suçları" yargılamak adına özel olarak kurulmuş, devletin sivil mahkemelere güvensizliğinin ifadesidir. Bünyesinde askeri hakim ve savcılar bulunması, bunların atanmalarının Milli Savunma Bakanı ve Başbakan'ın müşterek kararnamesi ve Cumhurbaşkanı'nın onayı ile yapılması ve askerliğin özünün emir-komuta olması nedeniyle doğrudan yürütmeye bağlanmıştır. Sivil hakim ve savcılarının da atama ve yargıç güvencesi yok edilmıştır. Gözaltında avukatla görüşme hakkının bulunmaması işkenceyi meşrulaştırmıştır. Yargılamanın sanık ve müdafinin yokluğunda sürdürülebilmesi yetkisinin tanınmasıyla savunma hakkının ortadan kaldırıldığı kurumlar haline gelmiştir. Sanık ve müdafileri duruşma ve mahkeme salonlarında dövülmüş, hakarete uğramış yapılan savunmalar hakkında suç duyurularında bulunmuş, işkenceci polisler du-

ruşma salonlarından çıkartılmayarak silahların gölgesinde savunma tehdit altında tutulmuş. Savunmanın yok sayıldığı bu kurumlarda iddianameler polis fezlekesinin tekrarı olmuş, işkence altında alınan beyanlar ve usulsüz elde edilen delillere dayanılarak, ağır cezalar verilmiştir.

Nisan ayı içerisinde meslektaşlarımız Hasan Demir ve Av. Fazıl Ahmet Tamer, terörle mücadele şube müdürlüğü tarafından gözaltına alınmış ve işkenceden geçirilmişlerdir. Eyüp Adli Tabipliği tarafından 10-15 günlük raporlar verilmiştir. Av. Fazıl Ahmet Tamer henüz sol elini kullanamamaktadır.

DGM Başsavcısı Nusret Demiral'ın direktifleriyle, TBMM tarafından dokunulmazlıkları kaldırılmasına karar verilen milletvekilleri bu karar kesinleşmeden yaka paça gözaltına alınmışlardır. Yine son olarak DEP'in kapatılması kararı kesinleşmeden Demiral DEP'li milletvekillerinin gözaltına alınabileceği, yurtdışında bulunan milletvekillerinin terörist olduğu şeklinde açıklamaları ile hukuk dışılığı mimarı olduğunu bir kez daha göstermiştir.

Bu iki örnek dahi DGM'lerin hangi güçlerin yönlendirmesi altında olduğunu açıkça göstermektedir.

DGM'lerin devamında ısrar edilmesinde amaç, gitgide batan kirli bir düzeni, terörü önleme ve demokrasiyi koruma paravanı altında, iktidar gücünü kullanarak sürdürmektedir.

Dün olduğu gibi bugünde DGM'lere karşı çıkıyor ve DGM'ler kapatılmalıdır diyoruz."

Gebze'den sonra bir direniş daha: İSTON

Okurlarımızın Trakya'da gezisi

İstanbul/Özgür Gelecek- İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı İSTON'da 106 işçinin atılmasıyla işçiler 13 Haziran'dan itibaren direnişe başladılar.

İSTON'da işten atılmaları haziranın 13'ünde 7 işçinin atılmasıyla başladı. Gerekçe olarak da istihdam fazlalığı ve şirketin zarar ettiği gösterildi. Bunun üzerine İSTON işçilerinin bağlı bulunduğu Genel-İş 8 No'lu şube işverenle görüşmeler yapıyor. DİSK Genel Başkanı Kemal Nebioğlu da konuyla ilgili olarak işverenle görüşüyor. Ancak görüşmelerde hep aynı gerekçe ileri sürülüyor. Oysa ayın 13'ünden önce işyerine 11 yeni işçi alınıyor ve bunların 5 tanesi anakent belediyesinde görevlendirilirken, 6 tanesi de İSTON'da çalışmaya başlıyor. İşçi fazlalığını ileri sürerek işçi atan Büyükşehir Belediyesi yeni işçileri işe alıyor. Yani kendi gerekçelerini kendileri çürütmüş oluyorlar.

Sendikaların daha sonraki görüşmelerinde İSTON'a yeni atanan işletme sorumlusu Nurettin Doğan "Ben burada yöneticimim. Benim ciddi anlamda aldığım ilk kararım bu. Bu karardan dönersem yöneticilik yapamam" diyor. Bunun üzerine, işçiler direnişe geçiyor. Çünkü işten atılmaları sadece bu 7 kişiyle kalmayacağını biliyorlar. Atılan 7 kişi haksız bir gerekçeyle atılmıştı. Ayın 14'ünde İSTON'da çalışan işçiler iş bırakınca hemen ertesi gün Nurettin Doğan sendika olmaksızın işçilerle görüşüyor. Bu görüşmede işçilere "Biz bu 7 kişiyi almayacağız ama namus-şeref sözü veriyoruz yeni insanlar atılmayacak" diyor. Bunun üzerine iş bırakılan işçiler işe başlayacaklarına dair yazılı dilekçeler veriyorlar ve iş başı verilmesini bekliyorlar. O gün iş başı yapılmıyor. Ayın 16'ına gelindiğinde, insanları eyleme sürüklemek ve eylem öncülüğü etmekten dolayı 16 işçinin daha işine son veriliyor. Sendikaların işverenle görüşmesi sonucu, işveren kendisine isim listesi verildiğini itiraf etmek zorunda kalıyor. Çünkü atılan 16 kişi seçilerek atılmıştı. 16 işçi daha atılınca işçiler "Bize namus-

şeref sözü verdiniz. Başka insanları atmayacaktınız. Ama attınız. Bu davranışınız doğru bir tavır değildir. Bu politik bir tavrıdır." deyip aynı gün tekrar iş bırakıyorlar. İşçiler iş bırakınca idare de diğer çalışanların hepsine cuma günü idari izin veriyor. Pazartesi gününe gelindiğinde ise 82 işçi daha yine 17. maddeye (kanunsuz doğa yapım, işyeri disiplini bozmak, işverene karşı gelmek) dayanılarak işten atılıyor. Bu atılmalar karşısında işçilerin direnişi daha da güçleniyor. İSTON genel müdürüyle yapılan en son görüşmede genel müdür "Bu olay beni aştı. Bu olay artık anakentte çözülür. Bu artık başkanın sorumluluğu. Siz sorununuzu benimle değil başkanla çözümler" diyor. Büyükşehir Belediye Başkanı R. Tayyip Erdoğan'la görüşmek isteyen sendika yetkilileri ve işçilerin görüşme talebi reddediliyor. Erdoğan hiçbir şekilde işçilerle görüşmüyor.

İSTON işçilerinin 13 Haziran'da başlattıkları direniş ailelerin de katılımıyla devam ediyor. Direnişin 11. gününde ziyaret ettiğimiz direnişçilerin çevresi polis tarafından tutulmuştu. Polis işyeri güvenliğini (!) sağlamakla görevlendirilmiş. Sabahtan akşama kadar nöbet tutuyor. Aynı gün direnişçiler yeni bir protesto eylemine başladılar. Mesai bitiminde idari bölümde çalışan işçiler servis araçlarına binerken direnişteki işçiler tarafından alkışlarla protesto ediliyor. Direnişe tepkisz gibi görünen idari bölüm çalışanları başlarını kaldırmadan servis araçlarına binip gidiyorlar. Ama bundan huzursuz ve tedirgin oldukları davranışlarından görülebiliyor.

İSTON işçilerinin örgütlü bulunduğu Genel-İş 8 Nolu şube sekreteri Dursun Onuş konuyla ilgili olarak "Biz insanlık hakkımızı almak için uğraşıyoruz. Buradaki eylemde siyasal bir amaç yoktur. İnsanların tek isteği işleridir. Yaşam hakkı ne kadar doğalsa, çalışma hakkı da o kadar kutsaldır. İnsanı işinden atmışsın ya da öldürmüşsün. Arasında pek fark yok. Çünkü şu anda işten atılan insan sayısı 500 bine

İSTON direnişi 13 Hazirandan bu yana devam ediyor

ulaşmış. Bir o kadardır sokakta işsiz insan var. İş bulmak mümkün değil. Doğal olarak biz de en doğal hakkımıza sahip çıkacağız. Sonuna kadar da sahip çıkmaya kararlıyız. Atılan işçilerin hepsi sendikalı. Belediye başkanının ve diğer yöneticilerin örgütlü insanlara tahammülü yok. Sendikayla görüşmüyor. İnsanlar sendikadan ayrılma görüşürüm diyor.

Daha önce sendika olmaksızın işçilerle görüşüp başka insanları atmayacağı güvencesini verdiğinde insanlar buna inanmış ve iş başı istemişlerdir. Oysa sendikayla görüşmüş olsaydı bu böyle olmazdı. Sendika onlara o imzayı attırmazdı. Tabii zorla değil, onların gerçek yüzünü açıklardı. Verilen sözlerin tutulmayacağını anlatır ve işçiler işe alınana kadar direnişe devam ederdik. Amaç direnişi kırmak, işçileri sendikadan uzaklaştırmak, sendikasızmak. Ki bunun açık örneği var. Burada çalışan memurlara baskılar yaparak sendikadan ayrılmalarını istedikler. Birkaç kişi istifa edince teşvik amacıyla onlara % 50 oranında zam yaptılar. İnsanları örgütsüzlüğe teşvik ediyorlar. Ekonomik paketlerin, ekonomik bunalmaların faturasını biz çalışanlara

yüklemeye çalışıyorlar. Ülkede yaşanan kirli savaşın bütün yükünü bizlere yüklemeye çalışıyorlar. Faturasını bize çıkarıyorlar. Oysa bunun sorumlusu biz değiliz. Güneydoğu'daki savaşa harcanan para Türkiye bütçesinin iki katı. Ülkede bütün her şey kısıtlanıyor ama silah harcamaları kısıtlanmıyor. O savaş bize ne getiriyor? Zam getiriyor, işsizlik, açlık getiriyor. Asker olan yine biz, orada ölen yine biz ama diğer taraftan onu finanse eden de yine biziz. Öyle bir noktaya gelmiş ki başbakan bile yatırımını ABD'de yapıyor ama insanlara Türkiye'de yatırım yapmayı öneriyor. Bu zaten başlıbaşına bir çelişki.

Sonuçta bütün yük işçi, memur, esnaf vb. bütün yük onların üzerine biniyor. Diğerleri kazanıyor, biz her geçen gün daha bir yoksullaşıyoruz. Bugün yaşadığımız şeyler bunlardan bağımsız değil." diyor.

İşyerlerinde direnişe devam eden İSTON işçileri 28 Haziran akşamı polis zoruyla işyerlerinden çıkartıldılar. Bunun üzerine belediye binasının önünde oturma eylemine başlayan işçiler, eylemlerini aileleriyle birlikte sürdürmeye kararlı olduklarını belirttiler.

Ümraniye Belediyesi'nde kıyım

İstanbul/Özgür Gelecek- Ümraniye Belediyesi'nde de RP'li başkanın ilk uygulaması, çoğunluğu Tüm Bel-Sen üyesi 137 memuru işten atmak oldu. Buna gerekçe olarak "Usulsüz sınavla usulsüz atama yapılması, usulüne uygun ilanların yapılmadığı, sınav komisyonunun sonuç tutanağının olmadığı, sınav kağıtlarında tahrifat yapıldığı" vb. gerekçeler gösterildi.

"Usulsüzlüğü" tesbit eden Teftiş Komisyonu'nun, "usulsüz" sınavı denetleyen komisyon olması dikkat çekerken, RP'li belediye başkanı "Biz burada bir adaletsizliği, haksızlığı gidermeye çalışıyoruz. Şeriatın kestiği parmak acımız" diyerek kendi ortaçağ mantığını ortaya koydu.

17 Haziran 1994 günü Ümraniye Belediyesi'nin önünde kitlesel bir basın açıklaması yapılarak, hiçbir hukuki ve yasal dayanağı olmayan bu uygulama protesto edildi.

21 Haziran günü Eminönü'nden Valiliğe doğru yürüyüşle sloganlar atılarak vilayetin önüne gelindi, burada suç duyurusu niteliği taşıyan dilekçeler valiliğe verildikten sonra bekleyen kitleye basın açıklaması yapıldı. Daha sonra kitle olaysız dağıldı.

29 Haziran'da ise Ümraniye Belediyesi önünden, kitlesel olarak Refah Partisi Ümraniye İlçe Binası'na yürünerek kapısına "İşten Atılmaları Kınıyoruz!" yazılı siyah çelenk bırakıldıktan sonra bir basın açıklaması yapıldı.

Gebze işçisi oyuna gelmemeli

İstanbul/Özgür Gelecek- Gebze Belediyesi'ndeki direniş 10 Haziran cuma gününden bu yana devam ediyor. Bilindiği gibi, direniş, 653'ü işçi ve 80'i memur toplam 733 emekçinin işten atılmasıyla başlamış; aynı gün, diğer çalışanlar da atılan arkadaşlarına destek amacıyla işi bırakmıştı. Toplam 1800 çalışan belediye binası önündeki geceli-gündüzlü direnişi, baskılara rağmen devam ediyor.

Direnişteki işçilere; polis, jandarmaların ve RP'nin sarıklı militanlarının saldırısı durmuyor. İşçi her türlü müdahaleye karşı dikkatli. Saldırılarından yılmıyor, mücade-

le azmi daha da artıyor. Ailelerin geceli-gündüzlü desteği; halkla ve tüm çalışanlarla olan birliktelik, mücadele ruhunu diri tutuyor.

İlk günden bu yana eylemi provoke etmeye çalışan polis, jandarma ve RP'nin militanları; işçinin bedenini ortaya koyan direnişiyle karşılaşılıyor. İşçi düşmanları, bir çok kez belediye aile otobüsüne araçları çıkarmaya çalıştılar. Fakat her defasında geri püskürtüldüler. 27 Haziran'da, otobüs ve araçları garajdan alma girişimlerini tekrar denediler. Ancak bu sefer karşılarında aileleri, özellikle kadınları buldular. Polisle çatışan kadınlar-

dan bir çoğu yaralandı. Ama yılmak yok, baskılar onları yıldırmıyor. O günden beri 50'ye yakın aile garajın önünde oturma eylemine başladılar.

Direnişin 19. gününde 28 işçi bildiri dağıttıkları için gözaltına alındı. Eylemin 21. gününde polis ve jandarma, sabahın ilk saatlerinde, direnişteki işçilere tekrar saldırı. Arama bahanesiyle direniş çadırları yıkıldı. İşçilerin eşyalarına el kondu. İşçileri sıkı çember altına alan polis, direniştekiler arasında, Gebze Belediyesi çalışanı olmayan 15 kişiyi gözaltına aldıktan sonra serbest bıraktı. Ancak işçiler, daha güçlü olarak "Baskılar Bizi Yıldıramaz!" diye haykırıyorlar. Belediye Başkanı Ahmet Pembegül'nün "Atılanlar kesinlikle geri alınmayacak!" sözlerine karşılık, işçiler "Hepimiz geri alınmaya kadar direneceğiz!" diyorlar. Belediye başkanının konuşmaları ıslıklarla, yuhlarla, sloganlarla her defasında susturuluyor.

Gebze Genel-İş Şube Başkanı Şevket Atalay ise, yaptığı bir açıklamada şunları söylemiş: "Başkanla anlaşsaksak, işten atılan işçi ve memurların geri alınmaları durumunda 350 kişi kendi isteğiyle işten ayrılacak. Bunlar emekliliği gelenler, emekliliği yaklaşanlar, ikinci bir iş yaparlar ve askerlik çağı yaklaşanlar."

İşçilerin sınıfa ihanet anlamına gelebilecek böyle bir oyuna gelmemesi için uyarık olması gerekiyor.

Trakya/Özgür Gelecek- Özgür Gelecek, Partizan ve Yeni Demokrat Gençlik okurları, 19 Haziran günü kır gezisi düzenledi. Kır gezisi, Trakya dağlarının zirvesinde gerçekleştirildi. Geziye, programın gerçekleştirileceği dağ zirvesine yarım saatlik yürüyüşle başlandı. Bu yürüyüşe, doğa koşullarının zorlayıcılığına rağmen yaklaşık 100 kişi katıldı.

Yürüyüş sonrası, ortak hazırlanan yiyecekler yendi. Dağların evrensel ve özgül boyutlarını açıklayan açılış konuşmasıyla programa başlandı. Ardından Enternasyonal çalındı, komünizm ve devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu.

Bir işçi tarafından, işçi sorunlarının ülke özgünlüğündeki tarihsel süreci anlatıldıktan sonra, gençlik müzik korosu, şiirle harmanladıkları türküleriyle kitleyi coşturdu.

Hasan Hüseyin'in "Nehirler Akardı" şiirinin, proletarya partisi içindeki darbeci kligin durumunu açıklarcasına oyunlaştırılmış hali, adeta bir ders niteliğindeydi ve izleyenlerin beğenisini kazandı. Kadın sorunuyla ilgili konuşmadan sonra, Nazım'ın "Partizan Tanya" şiiri oyunlaştırılarak sergilendi. İbrahim Kaypakka'yanın yaşamından kesitlerin verildiği oyunda, kızıl denme ruhu vurgulandı. Oyunun finalinde, Kaypakka'nın göğsünden çıkardığı TKP(ML) bayrağı; parti iradesinin ve devrimin kitlelerin eseri olacağı gerçeğini açıklıyordu.

Geziye, Sağmalcılar TKP(ML) davası tutsaklarının bir mesajı ile Partizan, Özgür Gelecek ve Yeni Demokrat Gençlik'in mesajları okundu.

Program, işçi müzik korosunun coşkulu türküleri ve halaylarla son buldu.

Tutsak aileleri destek verdi

Ankara/Özgür Gelecek- Kayseri Kapalı Cezaevi'nde açlık grevinde bulunan siyasi tutukluların aileleri Ankara'da 3 günlük destek açlık grevi yaptılar.

Sivas'tan Kayseri'den ve Ankara'dan biraraya gelen aileler İHD Genel Merkezi'nde açlık grevi yaparken, Adalet Bakanlığı'na, Cezaevleri Genel Müdürü Zeki Güngör'e, TBMM'ye de dilekçe verdiler. TBMM İnsan Hakları Komisyon Başkanı Sabri Yavuz, Cezaevleri Genel Müdürü Zeki Güngör ve Adalet Bakanı Seyfi Oktay ile görüştüler.

Aileler 14 Haziran'da yaptıkları bir açıklamada "Yaptığımız görüşmelerden bir sonuç alamıyoruz. Bu durumda görev biz ailelere düşmektedir. Biz de bu görevi sahipleniyoruz. Çocuklarımızı talep ettikleri hakları verilene kadar biz de onların yanındayız. Bu nedenle açlık grevine başlıyoruz. Bu süre içerisinde çocuklarımızın talepleri kabul edilmezse eylemlerimizi yükseltmek devam edeceğimizi kamuoyuna duyuruyoruz." dediler.

Bu açıklama Ankara'da yerel yayın yapan Arkadaş radyodan yayınlandıktan bir süre sonra Kayseri Cezaevi'ndeki açlık grevinin sona erdiği haberi geldi. Aileler bu haberi birbirlerine sanılarak kutladılar. Yaklaşık 30 maddelik bir talepler paketinin büyük bölümü yine zorlu mücadelelerle kazanıldı.

"Siyasi çalışma bütün çal

AÇIKLAMA: PTT kanalıyla gazetemize gönderilen ve Eylül 1993 tarihinde TKP(ML) Merkezi Yayın Organı Komünist'te yayınlanmış bu yazıyı okurlarımıza sunuyoruz.

Pratiğin teorikleştirilmesi, teorinin pratikleştirilmesi olguların en detaylı şekilde incelenmesi ve araştırılması ile ortaya çıkar. Bu da parti içinde canlı siyasi bir ortamın yaratılmasıyla, insanları yüzeysellikten kurtarıp yaşamın gerçekleri ile karşı karşıya bırakmakla sağlanır.

İnceleme tarzımızda olsun, çalışma tarzımızda olsun ve hatta düşünme, yani olguların önüne inme tarzımızda olsun önemli eksikliklerimizin olduğunu söylüyoruz. Diğer yandan partimizin 21 yıllık mücadele tarihini incelediğimizde önemli zigzaglar çizdiğimizi görebiliyoruz. Bazen sağ, bazen sol sapmaların çıkması, bölünmelerin olması, hiziplerin çıkması vb. gibi olaylarla partinin karşı karşıya kalmasının partiyi sınıf mücadelesinde gerilere ittiğini de biliyoruz. Her KP'nin tarihinde "bir adım ileri, iki adım geri"lemelerin olduğu ve olacağı bir gerçek. Ama bunları aza indirmenin yolu olduğunu biliyoruz ve bilmemiz gerektiği de ayrı bir gerçeklik.

KP'nin tarihinde gerilemelerin olması o denli önemli değil. Önemli olan bu gerilemelerin nedenlerinin ortaya çıkarılıp, bir ders ve deneyim haline getirilerek, işlenen hataların aşılmasını sağlamak ve bu hatalardan çıkardığımız dersleri gelişmemize ışık tutacak hale getirmektir.

Hatalar neden işlenir?

Hatalar MLM'yi kavramamaktan, onu bir eylem kılavuzu olarak almaktan, kendi gerçekliğimizi mücadele ettiğimiz zeminin ya da mücadele ettiğimiz toplumsal gerçekliğin çelişkilerini yeterince ortaya çıkaramayıp yüzeyselliğe düşmemizden ve bunların sonucu olarak MLM bilimi olgulara uygulama yerine, anti-MLM anlayışları uygulamaya çalışmamızdan kaynaklanmaktadır.

Marksizm-Leninizm-Maoizmin bir eylem kılavuzu olduğunu sözde kabul eder, bu genel doğruyu her tartışmamızda sık sık yineleriz. Ama sözde tekrarlamakla özde onu uygulamak ve sosyal pratiğimizin her alanında geçerli hale getirmek farklı şeylerdir. İkincisini sıkça yaptığımız söylenebilir mi? Hayır! Oysa bu ilkeyi sosyal pratiğimizle içiçe sokmamız gerekli. Ancak böyle bir yöntem izlerseniz öznelliliğe düşmeyiz. Dogmatizm, bürokratizme düşmeyiz. Diğer anti-MLM zaafılarımızı kısa zamanda yeneriz. Ya da hatalarımız karşısında suspus olmaz, onların üzerine gideriz.

Bilim hata kabul etmez. Doğa ve toplumsal olaylar bilimin yardımıyla çözülür. Çünkü bilim onların kendisidir. Onların çelişkilerinin bilinmesi ve çözümdür. Diyalektik materyalizm de budur. Bunun tersi bir yaklaşım metafiziktir.

Gerçeği olgularda aramama metafizik bir düşünme yöntemidir. Proletarya partisi ve onun üyeleri gerçeği olgularda arar ve sınıf mücadelesinin ivmesini artırırlar. Gerçeği olgularda aramayan anti-bilimsel yaklaşımlar bütün sorunlara akla kara ikilemi için-

de yaklaşırlar. Oysa toplumsal görüngüler, fenomenler ne tek başına ak, ne de tek başına karadır. Akın içinde kara, karanın içinde ak ve bu renklerin dışında başka tonlar da bulunur. Ne var ki yoldaşlarımızın bazıları diyalektiğin temel yasası olan zıtların birliğinden hareket yerine, zıtların bir arada bulunamayacağından hareket ederek sınıf mücadelesine yaklaşımlarında önemli eksiklikler taşıyorlar.

Zıtların birliği zıtların birbiriyle mücadelesini de içerir. İki temel zıt birliği olsa da bunların içinde tali olanları da mevcuttur. Burjuvazi ile proletarya arasındaki mücadelede görüldüğü gibi küçük burjuvazi, milli burjuvazi vb. katmanlar da söz konusudur. Bunlar ak ile kara arasındaki tonlardır. Bunlar görülmezse yanlışa düşülmekten kaçınılmaz.

Kısacası, gerçeği sosyal pratiğin içinden çıkarma anlayışını kendimize ilke edinmeli ve diyalektik materyalizmi her adım atışımızda uygulamalıyız.

Sınıf mücadelesi hata kabul etmez. Yapılan hata başımıza kötü şeyleri getirir. Ama bizde neredeyse hata yapmak sosyal pratiğin olmazsa olmaz kuralı haline getirilmek isteniyor ya da böyle algılanıyor. Mücadele eden hata da eder. Ama hatalar kanıksanır hale getirilmemeli, hataların zemini kurutulmalıdır.

Özellikle yönetici organlarda yer alan yoldaşlarımız az hata yapmalı ve eleştirildiklerinde kendilerini düzeltmelidirler. Aynı hatayı işlememek için o hatanın kaynaklandığı köklerin irdelenmesi ve bilince çıkarılması gerekir. Birçok yoldaşımızın bunu yaptığı söylenemez. "Hata oldu" denerek sorun geçiştirilir. Bir yönetici organ ya da organlarda yer alanlar sorunlara bu denli basit yaklaşım gösteremez, göstermemelidir. Onlar MLM bilimin uygulayıcısıdır. Yönetici organlar sorunlara böylesine yüzeysel yaklaşırsa alta doğru gidildiğinde metafizik yaklaşım ve düşün yöntemleri partiyi çürütür, yozlaştırır, niteliğini değiştirir.

Bir partinin siyasal düzeyi üyelerinin siyasal düzeyi ile ölçülür. Yönetici organlarda yer alanlar çok ileri olup, onların altındaki üyeler çok geri olmaz. Önderliğin siyasal ve teorik seviyesi ile tabanın siyasal ve teorik seviyesi doğru orantılıdır. Ters orantılı olması KP'lerin örgüt bilimine terstir.

Bazı yoldaşlar "1. MK'mızın teorik seviyesi yüksekti" diyor. Bu doğru olabilir. Ama tek başına bir şey ifade etmiyor. Teori ile pratiğin sosyal pratikte uyum göstermesi, teorinin pratiği ilerletmesi, pratiğin teoriyi zenginleştirilmesi önemlidir. İkisi de birbirini derinleştirip zenginleştirmiyorsa burada siyasal ve teorik ilerlikten söz edilemez. Eğer söz edilmesi gerekiyorsa yaşamdan kopuk entel bir birikimden söz edilebilir. Bu da MLM bilimin kendisi değildir. Bu yaklaşımlar insanı ya sağa ya sola savurur, öznelliliğin ve dogmatizmin bataklığından kişiyi kurtaramaz. Sınıf mücadelesi böylesi anlayışları kabul etmez ve böylesi yaklaşım ve düşün yöntemi sınıf mücadelesinin gerilerinde bir yerde kalır.

Sınıf mücadelesi yaşamın çok bo-

yutlu bir gerçeğidir. Tek düzeliği, yüzeyselliği, basitliği, olguları dışlamayı, bilimsel olmamayı kabul etmez. Sınıf mücadelesi sorunları derinlemesine irdelemeyi dayatır. Çünkü sınıf mücadelesi durağan değil, canlıdır. Sınıf mücadelesine önderlik eden prati de canlı olmak zorundadır. Aynı yaşayan bir canlı organizma gibi.

Partinin canlılığı nereden gelir?

Partinin canlılığı, canlı bir siyasal ortam ve buna koşut canlı bir pratikten gelir.

Bir partide canlı siyasal ortam yoksa, siyaseti, o partiyi oluşturan ve o partinin kararlarını yaşama uygulamakla yükümlü olan kadro ve üyeleri yapmıyor, sadece birkaç kişi ile siyaset üretmekte sınırlı kalıyorsa o parti ölü bir partidir ve sınıf mücadelesinin gerisinde kalmaya mahkum demektir. Kendi içinde canlı bir siyasal ortam yaratamayan bir KP'de üretim olmaz. Üretimden kasıt teorik, siyasal, pratik üretimdir. Bunların olmadığı yerde ise her türlü zararlı ot biter. Her türlü burjuva ideolojisinin zemini canlı bir ortamın olmadığı zemindir.

Biz kendimizi Maoist görürüz. Özünde ise bunu kavradığımızı söyleyemeyiz. Ya da İbrahim yoldaşı anlattığımızı, onun görüşlerini kavradığımızı yineleriz. Gerçek ise tersidir. İbrahim iyi bir Maoçu idi. Mao'yu iyi kavramıştı. Mao'yu kavramasaydı

önderlik fonksiyonunu yerine getiremezdi.

İyi bir Maoçu demek, hayatın gerçekliğini canlı siyasal ortam ile birleştiren demektir. Mao sürekli KP içinde siyasal sorunların çekinmeden tartışılmasından, üyelerin canlı siyasal ortam içine çekilmesinden söz etmiş ve partinin böylesi bir ortamda hatalarından arınacağını ve sınıf mücadelesine önderlik edileceğini önemle vurgulamıştır.

Bugün partimizde birçok hastalıkların olduğunu ileri sürüyoruz. Öznellilik, dogmatizm, kendiliğindencilik, bürokratizm, sekterizm, liberalizm vb. Elbette partimiz böylesine ideolojik hastalıkları barındırdığı sürece sağ oportünist sapmalara da düşer, sol oportünist sapmalara da... Ve hatta bölünmelere de neden olur. Parti, kitleleri kendi etrafında birleştirmesi gerekirken birleştiremez.

Bazı yönetici organlarımız ve yönetici kadrolarımız partinin çıkardığı yayınları bile doğru dürüst okumuyorlar. İçinde ne var ne yok merak edip bakmıyorlar bile. Parti yazısına bu denli ilgisiz kalan yönetici organların kendi altlarına siyaset götürmesi, onları siyasal tartışmalara sevk etmesi toplumsal ve siyasal sorunlara ilgi beslemelerini sağlaması beklenemez. Bürokratizmin ve sekterizmin olduğu yerde tartışma da olmaz, siyasal üretkenlik de...

İşmaların candamarıdır (*)

Parti organlarımızın raporlarını incelediğimizde kendi çalışma alanlarına ilişkin siyasal sorunların tartışıldığını, irdelendiğini göremezsiniz. Kalıplaşmış bellibaşlı sorunlar konuşulup, çalışma alanlarına ilişkin siyasal sorunlar tartışılmadan ve ülkedeki siyasal sorunlara hiç değinilmeden toplantı bitirilir. Çünkü hazırlıklı gelinmiyor ve siyasal sorunlara ilgilenme sadece parti SB'sinin görevi olarak biliniyor. Daha doğrusu bu sorun "yükariya havale" edilmiş gibi bir anlayış vardır.

Bu anlayışı partide yaratan önderliktir. Partide olsa bile bu anlayışı kıracak olan ve partiyi canlı siyasal ortamın içine çekecek olan yine önderliktir. Bazı yönetici yoldaşlarımız bürokratik yöntemler uyguladığı için sorumlusu olduğu yoldaşların görüşlerine hiç başvurmuyorlar. O yoldaşlarımız da sorumluları karşısında rahatça tartışmıyor ve hatta görüşlerini açıkça dile getiremiyorlar. Sanki burjuva bürokrasisi hakim. Böyle bir yaklaşım olamaz! Yoldaşlarımız rahatça konuşacağı, görüşlerini çekinmeden dile getireceği, sorunlarını rahatça ve çekinmeden eleştireceği bir ortam ve bu tür insanlar yaratmalıyız. Partinin aldığı kararları üyelerimiz özgürce tartışmalı, eleştirilerini dile getirmelidir.

Komünistler "evet efendimci" değildir. Yeni tipte insanı yaratmak için

sak "evet efendimci"liğe karşı çıkmalıyız. Bu tür alışkanlıkları olanları da eğitmeli ve doğru yola getirmeli, komünist bir ruhla donatmalıyız.

Yoldaşlarımız yanlış da düşünse, yanlış ve haksız eleştiriler de getirse onları sonuna kadar sabırla dinlemeli ve anlamalıyız. Bir insanı dinlemeden, konuşmadan ne düşündüğünü, hatasının ve doğrusunun ne olduğunu anlayamayız. O halde yoldaşlarımızı dinlemesini, onların içlerini döktürmesini bilmeliyiz.

Düşüncelere ambargo koyma, yanlış konuştuklarında sekte çıkışlarla bastırma, MLM bir yöntem olmaz. Böyle bir yöntem bürokratismi geliştirir. Partide siyasi canlılığı ve üretkenliği yok eder. Tartışma ortamı yaratılmadan doğrular ve yanlışlar ortaya çıkmaz.

Maoculuk, insanları tartışarak dönüştürmektir. Partinin siyasi seviyesini yükseltmek için bu gereklidir. Eğer insanlarımız siyasal sorunlara ilgisiz kalıyorsa, tartışmaktan çekiniyorsa, partinin yazılarını bile okumuyorsa, okusa da eleştirci bir tutumla yaklaşmıyorsa, bu vahim bir olaydır ve partimizin gelişmesi önünde önemli bir engeldir.

siyasal sorunlara kayıtsızlık ideolojik olarak yozlaşmayı, parti ruhunun ölmesini, devrimci dinamizmin tüketimini, devrimci dönüştürücülüğün olmamasını ve parti ilkelerine sıkı sıkıya sarılmamayı beraberinde getirir.

Düşünceler, karşıtı düşüncelerle çatışarak gelişir. MLM bilimi burjuva düşünceleriyle mücadele içinde gelişir, güçlenir ve ilerler, bilimi geliştirir. Statükonun olduğu yerde düşünsel üretim de olmaz. Yoldaşlarımızın yanlış düşüncelerine baskı uygulayarak ortadan kaldıramayız. Tersine, yanlış düşüncelerin ideolojik kaynaklarını ortaya çıkarıp onları MLM silahı ile vurarak geriletip yok edebiliriz. Gizli kalmış düşüncelerden açığa çıkarılmış yanlış düşünceler tercih edilmelidir. Gizlilik içten içe büyüyecek daha büyük patlamalara neden olur. Ama yanlışlar daha embriyon halinde iken ortaya çıkarılırsa zararı az olur ve bu yanlışları taşıyanlar daha çabuk doğruları kavrar. Ama gizli kalıp içten içe olgunlaşarak evrimini tamamlamış yanlış düşüncenin zararı büyük olur ve bu düşünceye sahip olanları düşündürmek kolay olmaz.

Canlı bir siyasal ortam, parti ilkelereğin iğdiş edilmesi, uygulanmaması ve de alınan kararların yaşama kararları bir şekilde geçirilmemesi anlamına gelmeyeceği gibi, bu ilkelerin ve kararların kavranarak yaşama canlı bir şekilde uygulanması anlamına gelir. Kadro ve üyeler benimsediği, kavradığı ve sahiplendiği kararları daha iyi uygular. Kitleler partinin kararlarını benimsediği oranda partinin etrafında birleşirler. Bu da o kararların onlarla tartışılarak alınmasıyla olur. Kararlar bir avuç yöneticinin ürünü değil, kadro ve üyelerin ve kitlelerin ileri kesimlerinin ürünü olmalıdır. Bu nasıl sağlanır?

Üstün altı, altın üstü sıkı denetimi ve partinin kendisini sürekli yığınların denetimine açık tutmasıyla olacaktır. Ya da Mao'nun deyişiyle kitlelerden kitlelere siyasetinin uygulanmasıyla olur.

KP kolektif bir parti dir Kolektifiz

min olmadığı, uygulanmadığı yerlerde bireysellik öne çıkar. Bireysellik burjuva anlayışdır. Burjuvazi kolektivizmin düşmanıdır, kitlelerin kolektif gücünden öcü gibi korkar.

KP kolektivizmi kitlelere götürecektir ve kitlelerin kolektif hareketini örgütleyecektir. Siyaset üretmede kolektif olmalıdır. Birkaç kişinin ürettiği parti içinde diğer kadro ve üyeler tartışmadan uyguluyorsa doğru bir yöntem olamaz. Parti merkezi alttan yukarı doğru düşünceleri alıp onları merkezileştirerek yeniden alta sunmalıdır. Ve bu MLM ilke kesinlikle her KP önderliğinin uygulaması gereken bir kuraldır. Sadece KP'nin merkezi önderliği bunu uygulamakla kalmamalı, kadro ve üyeleri de, yönetici parti organları ve alt parti organları ve hücreleri de bu ilkeyi uygulamalıdır.

Yukarıda belirttiğimiz gibi kitlelerden kitlelere siyaseti KP için vazgeçilmezdir. Devrimin yapılması ve devrimden sonra da devrimin korunması ve geliştirilmesi, kitlelerin devrimi sahiplenmesiyle olacaktır.

Kitlelerden öğreneceğimiz çok şey var. Onlarsız bir şey yapamayacağımız gibi, kitlelerin benimsemediği kararlar doğru da olsa hiçbir işe yaramaz.

Kontr-gerillanın "hizbullah" imzalı bir bildiriyi Dersim'de dağıtmasından sonra 60 yaşını geçkin bir köylü gerilla birliklerimizden birine rastlayınca aynen şunları söylüyor:

"Sakın PKK'yı ürkütmeyin, dost olun, safınıza çekin. Düşman cephesini genişletmeyin."

Ne kadar doğru, ne kadar derin ve uzak görüşlü bir siyasal düşün ve aynı zamanda kısa ve öz.

Devrime susamış yığınlarından öğreneceğimiz çok şey var. Yeter ki onlarla iç içe olmasını öğrenelim, onlardan öğrenmesini ve onlara öğretmesini bilelim.

Parti içinde siyasal canlılığın yaratılmasının bir yolu da sık sık kadro ve üye toplantıları yapmak. Kadro toplantılarının yararını teorik düzlemde savunsak da, çeşitli gerekçeler getirerek yapmıyoruz, yapamıyoruz. Yapmanın bolca gerekçelerini bulurken, nedense yapmanın gerekçelerini bulmuyoruz. Oysa yapmamız için onlarca gerekçe var. "Yapmam" mantığı tembelliğin, gevşekliğin, ilkesizliğin ve yozlaşmaya doğru gitmenin bir başka adıdır. Bu yolu hiçbir yoldaş seçmemelidir. Zorun üstüne üstüne gittikçe insan kenidini yenileyebilir. Parti devrim yolunda emin adımlarla ilerler. Çünkü üretkenlik yeni üretkenliği doğurur. Devrim ise bir üretimdir ve biz komünistler yeniden ve yeniden üretim felsefesini öğrenmeliyiz ve bu öğrendiklerimizi pratiğe uygulamakla yükümlüyük.

Kadro toplantılarının partiyi sürekli silkeleyeceğini bilmeliyiz. Bu aynı zamanda üstün altı, altın üstü denetlemesi ve üstün alttan, altın da üstten öğrenmesi, üstün altı harekete geçirmesi, altın üstü harekete geçirmesine hizmet edecektir.

Kadro toplantıları salt yönetici organlarla sınırlı kalmamalı, bölgesel faaliyet sürdürülen aktif militanların katılımına kadar indirilmelidir. Bu tür toplantılarda bölgenin sorunları tartışılmalı, bu partinin bazı kararları ve

güncel siyasal sorunlar da tartışılmalıdır.

Şehirlerde olsun kırdaki olsun kadro toplantılarını en zor koşullarda yapabiliriz ve yapmalıyız. Bunun yararları kavranırsa yapılması için koşullar da hazırlanır. Yapılması gereken şeylerin yapılması için koşulları da hazırlanır. Özellikle irademize bağlı şeylerin yapılması iradenin harekete geçirilmesiyle olur. Ama komünist müdahaleci yerine kendiliğindencilik geçirilirse hiçbir şeyin yapılamayacağını bilmemiz gerekir.

"Günceli yakalayamıyoruz. Gene doğruları özgüle indirgeyemiyoruz yollu yakınmalarımız oluyor. Bunları doğru saptamalar. Statik bir yapılanma olursa, insanlar siyasal sorunlara ilgi duymaz, ya da önderlik bunu teşvik etmezse, bu hataların işlenmesi de bir o kadar doğal olur. Yukarıdaki siyasal üretkenlikten uzakta altı da uzak kalır. Canlı bir siyasal ortam günceli genele, geneli güncele, geneli özgüle uygulamayı dayatır.

Ordumuz içinde de siyasal canlılığı yaratmalıyız. Bugün onlarca, yarı yüzlerce, binlerce savaşçımız olacaktır ve geleceği bu insanlar kuracaktır. Bu insanlar içinden onlarca yüzlerce yönetici kadrolar çıkacaktır ve bunlar devrimin yöneticileri olacaktır.

Savaşçılardan öğrenmeyen, onlardan öğrenilecek çok şeyin olduğunu göremeyen bir komutan ya da siyasi komiser iyi bir komutan ve iyi bir siyasi komiser olamaz, burjuva ordusunun daki komutanlara dönüşürler.

Bir savaşçı rahatlıkla komutanın eleştirmeli, siyasi komiseri ile tartışmalı bilmelidir. Ama bu ortamı hazırlayacak olan ordu içindeki parti organlarımızdır.

Bilinçsiz yüzbinlerin yerine bilinçli onbinler tercih edilmelidir. Bilinçsiz yığınlar yüzbinleri harekete geçiremez ve devrimin ilkelerini sonuna kadar savunamaz. Burjuvaziden kolayca etkilenir. Ama bilinçli onbinler yeni onbinler katar saflarına. Devrimin ilkelerini savunur ve devrimden sonra da devrimin temel koruyucuları ve geliştiricileri olurlar. Tercihimiz bilinçli yığınlardır. Bunu yaratacak olan da partimizdir.

Sonuç olarak; her derdin devası olarak tek başına, siyasal çalışma, siyasi canlılık değildir ama esas bu durdur. Zengin bir siyasal üretkenlik zengin bir pratikle iç içe olmalıdır. Bizim siyasal üretkenliğimiz pratikte kopuk bir üretkenlik değil, tersin onun üzerinde şekillenen ve onu geliştiren, birbirini üreten bir üretkenlik olmalıdır.

Dünyayı sadece kavramak değil kavramak ve esas olarak da komünist ilkeler doğrultusunda değiştirmek için mücadele ediyoruz. O halde "siyasal çalışma bütün çalışmaların can damarıdır" ilkesinin, mücadelemizi aydınlatıcı ve geliştirici bir ilke olduğunu bilincimize kazımayı ihmal etmeyelim ve bu ilkeyi parti içinde yaygın bir olgu haline getirelim.

(*) Mao Zedung

5nisan ekonomik terör paketinin etkileri toplum üzerinde her geçen gün yeni tahribatlar açmaya devam ediyor. Halkın sırtına bindirilmiş ekonomik krizin faturası, işten atmaları, özelleştirmeyi, örgütsüzleştirmeyi, delinecek veya sıfır artışla bağtlanacak toplu iş sözleşmelerini, istikrar adına kamu kesimindeki emekçilerin yemek, servis ve ilaç ödemelerinde kesintiyi dayatıyor. Burjuva feodal devletin yemimli sözcüsü başbakan Çiller halka fedakarlık çağrısı yaparken, bir anda vatandaşı olduğu Amerika'da yaptığı yatırımlarla servetini üçbeşe katıyor. "Haydi Türkiye başaracaksınız!" kampanyalarıyla sermaye sınıfına sırtını dayamış boyalı usak basın aldığı teşvik kredileriyle gününü gün ediyor.

27 Mart yerel seçimlerinde halkın dini duygularını istismar ederek yönetimi eline alan Refah Partisi'nin Ankara'da, Gebze'de, Ümraniye'de işçileri ve memurları işten atmalarını da eklersek önümüzdeki sürecin ne denli mücadeleye ve kavgaya gebe olduğunu görebiliriz. Özcesi sermaye sınıfı tüm kurum ve kuruluşlarıyla tek ağızdan ve topyekün bir imha saldırısının oklarını işçilere, emekçilere ve ezilen yoksul halka yöneltmiştir.

Peki sermaye sınıfının cephesinde durum buyken, emek cephesinde neler oluyor? Sermaye elindeki strateji ve taktikleri iyi kullanırken, ne yazık ki işçi sınıfı ve onun bağlaşıkları ellerindeki o muazzam gücün yok edici, kahredici strateji ve taktiklerini kullanamıyorlar. Bunda sınıf partisinin işçi sınıfı içinde yeterince örgütlenmediğinin yanısıra devrimci demokratların, öncü işçilerin güçlerini birleştirmemeleri ve egemen gerici sendikal anlayışın sınıf üzerindeki etkilerinin kırılmayışı da önemli rol oynamaktadır.

Asıl olarak üzerinde durmak istediğim konu, sermayenin topyekün saldırılarına karşı tepkiyi örgütlemek ve genişletmek amacıyla kurulan ve yenileri de eklenen platformların durumudur.

Platformlar birçok kitle örgütlenmelerini bünyelerinde barındırdıkları için, önüne koydukları görevler çerçevesinde toplumsal muhalefeti genişletmede önemli oluşumlardır. Burada dikkat edilmesi gereken yön nitelik ve ilkelerdir. Çünkü bunlara dikkat edilmezse bazen bu platformlar var olan potansiyeli reformize edip düzene yedekleyebilirler. Bir değer sorunda var olan platformları çalıştırıp işlevli kılmak yerine; yeni yeni platformlar oluşturup bu alanda platform eflasyonu yaratma tehlikesidir. Ülkemiz özgünlüde özellikle sendika şubeleri platformu ile demokrasi platformları sürece yönelik önemli görevler yapabilecek platformlardır.

Geçmişe yönelik bir değerlendirme yaptığımızda özellikle "İstanbul Sendika Şubeleri Platformu" bağlı buldukları federasyonlara rağmen tabanda bütünselliği sağlamayı hedefleyerek, ortak mücadeleye girişmesi ve daha boyutlu eylemsellikler için bağlı buldukları örgütleri zorlayarak alt yapıyı olgunlaştırmada önemli işler başarmışlardır. Önce İstanbul, Kocaeli gibi işçi sınıfının yoğun olduğu yerlerde ortaya konan bu tür yerel ve bölgesel platformların, ege-

Bilinç

Mahmut Dedeoğlu

Sendikal birliğin adımları olarak

SENDİKA ŞUBELERİ PLATFORMLARI

men sendikal hareketin, çözümsüzlüğüne karşı **taban zorlamalı bir tepkinin ifadesi** olsalar da hem çalışanların yoğun olduğu diğer bölgelerde ortaya konmaları; **hem de giderek daha bilinçli bir perspektife sahip olarak belirli programlar doğrultusunda geleceğin daha yüksek sendikal birliklerinin nüvelerini oluşturmaları bakımından da oldukça önem taşımaktadırlar. Hele hele bugünlerde sermayenin toptan saldırılarına karşı işçi sınıfından yükseltile genel grev taleplerinde de, hem ivme kazandıran, hem de gerekli altyapıyı oluşturan örgütlülükler olmaya adaydırlar.**

İşçi sendikaları platformlarının yanı sıra kamu çalışanlarının da "grevli-toplu sözleşmeli sendikal hak" temelinde sürdürdükleri mücadelenin örgütlülükleri olarak ortaya koydukları "Kamu çalışanları sendikalar platformu" giderek sınıfsal bir zemine oturtularak, işçi sınıfıyla daha fazla kaynaşmaları ve mücadeleyi ortak bir platform temelinde sürdürme eğilimleri olumlu bir gelişmeye zemin hazırlamaktadır. Yapılacak şey, işçi sendika şubeleri platformlarının da bölgelerinde bulunan kamu çalışanları sendika şubeleriyle daha fazla ilişki içine girmeleri, aynı işkollarında bulunan sendikaların işyerlerinde ortak komisyon ve komiteler oluşturmaları bu süreçte en olumlu bir gelişme olarak daha yüksek bilinçli birlikteliklere ulaşmak olmalıdır. Mücadelenin gelişip güçlenmesi ve hedefine ulaşması için sınıfın ve tüm çalışanların buna ihtiyaçları vardır.

Söz konusu platformların önemine değinirken, kendi içindeki olumsuzluklarına da değinmek gerekir. Şüphesiz her örgütlenmenin hem olumlu, hem eksik yönleri bulunabilir. Önemli olan bunu doğru bir değerlendirmeden geçirmektir. Bu açıdan söz konusu platformlara ilişkin dikkat edilmesi gereken bazı noktaların altını çizmemiz önem arz etmektedir.

Birincisi; Sendika şubeleri platformları içinde yer alan kimi şube yönetimleri, tabanın iradesini yansıtmaktan uzaktırlar. Üyelerini mücadele sürecine katmaktan yoksundurlar. Bu durum söz konusu birliklikleri için zayıflatan faktörlerin başında gelir. Öyle ki kimi şubeler bu tür platformlara sadece akademik olarak katılmaktadırlar. Dahası kimisi sınıftan kopuk durum-

dadırlar. Kimi şubeler de tabanından kopuk olmasına rağmen birlik eğilimleri gereği platformlarda yer almaktadır. Oysa bu tür platformlar alt yapısı olan kitleliliği kararların temeli gören ve kitleleri harekete geçirerek hayat bulacak platformlardır. Dolayısıyla bu tür şubeler bir an önce kitleleriyle kucaklaşacak ve onlarla bütünleşecek çalışmalara yönelmelidirler.

İkincisi; şubeler bu tür platformlarda yer almalarına rağmen işyerlerinde örgütlülüğün temeli olan komiteleşmelere gereken önemi vermemektedirler. Bunun nedenleri, oluşturacakları komitelerin kendi etkinlikleri altından çıkacakları ve kendi insiyatiflerini kırıp tanımaya-cakları endişeleridir. Bir nevi koltuklarının altına boşalacağı endişesidir bu. Tabandan kopuk ve işyeri örgütlülüğünden gücünü alamayan yönetimlerin, yer aldıkları platformlara çok fazla güç katamayacağını; giderek kendi merkezlerinin olumsuzluklarıyla bütünleşeceklerinin altını çizmemiz gerekiyor. Bu aşımak zorundadır. Korkunun ecele faydası yoktur. Tabandan korkan kim olursa olsun, sonuçta kendini ya sınıfın karşısında bulur; ya da mücadelenin dışında. Bunun aşılmasının yolu işçi ve işçi önderleriyle etle tırnak gibi olmak ve alınacak kararların tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesinden hareketle alınması ve temsil ettiği sınıfın iradesini söz konusu platformlara taşımasıyla mümkündür.

Üçüncüsü; kimi şubeler henüz kendi merkezlerini her düzeyde aşabilmiş değiller ve halen onların ağzına bakar olup, olumsuzluklarına karşı tavır alamamaktadırlar. Bu durum söz konusu platformlardan çıkan kararların örgütlenip uygulanmasında yetersizlikler doğurmaktadır. Zira merkezini aşamayan bir şube alınan radikal eylemlerde yeterince çaba ve destek sağlayamaz, eylemlerde sekilen yer alma durumunda kahr. Bunların deneylerini 3 Ocak eylemselliğinde ve son 14 Nisan demokrasi platformunun eylemlerinde yaşadık.

Burada bir başka noktaya dikkat çekmek istiyorum. Kamu Çalışanları Sendikalar Platformları'nın giderek işçi sendikalarıyla yakın ilişkilere girmelerinin yaşandığı bir süreçte; işçi sendikalarının içinde bulunduğu olumsuzluklar hiç şüphesiz bu tür yakınlaşmaları da olumsuz yönde etkileyecektir. Zira on yıllardır sendikalı olan işçilerin örgütlülüklerinin ne kadar temelsiz ve şekilsiz oldukları onların yeni başlayan örgütlenmelerine olumlu örnek olmaları bir yana, onları karamsarlığa bile itebilecek örnekler olabilmektedir. Şüphesiz kamu çalışanlarının bu tür nesnellikleri iyi tahlil edip, gerekli dersleri çıkaracağından kuşku duymamak gerekir. Ancak işçi sendikaları da bunu bilerek kendilerine çeki düzen vermeli ve misyonu gereği üzerine düşeni yerine getirmelidir.

Sonuç olarak doğru perspektiflerle oluşturulacak işçi ve kamu çalışanları şubeleri platformu gelecekte egemen sendikal anlayışa alternatif olabilecek **sendikal birliğin** nüveleri olmaya adaydır. Gelecek yazımda bunun üzerine değineceğim.

Darıca Belediyesi'nde sendikanın ihaneti!

Üstanbul/ Özgür Gelecek-DİSK/ Genel-İş'te örgütlü bulunan Darıca Belediyesi çalışanları, sendikanın ihanetine uğradı.

İşçiler ve sendika, 27 mart yerel seçimleriyle el değiştiren belediye- de, işten atılmalarının olacağını biliyordu. Fakat sendikanın boynu bükük, edilgen tavrı, sınıf bilinci olmayan işçiyede yansımış, sessizliği tercih etmişti.

İş başına gelen belediye başkanı İbrahim Pehlivan hemen kolunu, sıvar elinin tozuyla sendika yönetiminde 1, ve işyeri temsilcisi 2 çalışanını işten çıkarır. Bu durum karşısında edilgen kalan sendika, belediye başkanını yüreklendirir. Ve 31 Mayıs günü 129 işçiyi çıkarır. 90 işçi ailesiyle o gün direnişe geçer. Direniş iki hafta devam eder.

10 Haziran günü Gebze işçisinin direnişe geçmesiyle, Darıca Belediyesi işçileri toplu direnişe geçme kararı alır. 13 Haziran'da üretimden gelen gücünü kullanan Darıca Belediye çalışanları üretimi durdurur toplu direnişe geçer. Bu arada sarı sendikalı yöneticiler, işverenle görüşme yaparlar. İşverenin tavrını, sendikacılar daha sonra işçiyeye "Yasalarda olan 3 gün doluyor, atılmayan çalışanları-

da, 17. maddeden dolayı atmakla tehdit ediyor" diye söyler. Bunun üzerine işçiler arasında tartışmalar, bölünmeler başlar. İşçilerin bir bölümü işbaşı yapmayı savunurken, diğerleri direnmeye devam edelim diye diretirler. İşçiyi eylem kırma yönünde harekete geçiren sarı sendikacı anlayış, işverenle masaya oturur. Direnme kararı alan işçilere de "kardeşim olay bitmiştir, direnişi neden sürdüreceğiz" demiştir. Masaya oturan sendikacılar, imzalanan protokole "İşten atılmamış çalışanların 17 maddeden dolayı, işten atılmayacaklarına dair" bir madde ekletmiştir. Böylelikle ihaneti damgalayan bu anlaşma eylemi bitirir.

İşçiyi parçalamaya götüren bu anlayış, sendikanın ne kadar sınıf bilinciyle dolup taşıdığına da kanıttır. Günü birlik yaşam çıkarlarını hedefleyen anlayış, içi boş sendika anlayışının ürün olarak, ihanetini bir kez daha simgelemiştir. Bu arada atılan 129 işçiden 40'nın geri alınması ve bu 40 kişinin diğer arkadaşlarını düşünmeden sesiz sedasız bir şekilde işe başlaması, sadece sendikacı değil, sınıf bilinçli olmanın gerekliliğini bir kez daha gözler önüne sermiştir.

İşçilerin salt ekonomik taleplerle yaptıkları direnişler uzun ömürlü olmuyor

ABD'li Çiller Türk kompradorları kurtaramıyor

Emperyalizme bağımlı sosyo-ekonomik yapıdan kaynaklanan kriz tüm bünyeyi sarmış durumda. Krizi aşmanın çaresi olarak sunulan "5 Nisan Kararları" eşliğinde gündeme sokulan para, kredi ve yüksek faiz politikaları ile toplam talep hacminin düşmesi ve yüksek faiz oranlarının etkisiyle mevduat hacminin büyümesi planlanıyordu. Bilindiği gibi, "sıkı para politikası"nın bir sonucu olarak maliyetleri yükselen üretim ve ticari yarıtırım alanlarında maaliyet hacminin daralması gündeme gelmek zorundadır. Diğer bir deyişle Yüksek Faiz Politikası bir yandan geçici de olsa döviz fiyatında artışı durdurmasına rağmen, hem devletin iç borç maliyetini yükseltiyor, hem de sermayenin üretim alanında daha kârlı olan rantiyeye alanına kaymasına neden olduğundan üretimde durgunluğun daha da artmasına neden oluyor. Bütün bu nedenlerden dolayı "5 Nisan Kararları" ekonominin içinde bulunduğu krizi daha da derinleştiren "önlem"ler olmaktan öte bir anlam taşıyor.

Açıklandığı dönemde ilk elden temel tüketim maddelerine yapılan yüzde yüz zamlarla halka bütün acılığını hissettiren "5 Nisan Kararları"nın sadece zamlarla yetinmeyeceği, ilerisinde emekçilerin işine, ekmeğine göz dikeceği açıkta. Bugün Gebze, Tofaş, ve bir çok sektördeki işten çıkarmalar ve bunun paralelinde uygulanan dizginsiz devlet terörü "5 Nisan Kararları"nın olağan sonuçlarıdır.

Kısa vadeli hazine bonolarında elde edilen kaynakların büyük ölçüde Hazineye aktığı, bunun da üretim, ihracat vb. alanlarda önemli oranda finansman sıkıntısına yol açtığı, sanayide üretimin durmasına, ihracaatın en önemli miktarını oluşturan tarıma dayalı ürünlerin ihracatında düşüşler görülüyor. Bu durumu gidermek amacıyla hazine kısa vadeli hazine bonolarının faizlerini düşürerek vadesi dolan iç borçları daha uzun vadeli bonolar çıkararak ödeme yoluna gidiyor. Bir anlamda haziranda yaşanması gereken kriz Eylül'e ertelendi. Ama "bugünü kurtarmak için yarını kaybetmeyi" de göze alarak...Krizden en kârlı çıkan kesim konumunda olan rantiyer kesimi ile sanayiciler arasındaki çelişkiler Çiller'in araya girmesi ve rantiyer kesiminin sanayici kesime ucuz kredi sağlaması üzerine, yerini geçici bir uzlaşmaya bıraktı. Hazine de rantiyerlerin "zararını" kredi faizi üzerinde yük oluşturan bazı vergi ve fonları sıfırlayarak halkın sırtına yığıyor. Otomotiv sektöründe as-

lan payını alan Koç vb. kompradorlar boyalı basın aracılığıyla sanki krizden tek etkilenen otomotiv sektörü gibi göstermeye çalışıyorlar. Evet krizden dolayı elinde bulundukları stokları eritemiyorlar. Ama bu bahanedir. Bu yolla hem imtiyazlar peşindeler hem de kazanılmış işçi haklarını gaspetmek için iyi bir fırsattır. Yukarıda aktardığımız politikalar sonucu yaratılan kaynakların rantiyer kesime gitmesinden rahatsız olan kompradorlar üretimi durdurma, vergi ödeme tehditleri savurarak istediklerini elde ettiler.

Çiller'in efendilerinin isteklerine hayır demesi düşünülemezdi. Vergi bağışlıkları, otomoblade vergi indirimi, Eximbank kanalı ile ihracatı teşvik kredisi vb. devlet olanaklarını kompradorların emrine sundu. Ama tek isteği vardı; "ihracat yapın, ülke döviz getirin." Bu çağrıya dış bağlantılarını kurmuş, uluslararası pazarda rekabet edecek şekilde teknolojisini yenilemiş, Sabancı en büyük rakibi Koç'u "uyumakla" suçlayarak "biz yıllardır uyumadık, yatırım yaptık. Teknolojiyi getirdik, kaliteyi artırdık. Bunu yapamayan treni kaçırdı. İşte bu yüzden grup olarak krizden etkilenemedik." diyerek ağlama yerine Çiller'in "ihracat yapın" çağrısına destek verilmelidir." diyor. Kompradorlara sunulan olanaklar içinde döviz getirici konumda olan Eximbank'ın verdiği ihracatı Teşvik Kredisi'nin üzerinde biraz durmak gerekiyor.

Başta şunu belirtelim; Eximbank'ta kredi almak için getirilen zorunluluklarla, bu kredinin büyük kompradorların cebine akması sağlanmaktadır. Küçük ihracatçılardan bu zorunlulukları yerine getirmesi mümkün değildir.

"24 Ocak Kararları" ortaya çıkan ihracatı Teşvik Kredisi ile nasıl hayali ihracatçı zenginler türediği hatırlanırsa bugün olacakların da dünden farkı olmayacağı açıktır. Bu durum egemenlerin en kısa yoldan zengin olma emellerinden kaynaklansa da bu olayın bir yönüdür. Daha önemlisi Türkiye sanayisinin içinde bulunduğu yeni teknolojidenden kaynaklı olarak iç ve dış emperyalist mallarla pazarlarda rekabet şansının olmamasından kaynaklanıyor. Ihracatta en büyük payı alan sektörler emperyalistlerin çeşitli nedenlerle ağırlık vermediği tekstil ve tarıma dayalı sektörlerdir.

Otomotiv sektöründe görülen stok fazlalığının eritilememesinin bir nedeni de son yıllarda ithal edilen yabancı otomobillerin fazlalığıdır.

Emperyalizmin içinde bulunduğu ekonomik bunalmın

ve bu durumdan kaynaklanan pazar sorunu emperyalistleri bağımlı ülke mallarını kotalarla, gümrük duvarlarıyla kendi pazarlarına girmesini engellemek zorunda bırakıyor. Bunun en iyi örneği ABD'nin Türk tekstil ürünlerine uyguladığı kotalardır. Bir taraftan IMF ve Dünya Bankası tarafından yarı-sömürgelere dayatılan ihracata yönelik sanayileşme modeli, diğer taraftan bu ülke mallarına uygulanan kotalar, korumacı gümrük duvarları, emperyalistlerce dayatılan "çözüm"lerin çelişkilerini yansıtmaları ve "ihracata yönelik sanayileşme" modelinin ne kadar fos olduğunu açığa çıkartması açısından önemlidir.

Kompradorların "batıyor" çığlıklarına devlet olanaklarını kompradorların hizmetine sunarak yanıt veren Çiller, sıra halka gelince kılını bile kıpırdatmamakla kalmayıp halkın haklı istemlerini polis, asker zoruyla bastırmaktan geri durmuyor. Kendisini özellikle tarım, tekstil, beyaz eşya ve otomotiv sektöründe gösteren ekonomik durgunluk 500 bini aşan işçinin işten atılmasına neden olmuştur. (500 bin rakamı sigortalı, sendikali işçileri kapsıyor). Bir de tarım, tekstil, otomotiv yan sanayi ve küçük sanayi sitelerindeki yüzbinlerce işçinin hiçbir sosyal güvenlik kurumuna üye olmadığından resmi verilere geçmediği düşünülürse, 500 bin olarak verdiğimiz rakamı katlayacağı kesindir. Diğer yanda durgunluktan dolayı fabrikalarını, atölyelerini, dükkanlarını kapatmak zorunda kalan esnaf, küçük ve orta sanayicileri de hesaba katarsak krizin boyutu daha iyi anlaşılır. Kısacası, her zaman olduğu gibi yine krizin bütün faturası halka ödetilmeye çalışılmaktadır.

TC. krizi bahane ederek özelleştirme, işçi çıkarma, ücret indirme ve her türlü kazanılmış hakların gaspına hız verirken sendika ağaları ise ücretsiz izin, ücret artışından vazgeçme, hak edilmiş sosyal hakları almadan çalışma önerileri ile hem koltuklarını sağlama alma hem de uşaklık görevlerini yerine getirme ve işçilerin tepkilerini törpüleme, etkisizleştirme, düzen sınırları içinde boğma peşindedir. Bu tavırları ile Koç'un bile teveccühünü kazanmış durumdadır.

Bu koşullarda komünistlere düşen görev sendika ağalarının teşhirine hız vererek, sınıf içindeki etkilerini kırmak ve düzene karşı oluşan tepkileri örgütlü bir güce dönüştürme mücadelesine bütün özveri ve kabayla katılmaktır.

Borsada kumarbazlar ve dönekler

BORSA

TC. içine girdiği ekonomik krizi atlatacak için her çarpışında gittikçe batıyor. 5 Nisan'da, sayın "ekonomi kahramanı" Tansu Çiller, "cusur karar"larını açıkladığında komprador burjuvazi tarafından alkışlarla karşılanmıştı. Alkışa değeri doğrusu! İşçi sınıfına, emekçi halkımıza; "sizin kanınızı emeceğiz, ilginize kadar sömüreceğiz. Fedakar olunuz. Ne de olsa ben sizin ananızım. Analar evlatlarının kötülüğünü ister mi?" diyordu utanmazca.

Çözüm paketleri çözümsüzlük getirdi. Bankacılık sektörü, sanayi sektörü krizden payını aldı. Türkiye'nin çıkışını, yükselişini sağlayacağı söyledikleri sermaye piyasasında tıkanıklıklar başladı. Devletin kumarhanelerinden biri olan BORSA'da kumarbazların bir bölümü battı. Kimin parasıyla kumar oynuyorlar, kimin parasını batırıyorlar?

Bilindiği gibi hisse senetlerinin pazarı, yani alınıp satıldığı yerdir Borsa. Sermayedarlar, her emekçinin bir hisse senedi satın alarak hisse senetli büyük işletmelerin ortağı, sahibi olacağını ve yönetime katılabileceklerini söylerler. Bu demogojiyle, işçinin, emekçinin bir çok fedakarlıklara katılarak, alınterleriyle biriktirdiği paraya el koymak için hisse senedi alınımın artmasını istemektedirler. Fakat hisse senedi yoluyla yapılan sömürden aslan payını alanlar yine sermayedarlardır. Senetlerin küçük bir bölümüne sahip olan emekçilerin, hisse senetli ortaklıkların yönetiminde ne bir rolü vardır ne de söz hakları...

5 Nisan kararlarının şiddetli savunucularından biri olan borsa aracısı kuruluşlar, küçük birikim sahibi olan emekçilerden aldıkları paraları borsadan hisse senedi almayıp kendilerine sermaye yapmışlardır, kendi kişisel çıkarları için kullanmışlardır. 5 Nisan kararlarından sonra küçük ölçekli işletmelerin bir bölümünün iflas etmelerinin, bir bölümünün de iflas noktasına gelmesini büyük işletmelerin bir kısmının üretimi durdurmalarını ve birkaç bankanın iflas etmesini fırsat bilen bazı aracı kuruluşlar kaos ortamından yararlanarak arka arkaya iflaslarını açıkladılar. Bunlardan biri de "Borsa Kralı" olarak bilinen Nasrullah Ayan'a ait olan Türkinvesttir. "Dolandırıcılar Kralı" Nasrullah Ayan, '79 krizinin büyük "vurguncular kralı" Bankar Kastelli'nin yerini almış durumdadır. Küçük tasarruf sahiplerinden topladığı 1.3 trilyon lirayı, yaşanan kaos ortamından yararlanıp battığını söyleyerek iç etmiştir. Nasrullah Ayan gerçekten batmış mıdır? Alacaklılarının paralarını ödemeyecek durumda mıdır? Karısının üzerine geçirdiği 956 milyar, 9 yaşındaki oğlunun üzerine geçirdiği 54 milyar nereden bulmuştur? Elbette bu paraçetsitli dala-verelerle dolandırdıkları halkın parasıdır. Halkı dolandıran, parasını gaspeden Nasrullah Ayan'ın bir de ortağı vardır: Sarp Kuray.

Geçmişte devrimci bir örgütün kurucularından olan Sarp Kuray, tüm bitmişliği ve çürümüşlüğüyle sadece burjuvazinin önünde secdeye varmakla kalmayıp, emekçinin küçük birikimlerini Nasrullah Ayan'la birlikte gaspedecek kadar alçaklaşmıştır.

Tüm bu yozlukların, çürümüşlüklerin, iğrençliklerin kaynağı, sömürü düzenidir. En büyük dolandırıcının devlet olduğu bu sömürü düzeni devam ettiği sürece Nasrullah Ayanlar, Kastelliler, Sarp Kuraylar hep olacaktır. İşçi sınıfının ve emekçi halkın örgütlü ve bilinçli mücadelesiyle, burjuvazinin çanak yalayıcıları olan döneğin tarihin çöplüğüne gömüleceği zaman daha da yaklaşmaktadır.

Siz, Troçki'yi özeleştiri yapmaksızın partiye alabilir misiniz? Alamazsınız. Kiyametleri koparabilirsiniz. Bölünürsünüz. Ama Bolşevik Partisi hiç tereddüt etmeksizin aldı. Bu, bir partinin kendi ideolojisine ve kendisine güveni sorunudur. Ekim Devrimi'nin üç sac ayağından birisiydi Troçki.

Siz, ayaklanmayı, son hazırlık aşamasındayken bir başka yayın organında ihbar eden Zinovyyev ile Kamenev'i partide tutar mısınız? Tutmazsınız. Tutmak bir yana, kurşuna dizersiniz. Ama Bolşevik Partisi, Lenin'in merkez komitesinden atılmaları önerisine rağmen, onların merkez komitesinde kalmaları gerektiğini savundu. Zinovyyev ve Kamenev, Ekim Devrimi sırasında ve sonrasında önemli hizmetlerde bulundular. Zinovyyev, kuruluşundan itibaren III. Enternasyonale başkanlık etti (1919-1926). Kamenev, politbüro üyeliği, Halk Komiserleri Konseyi ikinci başkanlığı, Çalışma Konseyi başkanlığı görevlerinde bulundu.

Peki böylesine vahim bir hata işleyen bu iki kişiyi, Bolşevik Partisi'nin bir çırpıda harcamamasının sebebi nedir? Kadroların geçmişine, birikimine, emeğine duyduğu derin saygıdır. Hatası ne olursa olsun, kadrosunun devrimci geçmişine, emeğine, birikimine saygı duymayan bir parti, dayandığı sınıfın, yığınların geçmişine ve emeğine de saygı duymaz. Zinovyyev, 1905 devriminden sonra, partinin Petersburg'da örgütlenmesi ve güçlenmesinde önemli bir rol oynadı. Birinci Duma'nın dağıtılmasından sonra, Kronstad ayaklanmasının örgütlenmesinde başı çekti.

Parlak temmuz güneşi altında, elinizde fenerle mükemmel insan arayışına çıkmışsınız. Komünistleri mükemmel insanlar olarak tahayyül ediyorsunuz. İyi komünist, kötü komünist ayrımı bile yoktur kafanızda. Peygamberin iyisi kötüsü olur mu?

Siz, beş yıl, Cen Du Siu gibi aşırı sağcı ve uzlaşmacı bir profesörün liderliğine tahammül edebilir misiniz, Mao gibi? Edemezsiniz. Çeker gidersiniz. Giderken de bir yığın kelle götürürsünüz beraberinizde. Sağlığın ve lekesizliğin peşindediriz. Olguları, kendilerini var eden şartlardan kopararak ele alıyorsunuz. Zıtların karakterini kavrayamıyorsunuz. Zıtlardan birinin, diğerinin varlık şartı olduğuna kafanız

Bakış

Muzaffer Oruçoğlu

Bizde tayfacılık ve körükörüne taraf tutma kültürü çok güçlüdür

yatmıyor. Zıtlardan hiçbiri saf değildir. Sağlık, çatışmanın mantığına ters bir kavramdır. Öyle değil mi? Saçmaladığımı sanmıyorum.

Siz, üs alanlarının ve kızıl ordunun felaketine yol açacak ve sizi sağcılıkla suçlayacak, Vang Ming gibi aşırı maceracı birisinin yönetimi altında kaç yıl çalışabilirsiniz? Devrimin yenilgisine yol açan böyle bir adamın merkez komitesinden alınması önerisi karşısında, şunu diyebilir misiniz: "Görevden alınmasına karşırım, Vang Ming'in Merkez Komitesi'nde kalması iyidir." Siz bunu diyemezsiniz. Bunu diyemeyeceğiniz gibi Vang Ming'i tahtalı köye tayin edersiniz. Salavatsız, tertemiz... Bizde, Mao gibi 15 yıl muhalefette, sağ ve sol sapmaların baskısı altında kalıp da partiden ayrılmayan, partiyi bölmeyen kaç kişi var? Bu soruyu kendime sordum. "Ya sen?" dedim. Bu "Ya sen" in üzerinde, gelecekte biraz durmam iyi olacak.

Siz gerçekten, pişmanlık belgesini imzalayıp da tahliye olan bir mensubunuzu, bir dönem sonra, gerilla kuvvetlerinin başkomutanı olarak tanıyabilir misiniz? Tanyamazsınız. Bu biraz zor olur sizin için. Yunanistan Komünist Partisi için hiç de zor olmadı bu. Yunanistan dağlarının efsanevi kartalı Aris Kapatnios'un geçmişindeki bu vahim hatayı, hiç kimse, O'nu harcamanın bir aracı haline getirmedi. Yunanistan Komünistleri, işlenmiş hataları, muhtemel hatalara karşı bir panzehir gibi kullanmamış olsalardı, yani işlenmiş hatayı, tedavinin bir aracı haline getirmemiş olsalardı, böylesine usta bir başkomutanı kazanamayacaklardı.

Şu anda ufukta birlik görünmüyor. Bloklar

samimi, ciddi bir birlik çabası içinde değiller. MK'nın başında bulunduğu parti bloku, ayrılanları çarmıha germe, teşhir ve tecritle uğraşiyor. Ortada kalanları saf tutmaya zorluyor. Ayrılanlar ise, partileşme süreci içine girdiler. MK'yi tasfiyeciler, darbeciler dar bir grup olarak gördükleri için, onlarla bir masa oturmalarna, onlara ciddi muhatap muamelesi yapmalarına gönülleri pek razı değil. Blokların tabanı, sağduyusunu kullanıp da bir birlik mucizesi yaratmazsa ortaya iki parti çıkacak. Türkiye'nin aynı çizgide iki partiyi emzirecek kadar sabırlı ve bereketli bir ana olduğunu pek sanmıyorum. Bacısı Kürdistan'ın yıllardır hararetle bir komünist partisi istediğini bilen bu kadın, bu iki partiden birisini cezalandıracak. Yavaş yavaş, gidim gidim erime cezasıyla hem de. Sayısını kimsenin bilmediği ölü grupçuklar müzesidir Türkiye.

Bizde tayfacılık ve taraf tutma kültürü çok güçlüdür. Aman aman siz siz olun, benim gibi ortada kalmayın. İki yanlışın ortasında bile kalmanız, birisine yamanıp diğerine lanetler yağdırın. Bakın ruh gibi geziniyorum ortada. Sirtimda, çürümüş, revizyonist ideolojilerin tepemeleme dolduğu küfelerle. İbret alın benden. Aman aman siz siz olun, iki minare arasında beynamaz kalmayın. Gruplar, bölgeler, ikili üçlü mahkumlar, hemen, şıppadak tavırlarını koyuyorlar. Boş birlik çağrılarına, bölünmeyin tavsiyelerine prim vermeksizin, kararlı bir tarzda saflarını belirliyorlar hemen. Dava adamı buna derim ben. Mevzilenecek ve hemen ateşe başlayacaksınız. Ayak sürüklemek yok. Sınıf mücadelesidir bu. Kararsızlığa, "Dur hele iki tarafı da dinleyelim," mavallarına yer yoktur bu mücadelede. En iyi birlik, bölünmeden geçer. Aynılar aynı yerde, ayrılar ayrı yerde. Arınmaktan, fazlalıkları atılmaktan korkan bir kafa devrim yapamaz. Ayrılmaktan korkmayacaksınız. Kaypakaya bile üç yıl boşuna beklemiştir TLKP'nin içinde. Daha başından kavrayaydı ayrılmamanın canlıca faziletini, çok daha farklı olurdu sınıf mücadelesinin bugünkü manzarası. Tarih, yaşasınla kahrolsun arasında, herhangi bir orta yola müsaade etmemiştir. Aman aman siz siz olun, bölünmeden, arılanmadan, durulanmadan, yükleri atıp kuş tüyü gibi hafifletmeden korkmayın. Aman aman...

Niccolo Machiavelli ve Hükümdar

Hükümdarlık nasıl kazanılır, nasıl sürdürülür? Hükümdarlar zalim mi olmalıydılar, merhametli mi olmalıydılar? Bir hükümdar başka bir ülkeyi işgal ettiğinde ne yapmalıdır? Hükümdar nasıl bir orduya sahip olmalıdır? İşte, Floransalı Niccolo Machiavelli, böyle bir dizi konuyu, 1513'te yazdığı ama ölümden sonra yayınlanan *Il Principe* (Hükümdar) adlı baş yapıtında inceledi.

Selahattin Bağdatlı'nın, Türkçeye oldukça akıcı bir üslupta çevirdiği kitap, Sosyal Yayınlar tarafından, Dünya Klasikleri Kültür Dizisi'nin üçüncüsü olarak basılmış.

Her yapıt gibi, Hükümdar'da da, yaratıcısının içinde bulunduğu toplumsal koşullarla beraber incelemek, okuyucunun ufkunu genişletme açısından daha doyurucu olacaktır. Zaten, kitabın "Machiavelli ve Hükümdar Üstüne" başlıklı giriş kısmında, Selahattin Bağdatlı, Machiavelli'nin hayatına ve içinde bulunduğu toplumsal yapıya bu gereklilikle değinir: "Machiavelli, 1469 yılında Floransa'da doğdu... Yoksul düşmüş soylu bir aileden gelmekteydi. 1498 yılında Floransa Cumhuriyeti'nde resmi görevler üstlendi. Floransa Cumhuriyeti'nin temsilcisi olarak Fransa'ya, Almanya'ya gitti. Cesare Borgia ile görüştü ve ondan çok etkilendi. Floransa Cumhuriyeti'nde ulusal milis kurmaya çalıştı. 1512 yılında, Medici ailesinin yönetime gelmesi üzerine siyasal hayattan çekilmek zorunda kaldı ve kendisini yazı yazmaya verdi."

Bağdatlı, Machiavelli'nin yaşadığı dönemin İtalya'sını ise şöyle tasvir eder: "Machiavelli'nin yaşadığı dönemde İtalya, siyasal birliğini oluşturmaktan uzaktı. İtalya yarımadasında siyasal egemenlik 5 büyük kent devletinin elindeydi: Floransa, Milano, Napoli, Roma ve Venedik. Ayrıca dış güçler İtalya'ya sürekli olarak tehdit etmekteydiler. Machiavelli'nin, Hükümdar'ı, yeni yöneticilere yaranmak için olduğu kadar, İtalya'nın düştüğü siyasal bunalımdan duyduğu üzüntü yüzünden de yazdığı söylenir.

Gerçekten de Machiavelli, Hükümdar'da, feodalizmden kapitalizme geçmekte olan, siyasal birliğini sağlayamamış İtalya'nın, bir hükümdarın iktidarı alma ve sürdürme becerileriyle nasıl birliği sağlayabileceğini işlemektedir. Machiavelli, başyapıtında, ilk sayfadan son sayfaya kadar iktidarı ele geçirme ve sürdürme olgusu üzerinde durur. *Il Principe*'e yazdığı *Niccolo Machiavelli'den Yüce Lorenzo De Medici'ye* başlıklı sunuda "Sıradan bir insan olarak, hükümdarların yönetimle ilgili konularına değinmek cüretini gösterdiğim için, kendimi beğenmişlikle suçlanmak da istemiyorum. Manzara resmi yapanların, dağları ve yüksek tepeleri iyi görmek için alçak ovalara gitmeleri, alçaktaki yerleri daha iyi görmek için de yüksek tepelere çıkmaları gerektiği gibi halkın tabiatını iyi tanımak için hükümdar olmak, hükümdarınkini iyi tanımak için de halktan biri olmak gerekir." şeklinde ortaya koyduğu düşünce de bunu tanıtlamaktadır. Onun öznesi **hükümdardır**. Bu hükümdar ise, iktidarı almak veya halk üzerinde iktidarını sürdürmek için halkı ve kendisini iyi tanımalıydı.

İktidarın sürdürülebilmesi için, bazı şeylere dikkat edilmelidir. Mesela, "Üstünde durulması gereken şey sudur: İnsanlar ya elde edilmeli ya da kökü kazınmalıdır; hafif baskılara karşı intikam almaya kalkarlarsa, fakat ağır baskılara karşı direnemezler. Bir insana baskı yapılması gerektiği zaman öyle davranmalı ki, intikam almaya fırsat bulmasın." (age, sf. 21)

Machiavelli'nin, "Hükümdarlar Sözlere Nasıl Tutulmalıydılar" başlıklı yazısında ortaya koyduğu anlayış da, oldukça dikkat çekicidir: "Sonuç olarak, ihtiyatlı bir hükümdar, kendisine zararı dokunuyorsa, verdiği söz tutmaz. Söz vermesini gerektiren şartlar değişmişse, sözünde durmasına yine gerek yoktur. İnsanlar lyl olsalardı, bu davranış biçimi kötü olurdu. Ama insanlar kötü olduklarına ve onlar verdikleri sözde durmadıklarına

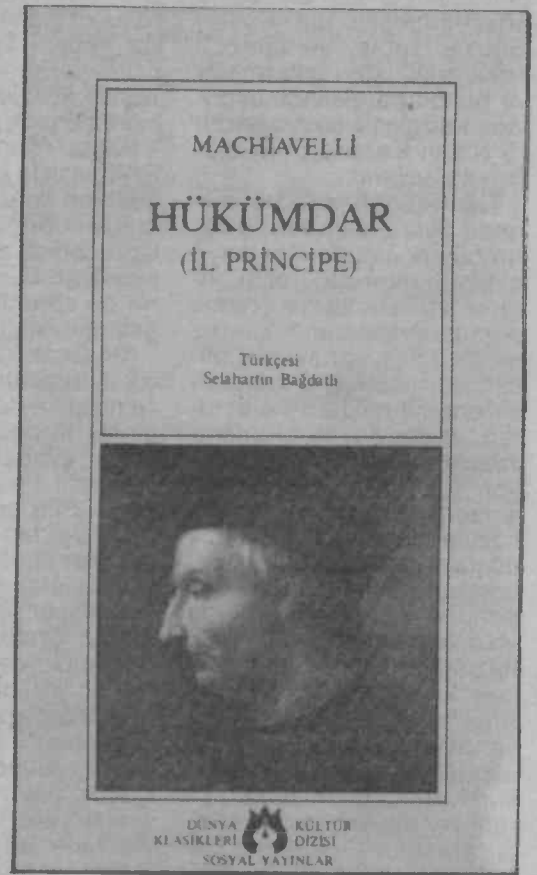
göre, siz de verdiğiniz sözde durmak zorunda değilsiniz... İnsanlar o kadar alıskınlardır ki, aldatmak isteyen biri mutlaka aldanmak isteyen birini bulur." (abc, sf. 84).

Machiavelli'ye göre insanlar doğuştan kötüdür. Bu idealist mantık, hemen hemen kitabın bütün bölümlerinde dikkat çeker. Ve aldatan-aldanan ilişkisini ele alış tarzı, sadece amaca giden her yol mübahdır felsefesinin bir görünümüdür. Nedir amaç? "Hükümdar, sadece hayatını ve devletin varlığını sürdürmeyi amaçlar. Bunu sağlamak için başvuracağı araçlar her zaman doğru ve övgüye layık olacaktır." (abc, sf. 85)

İlginçtir, bu felsefe, birçok düşünür tarafından aklanmaya çalışılmıştır. Örneğin Hegel, "Söz konusu olan araçların seçimi değildir... İtalya'nın bir devlet olması gerekiyordu" derken, kitabın çevirmeni Selahattin Bağdatlı, kitabın sunusunda şöyle yazıyor: "Machiavelli, siyasal düşünce tarihinde 'amaca ulaşmak için her yol meşrudur' görüşü ile de ün kazanmıştır. Ancak ahlak açısından bir suçlama sayılabilecek olan bu görüşün, siyasal açıdan gerçekliğin dile getirdiğini nasıl yadsıyabiliriz?... O, devleti maddileştirmekte, siyaseti ahlak ve hukuka bağlamak istememektedir." (abc, sf. 9)

Onu savunan bütün düşünürlerin birleştiği ortak nokta, Machiavelli'nin "bir bilim adamı edasıyla" var olan "siyasal gerçeği, sadece siyasal gerçeği" ortaya koyduğudur.

Machiavelli'nin var olan bir siyasal gerçeği ortaya koyduğu doğrudur. Ama bu, hangi sınıfların siyasal gerçeğidir ve

çığnayan ahlak ya da hukuk kimin huku-kudur? İşte Makyavelizm'in önünde eğilenlerin, cevaplamaktan kaçındıkları en sıkıcı soru budur.

Son dönemlerde, Makyavelist anlayışların yol açtığı sıkıntıları ve nedenlerini irdelemek için, özellikle Marksist-Leninist-Maoistlerin dikkatle incelemesi gereken bir kitaptır.

MKM Başkanı tutuklandı

Haber Merkezi- Mezopotamya Kültür Merkezi Yönetim Kurulu Başkanı İbrahim Gürbüz, 15 Haziran 1994 günü IDGM tarafından tutuklandı. Tutuklama gerekçesi olarak, Gürbüz'ün "bölücülük propagandası yaptığı" iddia edildi.

Mezopotamya Kültür Merkezi ve Kültür Enstitüsü'nün düzenleyicileri arasında bulunan ve 1-4 Temmuz 1994 tarihleri arasında Hollanda'da yapılacak olan *Uluslararası Kültür Konferansı* arefesinde Gürbüz'ün tutuklanması, MKM ve Ens-

tütuya Kurdî tarafından "oldukça dikkat çekici" olarak değerlendirildi.

MKM ve Enstitüya Kurdî tarafından yapılan açıklamada, "Nitekim İbrahim Gürbüz'ün tutuklanmasından bir gün sonra, devlet televizyonu TRT 1'de yayınlanan 'Perde Arkası' adlı programda, Kültür Enstitüsü'nün çocuklara yönelik hazırladığı Kürtçe okuma, yazma ve boyama kitapları bir taraftan 'PKK Alfabeti' olarak teşhir edilerek, kurumumuz bir saldırı hedefi olarak gösterilirken, diğer taraftan da Kürt halkının

varlığına ve Kürt diline büyük bir pervasızlıkla saldırıldı" dendi.

Öte yandan, 21 Haziran günü Bilal'da, Gürbüz'ün tutuklanmasını ilişkin olarak MKM, Enstitüya Kurdî, MKM Diyarbakır Şubesi ve Nübihar dergisi ortak basın açıklaması yaptılar. Açıklamada, Gürbüz'ün tutuklanması düşünceye yapılmış bir saldırı olarak değerlendirildi. Tansu Çiller'in "Kürtlerin ulusal kurumlaşmalarına asla müsaade etmeyeceğim!" sözlerinin de hatırlatıldığı açıklamada, Kürt kültür kurumları

na ve demokratik kuruluşlarına düşmanca saldırıldığı vurgulandı.

Nübihar dergisi tarafından yapılan yazılı açıklamada, tutuklanma kınanarak, "Olayı yeni bir Kürt ve kültür düşmanlığı olarak değerlendiriyoruz." dendi.

MKM Diyarbakır Şube Başkanı Eyüp Öndeş de yaptığı açıklamada, aydınların düşüncelerinden dolayı cezaevlerine konulmalarını kınadı ve Gürbüz'ün yanında olacağını kaydetti.

Değinmeler

Ali D.Kardeş

Burjuva siyasetinin düşünülmesi süsleri

Genellikle gözümüze şöyle bir çarpan karikatürün temel işlevinin güldürmek olduğunu duymuşuzdur. Ne var ki, piyasadaki pek çok karikatür dergisini izleyenlerin gülmediklerine, daha çok "somurtuklarına" tanık oluyoruz. İşin civığını çıkartmış olanları bir kenara koyalım; karikatür insanları güldürmekten çok düşündürmektedir.

Siyasal ve toplumsal eleştiride önemli bir yeri olan karikatür, izleniyi düşündürmüyorsa işlevini yerine getirmiyor demektir. **Bilinmenin aksine karikatürde temel işlev, güldürmek değil; düşündürmektir.** Sırf güldürmek için çizilen karikatürün hedefi yoktur; yarını da yoktur. Unutulur. Ama, bazı karikatürler var ki; akıldan çıkmaz; düşüncenin ağırlığı altına izleniyi sokmaması mümkün değil...

1876'da yayınlanan **Hayal** dergisinde Osmanlı devletinin toplumsal, siyasal ve ekonomik yapısını anlatmayı hedefleyen karikatür, ellerinde kova kova süt olan çeşitli uluslardan insanları büyük ve çatlak bir çanak küpe süt doldurmaya çalışırken görüntülenmektedir. Altında "**Doldurabilene aşkolsun!!!**" yazısı var. O günün karikatür tekniği açısından oldukça başarılı bir karikatür. Sayfalarca kitaplarla anlatılan toplumsal, siyasal ve ekonomik konuları iki çizgiyle anlatmış. Bu karikatüre gülmek mümkün mü? (Kısa bir not düşelim: Abdülhamit, bu dergiyi tarif edilen karikatürden dolayı kapatarmıştı...)

Hemen akla gelen bir başka karikatürü daha hatırlatalım: **Turhan Selçuk'un grafik çizgisi, güzel bir karikatür çizmiş, izleyenine... Amerika'daki özgürlük anıtının taçına; ağzında zeytin dalı barış simgeleyen güvercin saplanmış... Neler düşünmezsiniz? Emperyalizmi mi, özgürlüğü mü, BM'i mi, Çekiç Güç'ü mü? Burjuvazinin sözde özgürlüğü adına nelerini feda etmedi; sömürülen halkları... Niçin anlatıyoruz bu karikatürleri?..**

Birincisi; kültür ve sanatta özel bir yeri olan karikatürün temel işlevinin düşünce olduğunu vurgulamak ve anlatım tekniği olarak gücünü ortaya koymak için. İkincisi; burjuvazinin vitrinini anlatan bir başka karikatüre dikkat çekmek için... **Cumhuriyet** gazetesinde yayımlandı bu karikatür... **Musa Kart;** çizmeyi aşmış!.. Tek bir karede, kapitalist üretim biçiminin ihtiyaçları doğrultusunda çarpıtılmış bir toplumda **burjuva siyaseti** tanımlanabilmiş... Kara kaşlı, kara gözlü, güdüğün altında bir gıdık daha olan, sömürmekten semirmiş bir tip; bizleri dükkanına davet ediyor, diyor ki: "Buyrun çeşitlerimiz içerde!.." Dükkanın tabelasından burasının bir "süs evi" olduğunu öğreniyoruz. Vitrini çok zengin... Türkiye burjuva siyasetinin özeti vitrinde görülebiliyor: iç hesaplaşma süsü, çevrecilik süsü, faili meçhul süsü, demokratikleşme süsü, dış itibar süsü, ekonomiyi kurtarma süsü, adam süsü.

Gülmek mi gerekiyor, yoksa düşünmek mi, ağlanacak halimize?..

Urfa'da bir kültür mozayığı

Urfa/ Özgür Gelecek- Arap, Kürt, Türk halkının uzun yıllardan bu yana kardeşçe yaşadığı Urfa'da geçmişte sivil faşist devlet desteğiyle devrimcilere ve yurtseverlere karşı örgütlediği eylemler yaparak kardeş halkları birbirine kırdırmaya çalışmıştır. Bugün ise Urfa'da devlet destekli dinsel gericilik, tüm okul, kamu kuruluşları, işçi sendikalarına kadar örgütlenmiştir. ne kadar gerici, faşist yayın organı, medrese, vakıf varsa temsilcisinin açtığı bir yer haline getirilmiştir. 12 Eylül Askeri Faşist darbesinden sonra devrimci, ilerici yurtsever insanların cermatlerine doldurulması diğerlerinin ise adeta Urfa'dan kaçıp gitmeleri sahayı tamamen gerici sivil faşistlere terk edip halkı örgütsüz bırakmaları Urfa'yı bugünlere getirmiştir. Bunun doğal sonucu olarak

halkın dinsel duygularını istismar ederek onları devlete bağlayan karşı devrimci bir noktaya getirmiştir. Her türlü değerlerin yok edildiği günümüzde Urfa'da tarih ve kültür yağmalanmaktadır. Dünyanın en eski yerleşim birimi olan Hilvan'da ki Nevla Çölü bile GAP projesiyle sular altında kalmıştır. Bununla amaçlanan Kürt halkının geçmişi ile bağını kesmek ve inkar etmektir.

Tüm bunların uzantısı olarak gerçekte bir medrese olan gecekondü üniversitesi Harran açılmıştır. Erzurum ve Elazığ'dan bilim fukarası bağnaz sözüm ona bilim adamı getirdiler. İlk olarak kız öğrenci servisini haremlik selamlık usulü ile hizmete açtılar. Bunu ilerde kampüste açılacak cami ile ilerici ve yurtsever, devrimci öğrencilere karşı bir sığınak olarak kullanacakları açık-

tır. Feodalizmin hüküm sürdüğü Kuzey Kürdistan'da ve devrimci durumun yaşandığı Türkiye'de tüm bu alanlara karşı öğrenci gençlik ve halkı uyutmaya çalışmaktadırlar. Tüm bunlara karşı bizlerin Urfa'da devrimci bir dayanışma ile sivil faşizm ve dinsel gericilere karşı çalışma pratiği içinde olmamız gerekir. Bu olmasa Urfa'da çeşitli demokratik kitle kuruluşları ve Harran Üniversitesi'ndeki öğrencileri önümüzdeki yıllarda zor günler bekleyecektir.

Urfa'nın ikinci bir Sivas ve Maraş olmaması için kardeş halkları kışkırtmaya yönelik provokasyonlara karşı duyarlı olmalıyız. Üniversitede öğrenciler dinsel nutuklarla uyutulmaya çalışılırken emekçi halk ile ne zaman biteceği malum GAP projesi ile oyalanmaktadır. Hiçbir

alt yapısı olmayan gerçekte hakim sınıflar bitirmeye niyetleri olmadığı bu proje ile halkımız uyutularak düzen içine çekilmeye çalışılmakta yani sömürü daha katmerli, zulüm ve baskı alabildiğine uygulanarak devlet terörüne zorla kabul ettirmeye çalışılmaktadır. Oysa bir gerçek var ki; toprağın aşırı tuzlu Fırat'ın suyunun az olduğu bilinmesine rağmen bu proje ile halka, bekleyen zengin olacağını edebiyatı yapılmaktadır. Oysa emekçi halkın gerçek hedefi GAP değil toprak ağasız fabrikaların patrosuz olduğu, onların özgürce üretim yaptığı bir sosyal yaşam istemektedir. Ama bilinen odur ki Sabancıların, Koçların bilumum burjuva partilerinin Harran'ı şimdiden parselledikleri ortadadır. Urfa halkının kurtuluşu demokratik halk devrimiyi iledir.

ÇİZGİLERLE

KONUŞAN FOTOGRAFLAR

Emniyet köşesi

ZAĞAR "BAŞIMIZ SAĞOLSUN!"

-Yas Haber Servisi-
Geçtiğimiz hafta içinde belediye işçileri tarafından zehirlenerek öldürülen DGM Başsavcısı Nusret DEMİRAL'ın "Goldi" isimli iti için DGM ve Emniyet Genel Müdürlüğünde iki ayrı "merasim" düzenlenmiştir. Aynı anda düzenlenen "merasimin" DGM salonundakinde iddianameyi okuyan itin sahibi savcı Demiral, belediye işçileri için birer kere idam, ikişer kere de müebbet hapis istemiş ve iti için yazdığı şiiri okumuştur.
Emniyet binasındaki "merasim" de ise, bir konuşma yapan Genel Müdür Zağar, üzüntülerinin çok büyük olduğunu ve "Goldi'nin ölümünün tüm teşkilatta "Yas Günü" ilan edildiğini bildirmiştir. Konuşma yaptığı polisler şahsında Savcı Demiral'a başsağlığı da dileyen Zağar, ken-

disinin de Goldi için bir şiir yazdığını açıklamış ve konuşmasının sonunda şiiri okumuştur. Zağar'ın şiiri şöyle:

CAN DOSTUMA

Kara gözlüm, sarı kaşım,
Minyon tipli, selvi boylum!
Niye bizi yetim koydun?
Oy, Goldi'm oooyyy...

Fotoğrafın baş köşede
Sıkıştık kaldık bir köşede
Korkudan ödümüz pat...
Şey
Vay, Goldi'm vaayy...

Senden onur öğrenen bizler
Şimdi Punto'dan (x) öğrenecek
Komünistler güçleniyor
Zağar'lar kalpten gidecek!...

(x) Punto, savcı Demiral'ın yeni köpeğinin ismidir.

MENDERES UTANGAÇLIĞININ KURBANİ OLDU

"Sayın Türkeş bizde sizin rahmetli Menderes'le olan bir anımız vardı."
"Hoaa omu?... Aslında Menderesi de kurtarırdım ya biliyon muhterem, bizde yalan yok. Yaparım bilirsin icabında Roma'yı da yaparım... yok öyle diil di ya, asarım, keserim, yok yahu, o da diil kökünümü kazısam... hah yakanım bilirsin. Neyse muhterem..
Yahu, şu muhterem Menderes'te mahkemeye açsaydı mektubu da herkes bilseydi. Nolcek yani alt tarafı...
"Neyin alt tarafı sayın Türkeş?..."
- Mektup meselesi canım.
"Ne yazıyormuş mektupta o kadar gizliyecek?..."

(Türkeş kıs kıs gülerek).....
Tosun.... dan... okuyundan filan bahsediyordu.
"Cemal Gürsel mi yazmış allah allah?!"
- Vallahi öyle muhterem, Cemal Gürsel'in asıl yazdığı mektup o mektup değil tabi.
"Yok yahu?..."
- Gürsel, o mektupu darbeden önce yazmıştı. İşte sonra Menderes, bir ara Gürsel'e bir tavla oyununda "Taş çaldın" diye ağır bir suçlamada bulunduğu için kazıyor, alıyor eline kalemi yeniden..

CUNTACI ADAY ADAYLIĞINDAN, CUNTACILIĞA:

"Ya sayın Türkeş sizin birde darbeciliği....?"
- Şimdi bakın muhterem, tamam herkes 27 Mayıs ihtilalinde yer alıpta, niye 12 Eylül ihtilali'ne karşı tavır aldığımı evirip çevirip gündeme getirdi. Bakınız muhterem, o zamanlar gençtim, paşa arkadaşlarla konuşuyorduk.
Bir Faruk vardı, "Lan Türkeş, aramızda karar verdik bi darbe yapıcız, sende var mısın bize katılmaya?" Sonra eğildi kulağıma birşeyler fısıldayınca, "tamam anassatiim" deyip girdim memleketin milli bütünlüğü ve menfaati için cuntaya.
Bu Nisan davamızda tabi sonuna kadar da savunduk darbeyi

SOBE

* Erbakan soruyor
"Geçiş kanlı mı olacak, kansız mı olacak?
- Sivas'ı saymazsak eyi olacak eyi olacak.

* "Rusya, Boğazlar için Türkiye'ye NÖTA v ermiş-
Basın-
- Kaideyi Güreş paşa çalacak.

** Refah Partisi Bosna paralarını löp etmiş"- Basın-
- Adil olmak bu, ellere var bunlara yok mu?

* Demirel; "Ben mezar taşı değilim" demiş- Basın-
- Haşa devletlüm, sen IMF'nin ŞAHISIN.

* 5 Nisan kararları kurtuluş savaşımız gibiymiş- T. Çiller-
- Önce söylesene abla, bizde gerçek zannettik.

* İşverenler ANA-YOL istiyorlarmış- Basın-
- İşte 5 Nisan beyler, ÖTOBAN gibi

* Neymiş? Bu seferde kamyon terörü dehşet saçıyormuş"- Basın-
- Hadi canım sende, en büyük silahlı kuvvetler başka büyük yok!

* PKK bu yıl bitecekmiş- Basın-
-..... Ah o şarkıların gözü kör olsun.

** Hırsızlar, Adana petrol boru hattını delmişler" - Basın-
- Desene ambargo kapıda

* "Clinton'un aşk skandalları bitmiyormuş"- Basın-
- Yazık olacak Özer Çiller'e

* Köşe yazarları soruyor
"Türk askeri Kuzey Irak'ta kalır mı?"
- Apö izin verirse neden olmasın

* Biliyor musunuz? Kürtçe serbestmiş .
- Öyle mi? Haydi Hesso, de bakalım "ANKARA"

BULMACA

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

SOLDAN SAĞA

1) Haeckel'in sınıflandırmasına göre, çok hücreli bitki ve hayvanlardan farklı bir canlı varlıklar dünyası oluşturan tek hücreli ve hücresiz organizmaların geniş bir grubu.2) İnkincilik felsefesinin başlıca temsilcilerinden 1848 doğumlu, Greifswald'da felsefe profesörü olan Johannes'in soyadı. 3) Seçimlerde kullanılır- Avrupa'da bir şehir- Tersî, platinin simgesi 4) "Kimilerinin ölümü... dağından da yücedir"- Bir alan ölçüsü birimi. 5)Doğum yaptıran- Tersî, çeşitli biçimlerde meydana gelen ağır bir uyku halî.6) Can- Bölge Komitesi 7) türk lirası- Kanun- matematikte 3,146 ile gösterilen sayı 8) 22 Nisan 1870'te Simbirsk'te doğan, enternasyonel proletaryanın ölümsüz önderlerinden dahii komünist- Kırmızı 9) Bir ilimiz- Bir sayı.10)İdealist bir biçimde kavradığı diyalektik yöntem dolayısıyla büyük, ama özünde NESNEL bir idealisttir. Ona göre, tarihte ifadesini bulan mutlak akıl (neden), mutlak fikir, ilk ilke eve bu değişimle ruh biçiminde kendisine geri dönmek üzere doada doğrudan "kendini açığa vuran" biricik gerçektir. 1770-1831 arasında yaşayan ünlü Alman filozofunun soyadı- Beyaz

YUKARDAN AŞAĞIYA

1)Devletin olumsuzluklarına karşı başvurduğumuz yöntemler-

SOLDAN SAĞA

1) PROLETARYA 2) LEGALİTE 3) EZ- PALAVRA 4) HATA- KM- EB 5) ALALİAMSİ 6) NEMLI- İY 7) OTI- EK- AME 8) RABİTA 9) İTE 10) MORGAN- NE

YUKARIDAN AŞAĞIYA

1) PLEHANOV 2) REZALET- İM 3) OG- TAMİR 4) LAPA 5) ELA- LİEBİG 6) TİLKİ- KITA 7) AT- İAN- TEN 8) REV- AA 9) RESİM- ZN 10) ASABIYET

SÖZÜN ÖZÜ

Recep AYDIN

"Ya biz öleceğiz, ya onlar!"

Istanbul/ Özgür Gelecek- Pendik Belediyesi'ne bağlı zabıtalara 27.6. 1994 tarihinde Pendik, Kaynarca'ya bağlı Sıraevler'de gecekondu yıkımı gerçekleştirildi.

Tamamen kırsal bir kesim görüntüsünü veren Sıraevler'in, yolları ve düzensiz yapılanmaya başlayan evleri buranın yeni yeni geliştiği izlenimini veriyor.

8-10 yıllık bir gecekondu tarihi var Sıraevlerin. Bir tarafta yeni yapılmış gecekondu, diğer tarafta gecekonduların yerine dikilen 2-3 katlı inşaat halindeki binalar. Suyu, elektriği ve telefonu yeni gelmiş. Tamamen köylerden şehirlere göç eden insanların yerleşim yeri. Türkiye'nin her bölgesinden insanların oluşturduğu bir semt sakinleri var. Ama genel çoğunluğunu Gümüşhaneliler ve Bayburtlular oluşturmaktadır. Bu kadar eski tarihli gecekondu arasında camiler sanki daha birkaç ay önce yapılmış gibi yepyeni, tertemiz bir şekilde dikilmişler gecekondu evlerinin aralarına.

Pendik belediyesi daha önce SHP'nin görev yaptığı bir yer. SHP döneminde de yıkımlara sahne olmuş bir yer Sıraevler. Son seçimlerde ise bu görevi çoğunlukta olan illerin insanları sayesinde Refah Partisi devralmış.

Sıraevlerin 8-10 yıllık gecekondu tarihinde o kadar çok yıkım olmuş ki burada yaşayanlar bile ne kadar yıkım olduğunu hatırlayamıyorlar.

En son yıkım olayı ise insanların sabrını taşıran son damla olmuş.

İnsanlar evleri yıkıldığı için çadırlarda yatıp kalkıyorlar. Çadır derken naylonlardan, tenekelerden oluşturulmuş bir baraka görünümünde yerler. Hepsini sokakta kalmanın çaresizliğini yaşayan ve bu çaresizlikleri yüzlerinden okunan insanlar. Çocuklar bile sanki çocukluklarını unutmuş, anne ve babaları ile yüzleri asık bir şekilde suskun oturuyorlar. Yıkım üç gün önce olduğu halde insanlar hala sanki bugün olmuş gibibir şey yapamamanın çaresizliği içindeler. Onlarla konuştuğumuzda kadınların daha tepkisel, daha duyarlı olduklarını gördük.

ELE BIÇAK ALDIRTAN DEVLET

Konuşmaya ilk önce kadınlar başladı. Bunlardan biri olan Zübeyde Arı şunları söylüyor.

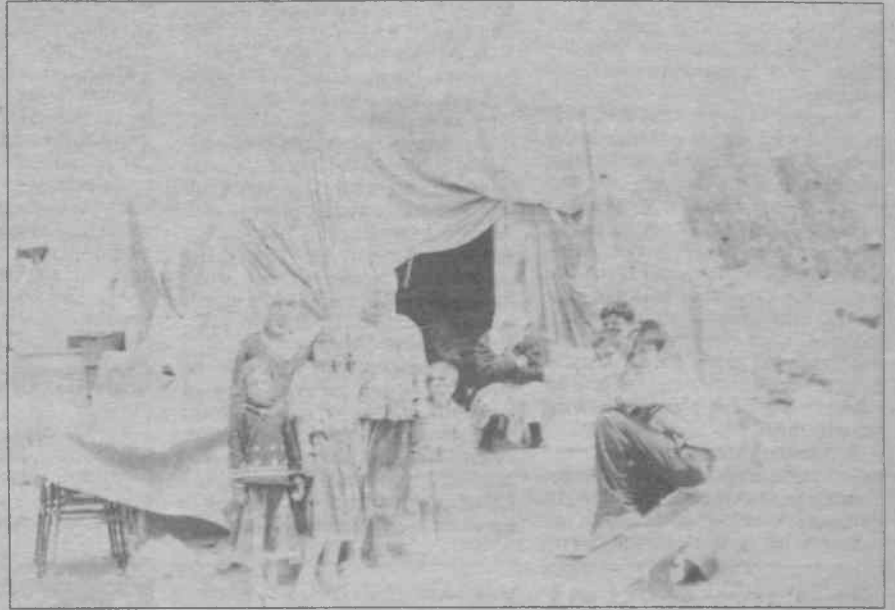
"Biz gariban halkız. Eskiden hiç de-

ğilse tek odalı bile olsa başımızı sokacak bir yerimiz vardı. Ama şimdi sokaktayız. Ben 3. aydan beri buradayım. 3 ay önce ev sahibi kirayı ödeyecek gücüm olmadığı ve bu yüzden kirayı geciktirdiğim için beni eşyalarımı kapiya attı. Bende ev yapmak için belediyeye izin almaya gittim. Durumumu anlattım. Onlar da o zaman tek odalı olmak şartıyla ev yapabilirsin dediler. 3 ay boyunca korkusuzca evimde oturdum. Ama birden bire gelip evimi yıktılar. Onlara 'peki yıkacaktınız neden 3 ay önce izin verdiniz?' diye sorunca 'buranın tapusu yok' dediler. Ama 'burada 10 yıllık gecekondu da var ve bunlarında tapuları yok bunları neden yıkıyorsunuz?' sorumuza ise 'size verdiğimiz oraya yapacaksınız' dediler. Tabii bunun ne kadar doğru orası malum. Madem yer verecekler onlar yer verene kadar bırakınlar bu evlerimizde oturalım. Ama dinlemediler ve yıktılar. Tabii sadece yoksular iyi. Sanki savaşa geliyor gibi 3 otobüs dolusu çevik kuvvetle geldiler. Yıkıma karşı çıkınca bize joplarla saldırdılar. Bütün vücudumuz morluklar içinde. Hangi müslümanlık kadına bu şekilde saldırılır, adil düzen diyenlere sormak lazım. Tabii onlarla beraber **Belediye Başkanı Erol Kaya** da geldi yardımcısı **Hüseyin** beyde. Ama arabadan çıkmayı göze alamadı. Şimdi ise biri felçli iki çocuğum ve eşimle sokakta kaldık. Eşimle ben artık ölümü bile göze aldık. Eşim yıkım sırasında eline bıçak alarak çatıya çıktı. Bu ne biçim devlet ki insanların eline bıçak bile almasına neden olabiliyor. Ama tabii bu belediye için daha farklı. Belediye ise sadece yoksul olarak ayırım yapmıyor, buna bir de sakal, kıyafet ekliyor."

Ve sözlerini geçen seçimlerde Refah'a oy verdiğini ama bu olanlardan sonra kesinlikle aynı hataya bir daha düşmeyeceğini söyleyerek bitiriyor Zübeyde Arı, kızgınlığı ve bütün öfkelerini yansıtarak.

GELEN GİDENİ ARATIYOR

O sırada yıkım esnasında en çok dayak yiyen diğer kadın Ağca Serttaş gelip vücudundaki izleri göstererek çek diyor çek, çek ki insanlar görsünler, ibret alsınlar. Polis diyoruz, bizi korur, bizi gözetir derken onlar bizi bu hale getiriyorlar. Hem de ağıza alınmayacak küfürler ederek. Artık ne devlete, ne de onun polisine

Evleri yıkılınca çadırlarda yaşamak zorunda kalan Balta ailesi

güvenimiz kalmadı diyerek şöyle devam ediyor;

"Çiller başa geçince bir yerde sevinдик, kadınıdır ne de olsa daha iyi anlar, daha halden bilir dedik. Ama o daha berbat etti. Gelen gideni aratıyor yani. Ev tutun diyorlar, neyle tutacaksın. 5 milyon depozit 2 milyon kira istiyorlar. Neyle vereceksin. Kocam taş ocaklarında 3 milyon aylıkla daha yeni iş buldu. Bununla kiramı verelim, aç karnımızı doyuralım. Kalktık köyümüzden geldik. Belki çocuk çocuk çalışır, hiç değilse köyde yarı aç olan karnımızı tam doyururuz dedik. Ama orada da açtık, burada da açız. Köyde toprak kıralar, tarlayı ekmek için sahibine para verirdik. Burda ise para verilecek bir sürü yer var. Peki ne yapalım, nereye gidelim." diyerek sitemlerini dile getiriyor.

Oradan ayrılacak yıkılan diğer evlere gidiyoruz. Tam anlamıyla uzaktan bakılınca sanki bir kamp yeri havasını veriyor çadırlar. Bir yaşlı kadın çadırının önüne oturmuş çamaşır yıkıyor. Yan tarafındaki çadıra giriyoruz. 3 kadın ve en az 5-6 çocuk yer sofrasının kenarına dizilmiş çay içiyorlar. İçlerinden en yaşlısı olan Kıymet Balta'yla konuşmaya çalışırken, yaşlı kadının ağlamaktan anlatamadığını görüyoruz.

YOKSULA HIÇBİR ŞEY YOK

"Ben bu vatana 8 asker yetiştirdim. Devlet bize bunları yapsın diye mi verdim onları askere. Devlet almaya gelince, vatan diyor da, vermeye gelince neden bu yoksula vermem diyor. Bulgarları çağırdılar, gelin dediler, kucak açtılar, peki ya biz? Bizi doyurdumu ki onlarada gelin diyor. Verecekler şu koskoca İstanbul'da bize de yer verecekler!... Eğer ben bu vatanın insanıysam vermek zorunda. Başka çare yok. 11 nüfuslu aileyiz. Torunlarımız var. Ben yine yapacağım bu evi. Eğer gelip yine yıkarsa işte o zaman alacağım torunlarımı, götüreceğim Erol Kaya denen başkana 'al diyeceğim, madem koymuyorsun bunlara bir yuva, ev yapmayı, o zaman al sen bak diyeceğim. O zaman ne yapacak acaba' diyor.

Ordu'dan 1 sene önce gelmiş olan Ömer Kuş ise ilginç bir şey söylüyor. "Belediye, bize, biz buraya zabıta getiriyoruz, polis getiriyoruz, araç getiriyoruz. Bütün bunlar belediyenin bütçesini zarara uğrattırıyor, bizler bize maddi bakımdan za-

rar veriyorsunuz" dediklerini söylüyor. Hem suçlu, hem güçlü lafını ne kadar da güzel yansıtıyor bu sözler.

Bu arada çocuklarını gösterip ben de her baba gibi çocuklarımı okula gönderip, okumalarını ve meslek sahibi olmalarını istiyorum. Ama bu durumda çocuklarımı okula nasıl göndereceğim. Şu an da tatildeler ama bu gidişle önümüzdeki yıl çocuklarımı mecburen okuldan alacağım" diyerek sözlerini bitiriyor.

FUHUŞ MU, ÖLDÜRMEK Mİ?

Bu sözlerden sonra Zübeyde Arı şunları ekliyor;

"Evimizi yıkmasınlar diye Erol Kaya'yla konuşmaya gittiğimizde bize allaha dua edin, namaz kılın size yardım eder" dedi. Ben de müslümanım, namazda kılıyorum ama gelsin onun karısı bu yıkıntıların, açıklığın içinde abdest alsın, namaz kılsın, ben de kılacığım. Hem allaha dua edin diyor hemde bize bunları yapıyor. Ne yapalım yani. Paramız yok, geçinemiyoruz. Ne istiyor bizden kötü yola düşmemizi mi. Belki onlar için bu pek bir şey ifade etmez ama ya biz? Biz nasıl bakarız çocuklarımızın yüzüne. Ben kötü yola düşmektense gider o başkanı makamında vurur, hapishanelerde yatarım daha iyi. Ve böyle giderse zaten bu gerçekleşecek. Ya onlar ölecek ya biz. Adil düzen diyerek başa geçtiler. Gelsinler neden bu insanlar bu çöplükte, bu yıkıntıların arasında yaşıyor diye düşünüp, anlamaya çalışsınlar, işte o zaman biz buna adil düzen deriz. Ama yine gelecekler kapımıza. Obür seçimlerde oy istemek için hangi yüzle gelecekler. İşte o zaman diyeceğimizi, yapacağımızı biliyoruz."

İşte böyle diyor belediyenin hışmına uğramış Sıraevlerin insanları. Artık bundan sonra iki ay beklemeye karar vermişler. Belediyenin size iki ay içerisinde yer vereceğiz sözüne ne kadar güvenmeseler de yine de son bir umut olarak onu beklemeye kararlılar.

"Ya yer vermezlerse" dedik o zaman ne olacak. İşte o zaman fırtınalar kopuyor yüreklerinde, öfkelenip, bağırarak başlayarak, "işte o zaman kim kimi öldürür orası artık allaha kalmış" diyorlar. Onlardan ayrılırken, o yoksulluklarına, çaresizliklerine bakmadan insana bir şey ikram edememenin ezikliğini duyuyorlar içlerinde gerçek insan olmanın güzelliğiyle.

Polis, hem evlerinin başına yıktı, hem de dayak attı

Sivas Katliamı 1. yılını doldurdu

Her yıl Banaz'da yapılan Pir Sultan Abdal Kültür Etkinlikleri, Pir Sultan geleneğinin yaygınlaşması ve bu amaçla düzenlenen etkinliklerinin giderek evrensel bir hale dönüştürülmesi ve barışı ne egemen kılınmasına vesile olacağı düşüncesiyle bundan böyle Sivas'ta kutlanmasına karar verilmiştir.

Ne yazık ki böylesi niyetler, halka ve halk kültürüne düşman devlet destekli gerici ve faşistlerce suya düşürüldü. Şenlikler başlamadan evvel, hatta Aziz Nesin Sivas'a gelmeden, "kafirlerle" karşı bildiri dağıtılıyordu. Bizim Sivas, Anadolu, Tarikat gibi yerel faşist basını da dini duyguları istismar ediyor. Bütün bunlar katliamın sinyallerini vermesine rağmen emniyet (!) güçleri hiçbir önlem almadığı gibi, devletin kontralarının da saldırı zeminini provake ortamı hazırlanmıştır.

Böylesine provakasyon ortamının hazırlandığı bir atmosferde, Cuma namazında ölüm fetvaları da okunarak, bilinçsiz-geri halktan insanların bir kısmı, gerici-faşist-

Kavganın Güncesi

kontra güçlerce aydın, demokrat, sanatçıların üzerine saldırtıldı. 2 Temmuz 1993 Cuma namazı çıkışıyla birlikte önce Kültür Merkezi basılıyor, burada saldırıya karşı konuluyor. Ardından ozan ve sanatçıların kaldığı Madımak oteline yürüyüşe geçiyorlar. Yürüyüş boyunca Pir Sultan Abdal heykeli ipe takılarak sürüklendi. İşte Madımak otelinde başta yazar, çizer, ozan, yayıncı Asım Bezirci, Behçet Aysan, Uğur Kaynar, Asaf Koçak, Erdal Ayrancı, Nesimi Çimen, Muhlis Akarsu, Hasret Gültekin olmak üzere toplam 37 kişi diri diri yakılarak can verdi.

Sivas katliamı yurt içinde ve dışında birçok şehirde geniş, kitlesel katilimli eylem ve yürüyüşlerle protesto edildi. Protesto ve kınama eylemliliklerine birçok yerde sendikalar, insan hakları kuruluşları, DKÖ'ler, sosyalist basın, öğrenciler ve devrimci-komünist örgütler

katıldı.

Bu eylemlilikler başta Ankara, İstanbul olmak üzere İzmir, Adana, Dersim, Sivas, Çorum, Malatya-Arguvan, Tokat-Turhal, Eskişehir, Ayvalık, Akhisar'da yüzbinler katliamı lanetledi.

Yine yurtdışında; Amsterdam, Hanover, Basel, Rotterdam, Paris, Malbourne, Viyana, Londra, Köln ve Strasburg..... illerinde yüzbinlerce kitle öfkelerini dile getirdiler.

Burjuva çevrelerin iddia ettiği gibi Sivas Katliamı, "Alevi-Sünni çatışması" yada kendiliğinden-anlık bir olay olmayıp tersine devlet içerisindeki kontralar ve gerici-faşist çetelerce önceden planlanmış, tertiplenmiştir. Hiç kuşkusuz Sivas'ta yaşanan bu dram insanlık suçu olarak tarihe geçerken, halkların zihninde derin ve unutulmaz izler bıraktı. Katliamın birinci dereceden sorumlusu devlet ve onun beslemeleri gerici-yobaz ve faşist çetelerde cezasız kalmayacaktır.

Çorum katliamı

1-5 Temmuz 1980'de devlet tarafından bizzat desteklenen faşistlerin, devrimcilere ve halka saldırısıyla meydana gelen çatışmalarda 50 kişi katledildi.

İbrahim diyor ki

Ulusal baskının amacı nedir?

Safak revizyonistlerine göre ulusal baskının amacı "Kürt halkını yıldırımak"tır. "Amerikancı iktidarlar ağır zulüm ve işkencelere Kürt halkını yıldırımak için girişmiştir." (abç) Elbette Amerikancı iktidarların bir amacı da Kürt halkını yıldırımaktır. Hatta onların Türk halkı ve genel olarak Türk, Kürt, Ermeni, Rum, Arap, Laz vs. bütün Türkiye halkı üzerindeki baskılarının amacı da halkı yıldırımaktır. Ama ulusal baskının amacı bu mudur? Öyle olsaydı Kürt burjuvazisine ve küçük toprak ağalarına yapılan baskı nasıl açıklanabilirdi? Kürtçeyi yasaklamanın ne anlamı kalırdı? Eğer öyle olsaydı, Amerikancı iktidarların Türk halkına uyguladığı baskıyla Kürt halkına uyguladığı baskı arasında ne fark kalırdı? Çünkü Amerikancı iktidarlar, Türk halkını da yıldırımak istiyorlar ve bu amaçla onada ağır zulüm ve işkencelere girişiyorlar. Sıkıyönetim mahkemeleri, yüzlerce devrimci Türk işçisiyle, köylüsüyle, aydınıyla dolu. 15-16 haziran olaylarından sonra yüzlerce Türk işçisi polis tarafından hunharca işkencelere uğratıldı. Toprak işgal eden Türk köylülerinin karakollarda pestilli çıkarıldı. Önderler zindanlara tıkıldı. O halde, Amerikancı iktidarların amacı, "KÜRT HALKINI yıldırımak"tan ibaret değildir. Bu, bütün gerici iktidarların, milliyetine bakmaksızın bütün emekçilere karşı uyguladığı politikadır. Onun ötesinde, sadece "Kürt halkı" değil, bütün Kürt ulusu (bir avuç büyük feodal bey haric) Sadece "yıldırımak" için değil, aynı zamanda daha esaslı bir amacı gerçekleştirmek için de "zulüm ve işkencelere" uğratılır. Bu amaç nedir? Bu amaç, en genel ifadeyle ülkenin bütün pazarlarının, maddi zenginliklerinin rakipsiz egemeni olmaktır. Yeni ayrıcalıklar edinmek, eski ayrıcalıkları en son sınırına kadar genişletmek ve kullanmaktır. Bunun için egemen ulusun burjuvaları ve toprak ağaları, ülkenin sınırlarını korumak yolunda, ayrı milliyetlerin yaşadığı bölgelerin ülkeden kopmasını her ne şekilde olursa olsun engellemek yolunda büyük çaba gösterirler. Ticaretin en geniş ölçüde gelişebilmesi için gerekli koşullardan biri de dil birliğidir. Bu amaçla egemen ulusun burjuvaları ve toprak ağaları, kendi dillerinin bütün ülkede konuşulmasını isterler ve hatta bunu zorla kabul ettirmeye çalışırlar. Stalin yoldaşın ifadesiyle "pazara kim egemen olacaktır?" Sorunun özü budur. "Ulusal birlik" "devletin ülkesi ve ulusuyla bölünmez birliği ve bütünlüğü", "toprak bütünlüğü" şarları, burjuvazinin ve toprak ağalarının bencil çıkarılarının, "pazar" a kayıtsız koşulsuz egemen olma arzularının ifadesidir.

Stalin yoldaş şunu da ekliyor: "Ama iş her zaman pazarda bitmez. Mücadeleye 'zorbalık ve aktif savunma' yöntemleriyle egemen ulusun yarı-feodal, yarı-burjuva bürokrasisi de gelir katılır... 'Güçler' birleşmekte ve ezilen ulus burjuvazisine karşı bir sürü kusatılmalı önlemlerin uygulanması başlamaktadır. Kısacası bir süre sonra soysuzlaşarak baskı biçimine bürünen önlemler... Mücadele ekonomik alandan siyasi alana aktarılır. Gezi özgürleştirilme günün kısıtlanması, dilin konuşulmasına karşı çıkarılan engeller, seçim haklarının kısıtlanması, okul sayısının azaltılması, dini örf ve adetlerin uygulanmasına karşı çıkarılan engeller vb. rakibin başına yağmaya başlar. Hiç şüphe yok ki, bu gibi önlemler hakim ulusun burjuva sınıflarının çıkarlarına yarayacak kalmaz, aynı zamanda belirli amaçlar da güder. Egemen bürokrasinin kast amaçları (Marksizm ve Ulusal Sorun, s. 25)

Egemen ulusun burjuvazisinin ve toprak ağalarının "pazar" için, egemen bürokrasinin "kast amaçları" için uyguladığı ulusal baskılar, demokratik hakların gaspına ve kitle katliamlarına (yani jenoside= soykırıma) kadar uzanır. Türkiye'de jenosidin de bir çok örneği vardır.

Azınlık milliyetlerin emekçilerine yapılan baskı, böylelikle katmerli bir nitelik kazanır. Birincisi, sınıfsal amaçlarla, daha çok sömürmek ve sınıf mücadelesini bastırma için emekçilere yapılan sınıfsal baskı; ikincisi, yukarıda belirttiğimiz amaçlarla, yani ulusal amaçlarla, azınlık ulusun ve milliyetlerin hemen bütün sınıflarına uygulanan ulusal baskı. Komünistler, bu iki baskıyı birbirinden ayırmak zorundadırlar. Çünkü, örneğin Kürt burjuva ve küçük toprak ağaları ikinci çeşit baskıya karşı çıkarken, birinci çeşit baskıya taraftarlar. Biz ise her iki baskıya da karşıyız. Ulusal baskının ortadan kalkması için Kürt burjuva ve küçük toprak ağalarının mücadelesini destekleriz; ama öte yandan, sınıfsal baskının ortadan kalkması için onlarla da mücadele etmek zorundayız.

Safak revizyonistleri ulusal baskıyla sınıfsal baskıyı bir ve aynı şey gibi göstermektedir. İki olasılık vardır: Ya safak revizyonistleri halk kavramı içine Kürt burjuvazisini ve toprak ağalarını katmamakta, bu kavramı doğru olarak kullanmaktadır; o durumda, Kürt burjuva ve küçük toprak ağalarının ulusal baskıya karşı mücadelesinin demokratik içeriğini inkar etmek gibi Türk milliyetçiliğinin işine yarayacak sonuç varamaktadırlar. Ya da, safak revizyonistleri, yanlış olarak, Kürt burjuvazisini ve küçük toprak ağalarını da halk kavramı içinde düşünmektedir; o durumda, Kürt burjuvazisine ve küçük toprak ağalarına karşı Kürt işçilerinin ve diğer emekçilerin mücadelesini gözardı etmekte, Kürt milliyetçiliğinin değerini su taşımaktadır. İkisinden biri! Her iki halde de, Türk ve Kürt emekçilerinin birliği baltalanmakta, mücadele zarar görmektedir.

Kürt halkına yapılan sınıfsal baskıyla, Kürt ulusuna yapılan baskıyı birbirinden ayırmak son derece önemlidir. Yukarıda belirttiğimiz gibi, bu iki baskının nitelikleri, biçimleri başka başka olduğu gibi, amaçları da başka başkadır.

İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar sf. 209-211

Proletarya davasına adanmış bir isim: Mehmet Ali Çakıroğlu

Proletarya ve ezilen halkların kurtuluşu yolunda mücadele eden, şehit düşen her partizan halkların gönlünde açan karanfile benzer. Belleklere kazanır, halkın gönlüne taht kurar, yüreklere gömülür ve bir daha çıkarılmaz. Hiç tereddütsüz söyleyelim ki M. Ali de bu partizanlardan bir tanesidir.

Bilinç ögesini yücelten, ona erdem ve anlam kazandıran; mücadelesinin doğuracağı bedele/sonuca katlanabilmek, zorlukların yaşanabileceğini bilerek mücadelede ısrarlı ve inatçı olabilmektir. Pratikte dönüşüp-dönüştürerek yaşamda karşılığını aramaktır. Yine hiç tereddütsüz söyleyelim ki bu bilincin adı M. Ali Çakıroğlu'dur.

M. Ali gençlik faaliyetinin her aşamasında çalışmış, defalarca gözüaltına alınmasına rağmen her defasında düşmana yenilgi tattırması bir komünisttir. Her gözüaltına alınışından sonra işkencilere "Bu kez sen kazandın" dedirtmiştir.

1991 Nisan'ından şehit düştüğü

güne kadar TMLGB-GK üyesi olarak faaliyet yürütmüştür. 1992 Mart'ında TKP(ML) üyesi olur. TMLGB GK adına İstanbul İl Komitesi Sekreterliği görevi yürütmüştür. TMLGB Kongresi'nde MK üyeliğine seçilen ve TKP(ML) ÖPK'sına TMLGB adına giden delegelerden biridir. Burada son görevi olan TMLGB Genel Sekreter yardımcılığına atanır.

M. Ali Çakıroğlu 13 Temmuz 1993 günü TKP(ML)'nin ÖPK'sını selamlamak ve duyurmak için planlanan eylemlere bomba imalı sırasında talihsiz bir kaza sonucu yaranlanır. Bu arada kaldığı evde yalnızdır ve gelen polisler bir saatte fazla orada bekletirler. Kaldırıldığı SSK Göztepe Hastanesi'nde de polislerce tedavisinin geciktirilmesi sonucu yaşamını yitirir.

Çakıroğlu çocuklara olan düşkünlüğüyle de tanınır. Çocuklara diyalog kurmak onun için çok kolaydı. Sanırım en çok da küçük yaşlarıyla saklamabça oynamak O'nun en çok hoşuna giden şeydi. Yine bir gün minibüste, ön koltukta annesinin kucağında bir çocuk sürekli ağlıyordu. Tabi M. Ali boş durur mu, bir sağa gizlenir, bir sola. Nihayetinde çocuğun dikkatini kendinde toplar. Buna devam edince çocuk gülmeye başlar.

M. ALI ÇAKIROĞLU

Bu kez gülme isteği başladı çokta. Artık çocuğun kendisi M. Ali'nin yaptığı hareketlere benzer şeyler yapar ve ona doğru atılmaya başlar. Sonunda annesi çocuğu M. Ali'nin kucağına verir. Böylece anne boğucu sıcakta biraz rahatlanma fırsatı bulur. Herhalde en çok da çocuklara güzel bir geleceğe ve miras bırakabilmek için mücadeleye ettiğini söylemek yanlış olmaz.

Fransız Devrimi (14 Temmuz 1789)

Feodalizme bütün kurumları ve üretim ilişkileriyle son verip ulusal pazar birleştirilen Fransız Devrimi feodalizmden kapitalizme geçişle en önemli aşamayı gerçekleştirmiştir. 10 yıl içerisinde toplum yapısı köklü bir biçimde değişti. Böylece feodal rejimin hakim sınıfı olan aristokrasinin ve kilise mensuplarının hukuki ve mali imtiyazlarına son verilerek toplumdaki bütün feodal kalıntılar silindi. Geniş anlamda burjuva ve demokratik olan Fransız devrimi krallığın egemenliğini devirerek kişisel iktidara son verdi. Kuvvetler ayrılığı sistemini oturtması, Anayasayı yaratması, laiklik prensibini yerleşirmesiyle modern devletin kuruluşunu sağladı.

Fransız Devrimi geniş halk kitlelerini harekete geçiren, uyuşuktan kurtaran ve yine geniş çapta bu halk kitleleri tarafından gerçekleştirilen ilk modern devrimdir. Devrim içinde burjuvazinin oldukça geniş bir rol oynadığı açıktır. Burjuvalar; teorisyenleri, parlamenterleri, önderleri ile devrimin akışını yönlendirdiler. Ancak burjuvazinin; emekçi halkın ve yoksulların yardımı olmaksızın feodal,

dini esaslara dayanan, mutlakiyetçi rejime son verecek yetenekte olmadıkları açıktır.

Çağının devrimci sınıfı burjuvazi, devrimin yönetimini eline aldı ve halk yığınlarını sürüklemesini bildi.

Devrim şiddetlendikçe burjuvaların kaçamaklara başvurduğu, yalpaladığı ve her defasında da onları burjuva devrimini sonuna kadar götürmeye zorlayan halk olduğu açık bir biçimde görülmektedir.

Tüm devrimci kararlar kitle ayaklanmaları sonucu alınmıştır. Tüm zaferlerde yoksul halkın canahıcı rolü vardır. 14 Temmuz Bastille, 5 Ekim İnsan Hakları, 4 Ağustos feodal hakların kaldırılması, 10 Ağustos tazminatsız olarak feodal hakların tasfiyesi, en belirgin örnekleridir. Bu kritik ve etkili ayaklanmalarda ve devrim sürecinin kitle eylemlerinin bağında Jakobenler, öfkeli ve esirler hareketini görmektedir.

Fransız Devrimi'ni daha önceki burjuva devrimlerinden ayırdeden, onu bir anlamda "asil" burjuva devrimi kılan özelliği, dünya tarihsel boyutudur. Her ne kadar sözcümlü İngiliz Devrimi'nin yaşandığı yıllarda da Avrupa'da bir genel krizden söz ediliyorduydu da, bu kriz koşullarında ortaya çıkan hareketliliklerin siyasal programları,

benimsedikleri idealler arasında türdeşlik yoktu. Oysa Fransız Devrimi kendisini başlangıçta değilse de, kısa bir süre içerisinde evrensel olarak ilan etti. Ve bugün de proletarya ve ezilen halkların sınıfsız toplum ülküsünde değerli bir miras olarak canlılığını korumaktadır.

1917 Ekim devrimiyle birlikte, proleter devrimleri çağı açıldı. Proletarya karşısında gericileşen burjuvazi, bu çağda, burjuva demokratik devrimi gerçekleştirme dinamiğini yitirmiş, bu devrimi yapma görevi de proletaryanın omuzlarına binmiştir.

12 Temmuz şehitleri

İstanbul-Nişantaşı'nda 12 Temmuz 1991'de Devrimci-Sol önder ve militanlarından Niyazi Aydın, İbrahim Erdoğan, Hasan Eliuygun, Z. Eda Berk, Cavit Özkaya, Bilal Karakaya, İbrahim İlçi, Yücel Şimşek, Nazmi Türkcan, Ömer Coşkunpınar polisler tarafından katledildi. Bu arada 14 Temmuz 1991'de Fintöz Dikme, Buluthan Kangalgil de Ankara'da katledildi.

Savaşan Kadınlar

Flora Tristan, hakettiği ilgiyi ölümünden 1,5 yüzyıl sonra görmeye başlayan, sosyalizm ve kadınların özgürlük mücadeleleri tarihinin öncülerinden biridir. Yaşadığı yıllar ve toplum yapısı göz önünde bulundurulduğunda, sosyalizm ve feminizmden etkilenmiş oldukça ilerici bir yapısı vardı Flora'nın.

41 yaşında yaşama veda eden bu kadın, Avrupa'da Sanayi Devrimi'nin yaşandığı, işçi sınıfının her türlü haktan yoksun, fabrika kapıları önünde sefalet çektiği bir dönemde yaşadı. Gerçi 1848 devrimlerini göremedi ama, Fransa'nın Restorasyon dönemini kapsayan, liberal burjuva Orleans hanedanını işbaşına getiren 1830 ayaklanmasına şahit oldu.

Ancak boya işçisi olabilecek kadar bir mesleki eğitimi olan Tristan, henüz 18 yaşına gelmeden, boya işçisi olarak çalışmaya gittiği atölyede gravürücü olarak çalışan Chazal ile 1821 yılında mutsuz bir evlilik yaptı. Onu bu evliliğe annesi zorlamıştı. Chazal sarhoş, kumarbaz ve tembel bir adamdı. Eşini dövüyordu. 4 yıl süren bu cehennem hayatı, yasalarla daha bir çekilmez oluyordu. Napoleon Medeni Kanunu'nun boşanma hakkı tanımadığı bir toplumda, evini terketmek zorunda kalan bir evli kadın, fuhuş yapan bir kadından daha aşağı görülmeğe idi.

Her ne pahasına olursa olsun Chazal'ı terkeden Flora, çocuklarını annesine bi-

Unutulmayan proleter

FLORA TRISTAN

rakarak, 1826'da İngiltere'ye gitti. Burada bir "leydi"nin hizmetçisi olarak çalışıyordu artık. 1833'te, buradan Peru yolculuğuna çıktı ve Peru anılarını kaleme aldı. *Bir Parya'nın Gezileri* (1833-34) isimli kitabında, özellikle Perulu yerli kadınlarla ilgili gözlem ve anılarını anlatır. Paris'e tekrar döndüğünde, *Yabancı kadınları İy Karşılama Gerekliliği Üzerine* isimli broşürünü de kaleme alarak, kadınlar arası dayanışma fikrini işledi. Bu arada, Chazal, ona sokak ortasında ateş açacak ve yaralayacaktır. Daha Chazal, "ölüm cezası" ile yargılanmadan ve yarası iyileşmeden, "dam cezasının kaldırılması dilekçesi"ni Temsilciler Meclisi'ne verdi.

Paris'te bir çatı katında ikamet ediyordu artık. Ziyaretçileri arasında Owen ve Marks'ın arkadaşı Ruge'nin yanı sıra, feminist Pauline Roland ve Eugenie Niboyet de vardı. Bu çatı katı, gittikçe, işçilerin ve zanaatçıların toplantı yeri haline geli-

yordu. Flora, işçiler ve zanaatkarlarla yaptığı görüşmeler etkisiyle, 1838'de *Proleter* adlı romanını yayımladı. 1840'ta, İngiltere'de incelemeler yaparak, çağın en ileri kapitalisti olan ülkedeki işçi sınıfının yaşam koşullarını inceledi ve bu incelemelerin sonuçlarını *Londra'da Geziler* adlı kitabında topladı.

1843, işçilerin kurtuluşunun kendi çabalarıyla olacağını Flora'nın bilince çıkar-

dığı tarihtir. Bunun için, "İşçilerin örgütlenmesi, işçi haklarını savunma, bağış sandıklarının, hatta sendikaların ötesinde bir *Union Ouvriere* (İşçi Birliği) oluşturulması gerekiyor"du. Hemen, aynı adlı broşürünü kaleme aldı.

1844'te, Bordeaux'ta, hastalık ve yoruluktan öldü.

Flora Tristan, Saint Simon ve Fourier gibi ütopyk sosyalistlerden daha gerçekçiydi. Proudhon gibi anarşistleri eleştirecek bir kafa yapısına sahipti.

Kadınların kurtuluşu için ortaya attığı somut önerilerden birkaçı şunlardır:

1. Eğitim ve meslek öğreniminde erkeklerle tam eşitlik (Fransa'da, Teknik Üniversite'ye kadınların girebilmesi 1972'de gerçekleşti).

2. Babanın parasal kaynaklarından bağımsız olarak eş seçebilme özgürlüğü.

3. Boşanma hakkı (Fransa'da boşanma hakkı, 1884'te tanındı. Flora'nın bahsettiği boşanma hakkı bu değildir. O, "evlilik ilişkisinin yürümediği zaman karşılıklı rıza ile boşanma"dan bahsediyordu. Bu hak, Fransa'da 1970'ten sonra tanındı).

4. Evli olmayan anneler için yasa önünde eşitlik ve evlilik dışı çocuklara mirastan pay verilmesi (Fransa'da, 1972'de yapılan yasa değişikliğiyle tanındı).

Tristan'ın en önemli saptamalardan birini, kendi ağzından aktaralım: "Erkeklerin en ezilmiş bile, bir başka kişiyi ezebilir. O kişi, yani karısı, proleterin proleteridir."

KADIN SORUNU KİMİN SORUNUDUR?

Kadın sorununu savsaklayan, özünde sınıf mücadelesini savsaklıyor demektir!

Hemen hemen hepimiz anlayış birliği içinde genelde sömürüye dayanan sınıflı toplumlarda- ki sosyalizm de bu sorun belli ölçülerde devam eder. Özelde de ülkemiz özgülünde devasa bir kadın sorunun varlığından söz ederiz. Sorunun varlığı doğaldır. Beraberinde sorunun çözümü için politik, örgütsel, kültürel vb. iradi müdahaleyi de zorunlu kılmaktadır. Gevezelik olsun diye, ya da yeşillik olsun diye sorunun varlığından söz etmiyoruz.

Eğer sorun vardır diyorsak, çözümü için de çaba harcamalıyız. Aksi durumda iki yüzlü, laçka, kendiliğindenci olmaktan kurtulamayız. Sorun vardır diyorsak, çaba harcamalıyız, yada sorun toplumsaldır ayrıca böyle bir sorun yoktur, bu konuda sorun çıkartmak, mücadeleyi saptırmaktır, deyip tavrı belirlemeliyiz. Mücadele özü sözü bir olmayı gerekli kılar. Aksi davranışlar, sınıf mücadelesinin yargısından kurtulamazlar.

Nedir kadın sorunu? Defalarca yazdık, sınıfsız toplum yaratılınca kadar da yazılacak, kafa yorulacak ve çözüm aranacaktır.

Sömürü toplumlarında kadın ikinci sınıf insan olarak görülmektedir. Bunun yansıması olarak yaşamın her alanında emeği ve cinselliği sömürülmektedir. Burjuva- feodal değer yargılarının girdabı içinde boğulmaya çalışılmaktadır. Yaşamda edilgen konumdadır. Yatak odası- çocukmutfak üçgeninde yaşamı anlamsızlaştırılmaktadır vb. vb. sıralayacağım, onlarca sorunla boğuşmaktadır. Ve bu sorunlar elbetteki toplumsal sorunun bir parçasıdır ve çözümünde kadın ve erkeğin birlikte vereceği devrim mücadelesiyle olacaktır. Ama şurası da açıktır ki toplumda böylesine geriplanda bıraktırmış bir kadının devrim mücadelesine çekilebilmesi için de özel bir çaba gereklidir. Onların içinde bulunduğu konumdan yola çıkarak siyasal mücadeleye çekilmelidir. Akşam yatıp, sabah kalktığımızda kadınları

devrim mücadelesinin içinde görmeyeceğiz. Politik mücadeledeki kadınların sayısı parmakla sayılacak kadar azdır. Bir kısmı destekçi konumunda, çoğunluk ise politik yaşamdan habersiz, koyun gibi ömür törpülemektedirler. "Hiç yaşamamış gibi" bu dünyadan göçüp gitmektedirler. Ezici bir çoğunluğu oluşturan işçi-emekçi kadınlara yönelik, bilinçlenmelerini sağlayacak yayın faaliyetinde bulunmazsan, onları dört duvar arasından çıkarıp iş yaşamına taşımazsan, demokratik kitle örgütlerinde örgütlenmelerinin yolunu açmazsan, kitlesel olarak hangi sihirli formülle politik mücadeleye çekeceksin? Bu sorunun yanıtı mutlaka verilmelidir. 3-5 kadınla direk örgütsel bağ kurmak sorunun çözümü için asla yeterli değildir.

Görünen o ki bu sorunun varlığı özde değil sözde kabul edilmektedir. Sorun toplumsaldır deyip - ki toplumsallığını kimse yadsımıyor- sorunun yüklediği sorumluluklardan kaçınılmaktadır. Bunun başka adı yoktur. Bu da erkekler ve kadınlar cephesinden farklı anlayışlarla yapılmaktadır.

Erkekler cephesindeki durum nedir? Erkekler, kadın olmadıkları için büyük ölçüde kadın sorunundan kendilerini soyutlamaktadırlar. Çoğu kadın sorununu kavramaktan muzdariptirler. Kadın sorunlarıyla ilgilenmek kadınların işiymiş gibi. Bu devrimci bir sorumluluktur diye sıkıştırıldığında da "elbette ama kadın cinsinden olmanız, yaşadığınız şeyleri daha somut dile getirmenizi sağlar, duyarlılığınız bizden farklı olur vb. vb." diye kaçamak yapmaya çalışırlar. "Kadınların yaşadıklarını ancak kadınlar anlar" tamda feministçe bir bakış. Elbette kadın olmak kadın sorunlarını daha derinden yaşamakta, kavramakta farklılık yaratabilir. Ama bu nicel bir farklılıktır. Sorun "kadın bilinci"yle değil sosyalist bilinçle çözülür. Devrimi, sınıf mücadelesini, kadınların içinde bulunduğu durumu kavramış sosyalist bir erkekten öğrenmek, kadınlara göre

zümünede çaba gösterir. Sorunun çözümü erkek yada kadın bakış açısında değil sosyalist bakış açısındadır. Kısacası sorunla mücadele etmek için kadın olmak şart değil ama devrimci olmak şarttır.

Kadınlar cephesindeki duruma gelince; bu cepheden de yeterince ilgi, destek ve çözüm arayışı yoktur. Bununda çeşitli, ideolojik, siyasi ve psikolojik boyutu vardır.

Birincisi; kadın sorununun özün bir sorun olduğunun kavranmaması,

ikncisi; küçümseme. Daha ciddi "politik" sorunlar varken ne diye bunlarla uğraşayım anlayışı ki bu özünde kadın sorununu politik bir sorun olarak görmemek, feministlerin bakış açısıyla cinsel sorun derekesine indirgemektir.

Üçüncüsü; tepkisellik. "Kadın sorunu sadece kadınların sorunu değil, niye hep bizden bekleniyor" diye kadın olunmasına rağmen bu sorundan elini ayağını çekme. Bu yanlışla yanlışla cevap vermektedir. Sen seni de ilgilendiren konularda - ki özne sen olduğun için daha duyarlı olman eşyanın doğası gereğidir- duyarlı olmazsan başkalarından duyarlı olmayı bekleme hakkında olmaz.

Dördüncüsü; politik olarak biraz gelişen, zincirlerinden belli ölçüde kurtulan kadınlarımız, herkes kurtulmuş gibi sorunun yakıncılığını yeterince yüreklerinde duymamaya başlıyorlar. Tam da sosyalist feministlerin eleştirdikleri kadın tipi oluyorlar. Sosyalist feministler bu tür kadınlardan yola çıkarak yanlışlığı genele, tüm sosyalist kadınlara mal etmeye çalışıyorlar. "Sosyalist kadınlar kendilerini özgür hissettikleri için kadın sorunuyla ilgilenmeyi gereksiz görüyorlar" diye.

Beşincisi; Bilinç altında olan burjuva kıskançlığı. Politik olarak gelişmiş, atımlı kadınların sayısı çoğaldıkça benim "Nadideliğim" gölgede kalır düşüncesiyle kadın sorunlarına ve onların politik gelişmesine önem vermemek vb. vb. anlayışlar kadınların kadın sorununa duyarlı olmalarını önünde engel teşkil etmektedir.

Tabi burada sorun devrimci kadın ve erkek bazında ele alındı. Bireylerin bu soruna yaklaşımlarının asıl önemli olan siyasal yapılanmaların merkezi bazda soruna sahip çıkması ve merkezi politika uygulamasıdır. Bu konuda ciddi politikalar üretip, ciddi girişimlerde bulunulmazsa, sorun tek tek kişilerin bireysel duyarlılıklarına bırakılırsa sonuç bugün yaşananlardan farklı olmayacaktır.

"Kadınlar katılmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz" şiarının yaşam bulmasını istiyorsak, yarın çok geç olmadan tez elden kadınlara yönelik politikamızı ve örgütlenme çabamızı gözden geçirmeli, üzerimize düşen sorumlulukları yerine getirmeliyiz.

Unutmamalıyız ki kadın sorunu toplumsal bir sorundur. Ve her toplumsal sorun gibi hepimizin sorunudur. Bu soruna samimiyetle sahip çıkmayanlar, devrim sorununa da samimiyetle sahip çıkmıyor demektir.

Jimmy Carter - Kim İl Sung görüşmesi

Dış Haberler Servisi- Özellikle ABD ile Kuzey Kore arasındaki gerginlik had safhadayken, CNN ekranlarından izlenen Carter-Kim görüşmesi hiç de şaşırtıcı değildi. ABD'nin "başarılı diplomatı" Carter, 1979'da da SALT II görüşmeleri dolayısıyla Brejnev'le görüşmüştü.

Gülümseyen ve sürekli "olumlu, pek tabii" anlamında kafasını sallayan Kim İl Sung, eski ABD başkanlarından Jimmy Carter'ı "özel ziyaretçi" olarak kabul etti. Tabii Kuzey Kore'nin tüm protokolü ve devlet yetkilileri karşılama törenindeydi. 6 saat boyunca "çok önemli şeyler" görüşüldü.

Görüşmenin sonunda Carter ve Kim kucaklaştılar.

Carter büyük bir keyifle, olayın bir diplomatik başarı olduğunu iddia etti. Ona göre, Kuzey Kore'de Yongbyon'daki ana nükleer tesisin uluslararası araştırmacılara açılması konusunda "iyiniyet çabaları" sonuç vermişti. Carter, ABD'nin, Kuzey Kore'ye uyguladığı ekonomik yaptırımları askıya alacağını söylüyordu.

Fakat, Pyongyang'daki görüşmeden hemen sonra, Beyaz Saray, büyük bir aceleyle ambargonun askıya alınacağı yollu demeçleri reddetti ve Kuzey Kore'den açıklama istedi. Oysa, ambargonun askıya alınacağını Carter ifade etmişti. Bu konuda Kuzey Kore'nin değil, Carter'in açıklama yapması gerekiyordu. Kısacası, "diplomatik başarı" tam bir diplomatik rezalete dönüştü.

ABD Dışişleri Bakanlığı, eğer önce Kuzey Kore nükleer programını dondurursa, ciddi görüşme hazırlığına girilebileceğini belirtti. Bunun anlamı, ABD Başkan Yardımcısı All Gore'nin izah ettiğine göre

Carter'in Pyongyang'daki sözleri Beyaz Saray tarafından alelacele yalanlandı

şuydu: Kuzey, 8 bin yakıt borusuyla çalışan Yongbyon'daki 5 megawattlık reaktöre plütonyum taşınamalıydı; Kuzey, yeni yakıt boruları yerleştirmemek zorundaydı; Kuzey, Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı gözlemcilerinin görevlerini yapmalarına izin veremeliydi.

Bu arada, "uzmanların" komik tahminlerine yer verilerek, rezalete örtülmeye çalışılıyor, dikkatler Kuzey Kore üzerinde yoğunlaştırılmaya çabalanıyordu. Bu komik teorilerden birine göre Kim, nükleer programı kullanarak dünyanın ilgi odağı haline gelmek istiyor ve böy-

lece kazanım elde edecek. Diğer birine göre Kim, eski bir komünist diktatör ve nükleer silahlarla rejiminin yaşamını sigortaya altına almış oluyor.

Ama hâlâ kafalarda soru işareti var. Acaba Carter mi doğru söylüyor, Beyaz Saray mı?

Özerk bölgede iç savaşa doğru

Dış Haberler Servisi- Rajoub kardeşler çıkmaz içinde. 41 yaşındaki Jibril Rajoub, Filistin Kurtuluş Örgütü üyesi ve Eriha'daki özerk bölge yönetiminin emniyet şefi. Nayef ise 36 yaşında, Batı Şeria'daki Hamas şubesinin temsilcisi. Bilindiği gibi Hamas, İsrail'le barış anlaşmasına şiddetle karşı çıkan bir örgüt.

İsrail ise, Gaza Şeridi ve Eriha'daki özerk yönetimin, Filistinliler arasında bir iç savaş çıkarması umudunu güdüyor. Bu güçlü bir olasılık ve FKÖ, Hamas'tan çekiniyor. Özerk bölgede de, Filistinliler ara-

sında çekişme gittikçe artıyor. Hamas, özellikle bu dönemde, FKÖ'nün yetiştirdiği silahlı güvenlik güçlerini endişeyle izliyor. Bu ordu, 4 bin ile 9 bin arasında. Batı Şeria'daki Birzeit Üniversitesi'nden Ziad Abu Amr, İslami hareketler üzerine araştırma uzmanı. Amr şöyle diyor: "Hamas'ın insanları, eşkiya olarak görülme istemezler". Ama bundan da öte, Hamas, FKÖ-İsrail işbirliğinden çekiniyor.

İki ay önce, FKÖ'yü oluşturan büyük grup Fetih ile Hamas arasında, birbirlerine karşı periyodik saldırılarda bulunmayacaklarına dair

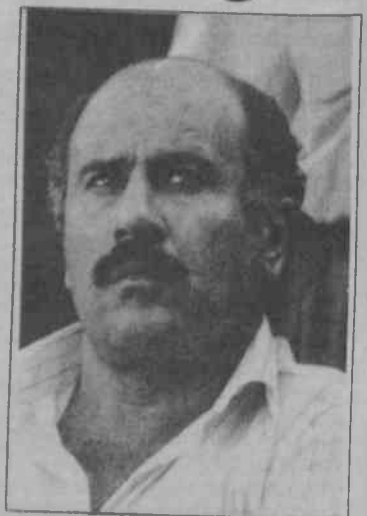
anlaşmaya varılmıştı. Fakat örgütler, İsraili işgalcilerle işbirliği yapan şüpheliler konusunda anlaşamadılar. Geçen 6 yıl boyunca Hamas ve FKÖ militanları 1.000'e yakın şüpheliyi öldürmüşlerdi. Fakat şimdi, Filistin yönetimi, insanların mahkemece yargılanarak cezalandırılmasını istiyor. Hamas ise eski yöntemlerle çalışmakta ısrarlı. Geçen ayın sonlarında Hamas, iki kişiyi dönek olduğu iddiasıyla yakaladı, vurarak öldürdü ve cesetleri Gazze kenti sokaklarına attı. Bunun üzerine FKÖ, Hamas'tan, infazların durdurulması için talepte bulundu. Çünkü Hamas, daha önceki teminatı bozmuştu. Talep yazısında, FKÖ otoritelerinin katilleri araştırmaya ahdedtiği de yazılıydı. Bunun üzerine Hamas, "Savaşçılarımızın kılına dokunmak için dahi çabalamayacaksınız!" uyarısını yaptı.

Gazze Şeridi'nde 5 bin Yahudi göçmen yaşıyor. Bunların "korunması" için de, 3 bin İsrail askeri bölgede kalıyor. Hemen her gün, özerk bölgeden, arabalardaki İsrailcilere ateş açılıyor. Hamas militanlarından Ameer Abu Alamrain, açıkça şunları söylüyor: "Otonomi, bize daha iyi saldırma imkanı verdi."

İsraili ve Filistinli otoriteler, kısa bir zaman önce iki radikal dinciye yakaladılar. Bunlardan birinin, geçtiğimiz hafta Gazze Şeridi'ndeki iki İsrail askerini öldürdüğünden şüpheleniliyor. Her iki şüpheli de Hamas üyesi değil ama başka bir örgüt, İslami Cihat örgütündenler. Ayrıca, Hamas militanı Mahmud Abu Morri için de vur emri var.

Nayef Rajoub, sıkıntılı bir şekilde şunları ifade ediyor: "Bizim ümidimiz, FKÖ'nün barışçı davranmasıdır. Fakat yakalanmalar da dahil şiddet uygulanırsa, şiddetle yüz yüze gelirler."

Nayef'e ağabeyinin emniyet şefi olduğu hatırlatıldığında ise şöyle diyor: "Kolay yolu seçmek önemli değildir. Önemli olan doğru yolu seçmektir."

Jibril Rajoub, Filistin Kurtuluş Örgütü üyesi ve Eriha'daki özerk bölge yönetiminin emniyet şefi. Nayef Rajoub ise bölgedeki Hamas temsilcisi. İki kardeş farklı kutuplarda.

Filistin polisi Filistinlileri döverken

Tsumotu Hata

Yine istifa

Dış Haberler Servisi- Japonya Başbakanı Tsumotu Hata, 25 haziranda istifa etti. Başbakan Hata, düzenlediği basın toplantısında, Japonya'nın geleceği konusundaki kararları parlamentoya bıraktığını ve siyasi bir boşluk yaratacağı endişesiyle seçim çağrısında bulunmadığını söyledi.

İstifadan önce, Japonya'daki anamuhalefet partisi Liberal Demokratik Parti, Başbakan Hata hakkında parlamentoda güvenoyu için önerge vermişti. Siyasal gözlemciler, Hata'nın parlamento güvenoylamasında yenilmek yerine istifayı tercih ettiğini bildiriyorlar. Hata, sadece 9 hafta başbakanlık yapmıştı.

İran'da bombalama

Dış Haberler Servisi- İran'ın Meşhed kentindeki İmam Rıza türbesine yerleştirilen bir bombanın patlaması üzerine, 25 kişi öldü, 70 kişi yaralandı. Hz. Ali'nin oğlu Hz. Hüseyin'in Kerbela'da öldürülmesinin 1354. yıldönümü nedeniyle düzenlenen Aşure Günü törenlerinde meydana gelen patlamadan, Halkın Mücahitleri örgütü sorumlu tutuldu.

Konuyla ilgili açıklama yapan İran liderlerinden Ayetullah Ali Hamaney, Halkın Mücahitleri hakkında "Kana susamış bu canilerin ne dine ne de insanlığa en ufak bir saygısı var" derken, Halkın Mücahitleri örgütü tarafından yapılan açıklamada "Masum sivilleri öldüren bu tür kanlı saldırılar, sadece mollaların rejiminin ekmeğine yağ sürer" dendi.

Patlayan 5 kiloluk bomba, kadınların ibadet ettiği bölüme konmuştu

Fetva savaşları

Dış Haberler Servisi- Yemen'de, kuzeyli ve güneyli askerler arasında yaklaşık bir aydır devam eden savaşa dini yetkililer de katıldı.

Kuzey Yemen'in etkili İslamcı hareketlerinden El İslah'ın lideri Şeyh Abdullah Bin Hüseyin El Ahmar, "kutsal savaşın ne olursa olsun sürdürülmesi gerektiği"ni vurguladı.

Aynı zamanda parlamento başkanı da olan El Ahmar, Sana radyosunda yayımlanan fetvalarında "Bir milyon ölüye mal olsa bile savaş sürdürülmelidir. Ateşkes yapılması şeriat hükümlerine aykırıdır" dedi. Güneyli din adamlarından Said Ali Nur ise, yaptığı konuşmalarda "kur'an, Müslümanların birbirlerini öldürmelerini yasaklamıştır. Çünkü Müslümanlar kardeşler." diyor. Ama, Güney Yemen'in Hadramaut kentinde yaşayan din adamları, "Zenginlik ve onurlarını yok etmeye çalışanlara karşı mücadele etmek gerekir" diyor.

Uluslararası Eylem Günleri'nden

Dış Haberler Servisi- Dr. Guzman'ın Hayatını Savunmak İçin Uluslararası Acil Komite (IEC), 20-21 Mayıs günlerini, Uluslararası Eylem Günleri olarak ilan etmişti. Bu günler içerisinde, İngiltere, Kolombiya, Meksika, ABD, Danimarka ve Avustralya'da gösteriler gerçekleştirildi.

İNGİLTERE

50'den fazla insan çok yoğun yağmur altında Londra'daki Peru Büyükelçiliği önünde toplandı. 2 satten fazla süren gösteri sırasında Peru rejimini ve ABD emperyalizmini lanetleyen konuşmalar yapıldı. Burada, Başkan Gonzalo'nun ünlü 24 Eylül konuşması da okundu.

21 Mayıs günü öğleden sonra, Comite Sol Peru ve Maoistler, Peru halk savaşının 14. yıldönümü kutlama programını başlattılar. Burada yapılan *Acil Enternasyonal Komite (IEC)* video gösterimi hayranlık yarattı ve komiteye bağış yapıldı. Konuşmacılar halk savaşının önemine dikkat çektiler ve bu savaş destekleyenlerin gittikçe arttığını belirttiler.

Acil Enternasyonal Komite'nin kampanyası hakkında, Bengalice (Hindistan'da konuşulan dillerden biri) yayınlanan *Notun Din ve Surma Bengla Newsweekly* gazetelerinde iki büyük makale çıktı. Bu gazeteler İngiltere ve Ortadoğu'da dağıtılıyor.

KOLOMBİYA

Kolombiya'daki IEC destekçilerinin, 18 Mayıs tarihine kadar çağrıdan haberleri yoktu. Fakat eylemlerini akıllamaz bir hızla örgütlediler. Binlerce *Uluslararası Eylem Günü* broşürü Bogota, Medellín ve Bucaramanga'da dağıtıldı. Genç gruplar gecekondularda, endüstri bölgelerinde ve parklarda çağrılar yaptılar. 21-22 Mayıs günleri, IEC video gösterimi, Barrancabermeja'daki petrol işçileri tarafından yapılan organizasyonla, işçilere, köylülere ve gecekondulu sakinlerine gösterildi.

MEKSİKA

IEC video gösterimi, Peru halk savaşının 14. yıldönümünü kutlamak amacıyla bir araya gelen 50 kişiye gösterildi. Konuşmacılar uluslararası kampanyanın önemini tartıştılar. Tartışmalar sırasında Dr. Guzman için verilen mücadelenin, ABD'nin karşı devrimci taktiklerine karşı verilen mücadelenin bir parçası olduğu ortaya konuldu. Meksika IEC raporlarına göre, akşamüstü ABD bayrağı yakılarak gösteriye devam edildi. Gösteri sırasında, Fujimori'nin adeta Vietnam'a çevirdiği Peru kırsal alanındaki gerillalara ve köylülere yapılan vahşi saldırıları anlatan afişler dağıtıldı. Aydınlar, insan hakları savunucuları ve avukatlar tarafından imzalanan bir protesto mektubu da Peru Büyükelçiliği'ne gönderildi.

ABD

Uluslararası eylem günü öncesi, San Francisco'daki Latin Amerika kökenli sanatçılar video gösterimini sundular ve kültürel etkinliklerde bulundular. Sanatçılar kâh şarkılar söylediler, kâh dansettiler. Ayrıca ABD'nin Latin Amerika'daki emperyalist sömürsünü ve işgallerini lanetlediler.

20 Mayıs sabahı San Francisco'nun en işlek caddeleri, Peru devrimini destekleyen sloganlar yazılı bayraklarla donatılmıştı. Peru Konsolosluğu önünde konuşmalar yapıldı ve "Zulmün Hesabı Sorulacak!", "Tecrite Son!" sloganları

Hindistan'ın başkenti Yeni Delhi'de geçen yıl yapılan Peru halk savaşını destekleme yürüyüşü

atıldı. Gerilla tiyatrosu Başkan Gonzalo'yu, köylü gerilla savaşçıları, demokratik hukukçuları, IEC'yi, Fujimori ve ABD zulmünü canlandırdı. Latin mahallelerinde "ABD" ve "Fujimori" büyük nefretle karşılandı. Daha sonra video gösterimi yapıldı.

20 Mayıs, Boston'da bir gösteri gerçekleştirildi. Parlak bayraklar ve coşkulu şarkılar dikkat çekiyordu ve Peru'daki olayların tartışılması apayrı bir canlılık veriyordu. Washington DC'de, IEC destekçileri Beyaz Saray'a ve Peru Büyükelçiliği'ne yürüdüler.

Cleveland'daki destekçiler, 20 Mayıs sabahı koca koca bayraklarla

caddeleri donattılar. Daha sonra ABD Federal Binası'na bayraklarla yürüdüler. Öğleden sonra, *Özgürlük Ve Barış İçin Uluslararası Kadınlar Birliği*'nin mitinginde toplandılar. Burada Peru'daki siyasi tutsakların ve onları savunan cesur avukatların mücadelesi anlatıldı.

DANİMARKA

Başkent Kopenhag'ın Merkez Meydanı'nda toplanan göstericiler, Fujimori'nin kuklasını oynattılar ve Fujimori-ABD ikilisinin suç listesini okudular. Başka bir gösteride ise, Peru'daki devrimci kurtarılmış bölgelerde inşa edilen yeni toplum

canlandırıldı. *Uluslararası Eylem Günü* broşürlerinden 7 yüz adet dağıtıldı. Göstericiler Kopenhag caddelerinde yürüyüş yaptılar ve öğleden sonra video gösterimi yapıldı.

AVUSTURALYA

Başkent Melbourn'da destekçilerin yaptığı toplantılarda, Peru halk savaşını anlatan kitap sergileri açıldı. Toplantılar, Roma'dan gelen devrimciler ve IEC işbirliğiyle gerçekleştirildi. IEC'nin video gösteriminin yanı sıra, *Giullano Nario*'nun yeni yazdığı *Aydınlık Yol (Sendero Luminoso)* isimli kitap tanıtıldı.

"Dünyaya anlatmak zorundasın..."

Bu 47 dakikalık belgelere dayanan video kasedi, Dr. Abimael Guzman'ın (Başkan Gonzalo) yakalanış öyküsünü ve Peru Halk Savaşı'nın devrimci liderinin hayatını savunmak için yükseltilen eşi görülmemiş uluslararası kampanyayı anlatıyor. Bu kaset, Dr. Abimael Guzman'ın Hayatını Savunmak İçin Uluslararası Acil Komite (IEC) tarafından çıkarıldı.

Kasette şunlar yer alıyor: Dr. Guzman'ın mahkum edilişi; beş IEC delegasyonunun Peru'ya gidişleri; dünya çapındaki kampanya eylemleri; IEC Kuruluş Konferansı; Dr. Guzman'ın tarihi 24 Eylül 1992 konuşması; Raucana gecekondularının boşaltılması sırasındaki sokak savaşı; Canto Grande'deki politik mahkumlar; Luis Arce Borja, Jose Maria Sison, Dr. Guzman'ın eşi ve annesiyle yapılan röportajlar; Birleşik Devletler Peru Devrimini Destekleme Komitesi Sözcüsü Heriberto Ocasio vb. IEC ile şu adresten irtibat kurulabiliyor:

IEC
BCM, IEC, 27 Old Gloucester
Street
London WC 1 N 3XX
ENGLAND
Telefon/Faks: 011 44 71 482
0853

Los Angeles (ABD) Peru halk savaşını destekleyen göstericiler

Muhammed Ömer Abdülaziz

İslamcı-PKK işbirliği iddiası

Dış Haberler Servisi- The Independent gazetesi, Kürdistan İslami Hareketi'nin (IKİH) Irak Kürdistanı'nda gittikçe güçlendiğini ve PKK'dan silah satın aldığı iddia etti. Gazeteye göre, IKİH, İran sınırındaki Halepçe, Pencvin ve Kaledize kentleri ile birlikte doğu şeridinin denetimini ele geçirdikten sonra buradaki güç dengeleri değişti. KYB Lideri Talabani, IKİH ile KDP'nin ittifak içinde olduğunu belirterek, IKİH yerel komutanı Muhammed Ömer Abdülaziz, gazeteye yaptığı açıklamada, İran ile bağlantılarının sadece coğrafik nedenlere dayandığını bildirdi. Abdülaziz, gazeteye verdiği demeçte, "Gördüğünüz gibi burada Devrim Muhafızları yok. Olsaydı ya bir kafa, ya bir bot ya da bir ceset görünürdü" dedi. Öte yandan Londra'da yaşayan Iraklı Türkmen lideri İzzedin Kocova, "İslamcı Kürtlerden bir asker, silahları PKK'dan aldıklarını söylemesi, bana kalırsa dikkatleri İran bağlantısından uzaklaştırmaya yönelik" dedi.

Kozirev:

"Siyaset piçleri"

Dış Haberler Servisi- Rusya Dışişleri bakanı Andrei Kozirev, NATO ve Barış İçin Ortaklık Projesi karşıtı muhaliflerini "siyaset piçleri" olarak niteledi. NATO Avrupa Başkomutanı George Joulwan ile görüşmeden önce yaptığı açıklamada da, Rusya'nın BİO projesine girmesini engelleyen Duma üyelerini "vatan haini" olarak değerlendiren Kozirev, "Bu insanlar, ülkenin tekrar yalnızlığa sürüklenmesini isteyen kızıl ve kahverengi siyaset piçleridir. Bunların her zaman bir düşmana ihtiyacı vardır" dedi. Kozirev, kızıl kelimesiyle komünistleri, kahverengi kelimesiyle faşistleri ima ediyor.

İtalya da "katkı" yapacak

Dış Haberler Servisi- Fransa'nın insani yardım bahanesiyle başlattığı "Turkuaz Operasyonu" sürerken, Ruandalıların tepkileri de artmaya başladı. Tutsiler, ülkeye ayak basan Fransız askerlerini düşman olarak nitelerken, hükümet yanlısı Hutu milisleri de Fransız birliklerine tepki göstermeye başladı. Bu arada, İtalya'nın da Ruanda sınırına bir inceleme heyeti gönderceği açıklandı. İtalya Dışişleri Bakanlığı'ndan yapılan açıklamaya göre, Ruanda-Uganda sınırına gönderilecek olan heyet, İtalyan silahlı kuvvetlerinin "insani yardım" çalışmalarına nasıl katkıda bulunabileceğini araştırarak (!)

Feminist yazar Teslime Nesrin

Nesrin'den cesur açıklama

Dış Haberler Servisi- İslamiyete karşı çıktığı gerekçesiyle Bangladeş hükümeti tarafından tutuklama kararı çıkarılan ve şeriatçılarca kellesine ödül konan feminist yazar Teslime Nesrin, yeni ve cesur bir açıklama yaptı. Teslime Nesrin, Avustralya televizyonunda yaptığı konuşmada, İslam dininde kadınlara kötü muamele yapıldığını belirtti. Dini kurallar aracılığıyla kadınların erkekler tarafından ezildiğini vurgulayan Nesrin, "Kadınlar insan gibi yaşamak istiyorlarsa dini yasaların dışına çıkmalı" dedi.

Katiller aklandı

Dış Haberler Servisi- İsrail'de, El Halil katliamını soruşturan beş kişilik İsrail komisyonu, hükümetlerine sundukları raporda, Goldstein'in katliamı tek başına yaptığını iddia ettiler. İsrail Yüksek Mahkemesi Başkanı Meir Shamgar başkanlığındaki komisyon, 106 görgü tanığını dinleyerek bu kanıya vardığını açıkladı. Raporda, Müslüman ve Musevilerce kutsal kabul edilen Hazreti İbrahim Camii'ne girişlerde, İsraililerin silah taşımalarının engellemesi gerektiği de belirtildi. Olayı yakından takip eden çevrelerde, 106 görgü tanığı dinlendiği halde böyle bir sonuç çıkarılması yüzüzlük olarak nitelendi. Bilindiği gibi cami bekçileri ve içerde ibadet eden birçok kişi, Goldstein'in yanısıra İsrail askerlerinin de ateş açtığını gördüklerini ifade etmişlerdi.

Korfu Zirvesi

Dış Haberler Servisi- Avrupa Birliği liderleri, 24-25 Haziran günlerinde, Yunanistan'ın Korfu adasında bir araya geldiler. Ege denizindeki adada düzenlenen zirvenin korumasını Yunan askerleri ve üstün teknolojik cihazlarla donatılmış İsrail komandoları yaptı. Doruk toplantısında, Yunanistan, 6 aylık dönem başkanlığını Almanya'ya devretti. Zirvede, Avrupa'da işsizlik ve ırkçılık sorunları gibi "iç sorunlar"ın yanı sıra İsveç, Norveç, Avusturya ve Finlandiya'nın üyeliği onaylandı. Rusya Devlet başkanı Boris Yeltsin, Avrupa Birliği ile bir ticari anlaşma imzaladı. Zirvede, özellikle işsizlik sorununda Avrupa'nın önemli sıkıntıları içerisinde olduğu belirtildi.

Çin'de işçi sınıfı hareketleniyor

Bürokrat kapitalist Çin devletinin işsizlerle başı derde.

Geçtiğimiz yıl devlet sektörlerinde çalışan milyonlarca işçi, ücretlerinin yarısını alamamıştı. Yine aynı yıl sadece Heilongjiang vilayetinde, 2 milyon işçi işini kaybetti. Diğer milyonlarcası ise, Çin'de son yıllarda gelişen yeni özel teşebbüslerde iş buldular. Ancak burada iş bulanlar, atıldıkları devlet sektörüne oranla daha fazla çalışıyor, kötü muamele görüyor ve asgari ücret alabiliyor.

Özel sektörde çalışma koşulları kötü. Özellikle yabancı yatırımların da olduğu işyerlerinde emniyet tedbirleri hiç alınmıyor. Örneğin geçtiğimiz haftalarda, Zhuhai Özel Ekonomik Alanı'nda Yu Xin Tekstil isimli bir fabrika çöktü. Çinli, Tayvanlı ve Hong Konglu işadamlarının ortaklığıyla kurulan fabrikanın çökmesi sonucu 20 işçi öldü. Fabrika, 1.500 işçiyi istihdam ediyordu. Daha sonra, Shenzhen'deki bir oyuncak fabrikası çöktü. 11 işçi öldü, 27'si yaralandı. Ölenlerin ikisi 14 e 15 yaşlarındaki kız çocuklarıydı. "Kaza"ların inşaat malzemelerinin alınmasından kaynaklandığı açıklandı. İnşaat "kaza"ları bir yana maden "kaza"larında çok sayıda işçi ölüyor veya yaralanıyor. Endüstriyel kazalar ise gittikçe yükseliyor. Çocuk emeğinin yasadışı kullanımı alabildiğine yaygın.

Ülkedeki enflasyon resmi rakamlara göre %20.

Kırsal alanda da durum parlak değil. Çin egemen sınıfları, kâr vurgunu amacıyla sanayideki gelişimle birlikte tarımdaki gelişimi bütünsel olarak düşünmedikleri için, köylüler ellerindeki ürünü ucuzca satıp pahalı sanayi malı almaktan usanmışlar. Şu anda 30 milyondan fazla tarım emekçisi çalıştıkları yerleri terketmiş durumda. Birkaç yıl içerisinde şehirlere yığılan köylüler geçici işlerde ya da fabrikalarda hizmetçilik yaparak geçimlerini sağlıyorlar. Ve, şehirlere göç eden köylüleri her yıl milyonlarcası daha izliyor.

Bürokratlar da bu gerçekleri itiraf etmek zorunda kalıyorlar. **Halkın**

Günlüğü gazetesindeki son makalelerden biri şunları kaydediyor: "Ekonomik bünyedeki hızlı değişim, istihdam etmeyi

Devlet destekli sektörlerde işçilerin % 10 ile 20'si "gereksiz" görülüyor.

gittikçe zorlaştırıyor. Bu yıl ve gelecek yıl, istihdam durumu son derece korkunç olacak."

Çalışma Bakanlığı raporları da bir başka gerçeği ifade ediyor. Bu rapora göre, geçen yıl 12 bin 358 işçi-işveren uyuşmazlığı nedeniyle hakem yoluna gidilmiş. Bu rakam, 1992'ye göre %50'lik bir uyuşmazlık artışı.

Her ne kadar bürokratlar, Çin ekonomik mucizesinin kalbi olarak yabancı yatırım teklifleri ile övünseler de, bu girişimler işsizlik belasına çare olamıyor. Özel endüstriyel sektör (ki bunlar milyonlarca küçük işletme) tahmini olarak 30 milyon kişiyi istihdam edebiliyor. Bu rakam büyük gibi gözükse de, Çin'in iş gücünün sadece %5'i.

İŞÇİLER DEVLETİ SARIYOR

Bu arada emekçilerin sıkıntılara verdikleri yanıt militanlaşıyor. Marttan bu yana; Shenyang, Dalian, Chengdu, Shenzen ve bir dizi büyük şehirde ciddi yasadışı grevler ve iş yavaşlatmalar meydana geldi. **Çin İşçi Bülteni**'ne göre, mart ve nisan ayları içerisinde kuzeydoğu vilayetlerinden Anhui, Heilongjiang, Gansu, Liaoning, Shaanxi ve Sichuan'da toplam 300 grev ve protesto gösterisi meydana geldi. 40 günden fazla süren eylemlere, yaklaşık 200 bin kişi katıldı. Onbinlerce

işsiz ve işçi, Harbin ve Qiqiha'er endüstri kasabalarından Heilongjiang'a yürüdüler. Göstericiler "Yaşamak İstiyoruz!, Yemek İstiyoruz!" sloganlarını şarkı halinde söylediler.

Çin'in "komünist" liderlerinin tepkisi kararsızlıktı. Hükümet işçilerin sıkıntılarını sempatiyle karşıladıklarını, işsizlik ödemelerini genişlettiklerini ve işçilere kötü muameleye engel olacak yeni yasalar çıkardıklarını bildirdi. Kusur Tayvan, Hong Kong ve Güney Kore fabrikatörlerine yüklendi ve Bütün Çin Ticari Birlik Federasyonu'na (ACFTU), işçileri yabancı fabrikalarda organize etme yetkisi verildi. Fakat aynı zamanda Pekin, onaylanmamış organizasyonlara anlayış göstermeyeceğini açıkladı. İşçi protestoları polis tarafından vahşice kırıldı. Emekçi muhaliflere saldırıldı, yakalandılar ve sürgüne gönderildiler.

"SOSYALİST PAZAR EKONOMİSİ?"

Pekin'in başını çektiği "sosyalist pazar ekonomisi", yayılan işçi huzursuzluğu ile yavaş yavaş teşhir oluyordu. Çinli bürokratların dillerinden düşürmedikleri "Refah devleti"nin, "beşikten mezara işçi korunacak" şeklinde dile getirilen aldatmacayı sürdürmeyeceği de açıktı.

Çin, dünyanın en hızlı gelişen

yerel üreticiliğiyle övünüyordu fakat sonunda, kısa bir sürede "pazar ekonomisine" geçme, Çin'in bir çok işkolunda kayba uğramasına sebep oldu. Devlet destekli fabrikalar (ki bunlar hâlâ istihdam edilen endüstri işçilerinin üçte ikisini çalıştırmaktadır), çok verimli özel firmalarla boy ölçüşemedikçe, devlet desteği artırılmak zorunda kaldı. Bu ilk "çare"ydi.

Hükümet tahminlerine göre devlet sektöründeki 109 milyon işçinin 10 ile 20 milyonu arası "gereksiz". Kapitalist ekonomi uzmanı şirketlere göre bu oran çok yüksek. McKinsey & Co.'nun çıkardığı sonuçlara göre, Çin anakara üreticileri, aynı kapasitedeki Batı fabrikalarına göre 10 birim zaman kaybediyorlar.

Bu uzmanların önerilerini dikate alan Çin girişimleri, "gereksiz" bölümleri hemen saptayıyorlar(!) Devletin en başarılı girişimlerinden Shanghai Petrokimya'nın yöneticileri, geçen yıl işçilerin %40'ının şirketin klinik, hemşirelik, kafeterya ve diğer benzeri bölümlerde istihdam edildiğini büyük üzüntüyle dile getiriyorlar. Bu "gereksiz" bölümlerin neler olduğuna dikkat edilirse, Mao'nun "insan unsuru esastır" ilkesinin Krüşçevçi metodlara nasıl kurban edildiği de açık.

Çinli bürokratların "Girişim reformu", sözde demode fabrikaların kapatılmasını ve geri kalanların verimli hale getirilmesini öngörüyordu.

Aslında adım adım kapitalizasyonu geliştirme anlamına gelen bu politika 1984'ten beri uygulanıyordu.

Fakat her kapitalist "refah" planı gibi bu planın da çok küçük bir kısmı hayata geçirilebildi. 1988'den bu yana, tahminlere göre 1.000 firma iflas başvurusu yaptı. Tabii bankalar da bu kapamalara direndiler. Bankaların direnmesinin nedenini Pekin'deki Endüstriyel Ekonomi Enstitüsü yöneticisi Zhou Shulian şöyle açıklıyor: "Çünkü bankalar, devlet destekli girişimlerin en geniş kreditörüdür." Geçen yazdan bu yana, Çin bankaları Başbakan Yardımcısı Zhu Rongji'yi sürekli sıkıştırıyorlar. Bankalardan 350 milyar dolar kredi çekildiği halde, bunun %10'u hâlâ geri ödenmiş değil.

İş arama kuyruklarındaki ümitsizlik militan eylemlere dönüşüyor.